

Quan Hệ Bất Chính

Contents

Quan Hệ Bất Chính	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	62
19. Chương 19	65
20. Chương 20	70
21. Chương 21	73
22. Chương 22	77
23. Chương 23	80
24. Chương 24	82
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88

Quan Hệ Bất Chính

Giới thiệu

Edit: NamThế loại: Tiểu thuyết đam mỹ hiện đại, nhẹ nhàng ấm áp. Truyện Quan Hệ Bất Chính của tác giả Công Tử L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-he-bat-chinh>

1. Chương 1

Bao giờ cũng vậy, khoảng thời gian trước những dịp nghỉ lễ luôn là thời điểm làm ăn tốt nhất của những tiệm cắt tóc, làm đẹp.

Quả đúng như vậy, chỉ còn một ngày nữa là bước vào kỳ nghỉ dài ngày, trước cửa tiệm cắt tóc, khách khứa ra vào không ngớt. Một vị khách không chờ được nữa, cố gắng chen chúc qua đám đông, rướn cổ, nói vọng vào bên trong bằng thứ giọng phổ thông “Ái chà chà, sao lại đông khách như vậy nhỉ? A Tam à, tôi phải đợi bao lâu nữa đây? Tôi đã cố ý canh đúng giờ cơm chưa mà tới, hy vọng sẽ bớt đông một chút, vậy mà... Chiều nay tôi còn có hẹn đánh bài với mấy người chị em nữa nhé, cậu làm sao đó thì làm!”

“Xong ngay đây, xong ngay đây!” A Tam tay dính đầy xà phòng đang gọi đầu cho khách, luống cuống cả tay chân. Anh quay sang dặn dò mấy người thợ học việc mới tới “Hoàng Mao, làm cho kỹ vào nhé, phải cắt cho gọn vào. A Lục, chị Lý đang ngồi chờ để gọi đầu đây này. Chị Triệu, chị chờ tôi một lát, tôi xong ngay bây giờ ý mà!”

“Xong ngay bây giờ? Đợt tết âm lịch cậu cũng nói với tôi là xong ngay bây giờ, cuối cùng thì thế nào? Tôi phải ngồi chờ suốt ba tiếng đồng hồ. Đến khi về được tới nhà thì cơm canh đã nguội lạnh hết, đành phải xới một bát rồi chan canh ấm tạm cho qua bữa. Tối đó, cả bụng tôi kêu ọc ạch suốt, ngủ cũng không ngủ nổi!”

Giọng nói sang sảng của người phụ nữ khiến mọi người trong phòng đều mỉm cười. Một người khác đứng cạnh đó lên tiếng “Cô Triệu, số cô là còn may đó, tôi đây này, đến chờ từ chín giờ sáng mà bây giờ mới tới lượt. Nếu cô muốn chờ Nghiêm Nghiễm thì còn lâu hơn đó nha!”

“Thì đúng rồi, muốn tìm Nghiêm Nghiễm nhất định là phải đợi. Lúc nào mà chẳng thế, nhưng tôi thì chẳng cần làm thế cho mệt xác, thợ nào mà chả giống thợ nào.”

“Tôi thì khác chị, lần nào tới đây Nghiêm Nghiễm cũng cắt tóc, gọi đầu cho tôi nên quen rồi. Nhất định tôi sẽ chờ bằng được cậu ấy.”

Tiếng nói chuyện vang lên không ngớt, đề tài bàn luận cũng thật phong phú, chuyển từ Nghiêm Nghiễm sang mặt tiền cửa hiệu. Mặt tiền cửa hiệu này tuy nhỏ, không thể sánh được với những tiệm cắt tóc xa hoa, hiện đại nơi đầu phố. Nhưng được cái ông chủ làm ăn thật thà, chưa bao giờ vì muốn kiếm tiền mà làm ăn gian dối, tráo trộn mấy thứ thuốc hóa học trôi nổi ngoài thị trường; giá cả cũng rất phải chăng; vì thế đa số khách hàng đều rất hài lòng, việc làm ăn càng lúc càng thuận lợi. Trong tiệm, ngoại trừ ông chủ, còn có hai người thợ có tay nghề rất khá. Một là cái cậu mập mạp quần tạp dề đứng đằng kia, một tay cầm kéo, một tay cầm lược đang biểu diễn cách cắt tóc độc đáo của mình. Xẹt, xẹt ~ từng lọn tóc rơi xuống theo mỗi nhát kéo. Người còn lại chính là Nghiêm Nghiễm mặc áo sơ mi trắng, quần dài màu đen. Dáng người cậu cao cao, tính tình thì trầm tĩnh, ít khi chuyện trò. Ngón tay thon dài của cậu vuốt từng lọn tóc, khéo môi dương cao tỏ vẻ hài lòng với tác phẩm của mình.

Tiếng chuyện trò huyên náo xung quanh không hề ảnh hưởng tới Nghiêm Nghiễm, thi thoảng cậu mới nhếch miệng một cái, tiếp tục nhuộm tóc cho khách hàng của mình.

“Màu này có chói quá không anh?” Cô nhóc đang tuổi thiếu nữ muốn thể hiện bản sắc riêng, thể hiện cái tôi của mình cho người khác nhưng lại sợ vấp phải sự phản ứng của cha mẹ hỏi Nghiêm Nghiễm “Bảy ngày nữa em đi học, thầy giáo có thấy không nhỉ? Trường của em không cho học sinh nhuộm tóc.”

“Không sao đâu, màu này chỉ khi em đi dưới ánh nắng nó mới hiện rõ hơn một tí.” Một lần nữa quan sát kỹ càng những lọn tóc ướt nhẹp thuốc nhuộm, Nghiêm Nghiễm ngẩng đầu lên cho cô bé nhìn thấy gương mặt tỏ ý khẳng định của mình trong gương.

“Vậy... ba mẹ em thì sao, họ có thể phát hiện ra không? Mẹ em thì không sao chứ ba em thì ổng khó tính lắm.”

“Không, em yên tâm đi, không thể thấy được đâu ...” Nghiêm Nghiễm còn đang suy nghĩ phải nói gì thêm để trấn an cô bé này thì bên ngoài vang lên một tiếng động loảng xoảng chói tai.

“Gian thương! Tao nói mày là gian thương. Mày dụ dỗ trẻ vị thành niên, có biết đây là tội gì không? Mày lại còn lừa gạt tiền của nó. Mày đúng là đồ làm ăn gian dối. Tao sẽ quậy tung chỗ này cho mày coi.”

Những người trong khu phố này thích nhất là xem náo nhiệt, thà rằng bỏ qua công việc thường ngày chứ nhất định không thể không xem những chuyện cãi cộ, đánh đấm ngay giữa đường giữa chợ như thế này. Người đàn ông bên ngoài vẫn không ngừng mắng chửi. Trong tiệm, khách khứa đang tán dóc ngồi chờ tới lượt mình thì nhau chạy ra ngoài “Chuyện gì vậy? Chuyện gì mà cứ quang quác, quang quác lên thế?”

Cả cửa hiệu mới lúc này còn chật như nêm đến bây giờ lại vắng bớt hơn một nửa. Tóc của cô bé kia đã được nhuộm, phải một lúc nữa mới có thể xem kết quả thế nào. Nghiêm Nghiễm thừa dịp rảnh rỗi, tìm một góc trong phòng mà ngồi nghỉ ngơi. Còn nhớ dịp lễ trước cửa hiệu đông khách thật, đợt này chắc còn đông hơn, cách đây hai hôm lượng khách tới tiệm đã tăng gấp rưỡi ngày thường. Sáng nay, vừa mới mở cửa, đã thấy có vài người đợi sẵn bên ngoài. Mấy ngày này, tay chân phải hoạt động liên tục, đến gần nửa đêm mới được nghỉ. Nghiêm Nghiễm làm một phép tính sơ sơ, chắc mỗi ngày cậu cũng phải làm gần cả chục cái đầu; từ cắt tóc, nhuộm tóc cho tới nhuộm màu, hấp dầu... Chẳng trách A Tứ cứ than phiền “Qua cái đợt này chắc hai tay anh bị xà phòng ăn tới rộp da luôn quá!”

Bên ngoài, tiếng cãi cộ vẫn vang lên đều đều, người đàn ông kia thấy có một đám đông đang bu lại xem thì càng thêm to tiếng “Mày có biết con tao muốn thi vào trường trọng điểm không? Trước đây, nó chính là một lớp trưởng gương mẫu, tương lai tươi sáng... Cũng bởi vì mày, mày dạy nó chơi điện tử làm cho nó không thêm làm bài tập, học hành thì sa sút. Tao nói cho mày biết, mày chính là cái loại gian thương chuyên đi lừa gạt trẻ con. Tao sẽ đi kiện, tao phải làm cho mày sập tiệm thì mới hả dạ.”

Chẳng cần nhìn cũng biết, la hét một hồi, chắc chắn bây giờ khuôn mặt của ông ta đã đỏ lên như gấc, giọng nói thì khàn khàn nhưng vẫn cố gắng tỏ vẻ hung dữ, đáng sợ.

A Tứ xem chán một hồi liền chạy về thọt thọt tay Nghiêm Nghiễm “Lại là chuyện liên quan tới anh Ngụy. Nghe nói con của ông này lấy trộm tiền trong nhà để tới mua thẻ trò chơi ở quán anh Ngụy.”

Nghiêm Nghiễm ậm ừ một tiếng cho xong chuyện rồi bước lại xem màu tóc của cô bé kia như thế nào rồi.

A Tứ không buông tha cậu “Cậu không ra xem à?”

Cô bé này đã dặn đi dặn lại rằng phải nhuộm màu nào đó mà gần với màu tóc đen một chút cho khó phát hiện nên khi thuốc nhuộm phát huy tác dụng rồi Nghiêm Nghiễm cũng không thấy rõ ràng cho lắm. Cậu lật từng lọn tóc ra, cố gắng phân biệt xem màu nhuộm có đều hay không “Bạn rợn như vậy, cậu còn có tâm trạng mà lo chuyện bao đồng? Lo mà phục vụ khách cho tốt đi, không khéo chú Khoan lại mắng cho một trận bây giờ.”

Quay đầu lại, quả nhiên A Tứ đã thấy chú Khoan (cũng chính là ông chủ) kéo mình qua một bên mà giáo huấn một thôi, một hồi.

Mấy vị khách tò mò xem cãi nhau một lát cũng từ từ quay lại cửa hiệu. Nhuộm tóc cho cô bé này coi như xong, Nghiêm Nghiễm kéo một vị khách quen lại ghé ngồi “Nghiêm Nghiễm, cậu tư vấn cho chị một chút coi. Xem thử xem lần này chị nên để tóc uốn như thế này hay duỗi ra? Mấy đứa bạn chúng nó đều nói chị uốn tóc trông già đi mấy tuổi, chị thì lại thích thế, trông nó có vẻ chừng trạc một chút...”

Ngoài kia, ồn ào vẫn chưa dứt. Quả thật, đáng kính nhất trên thế giới này chính là tình thương của cha mẹ dành cho con cái. Từng tiếng “gian thương”, “tội phạm”, “lừa dối” như phát ra tận tâm can, nghe sao mà thấm thiết đến thế. Đám đông bỗng dưng sôi nổi hẳn lên “Ái chà chà, có chuyện hay rồi!” A Tứ sợ chưa đủ thu hút bèn phụ họa thêm “Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi, chú Khoan, chú coi kìa, tiệm bên cạnh đang đánh nhau...” Giọng của cậu cứ oang oang, lấn áp hết tiếng rì rầm trong này. Nhưng lời còn chưa dứt, chú Khoan đã cốc vào đầu A Tứ một cái.

“Đánh nhau này!”

Mọi người vừa ngồi xuống chưa kịp nóng chỗ lại hồi hả chạy ra ngoài, chỉ sợ mình bỏ sót chi tiết nào đấy. Ngay cả mấy cô đang được quần tằm vải lót ngồi trên ghế cũng nháp nhồm không yên, chốc chốc lại liếc mắt ra bên ngoài.

Nghiêm Nghiễm vẫn chẳng chú ý gì tới những tiếng động ầm ĩ ngoài cửa. Có người vì muốn xem mà không kịp chờ cho tóc khô đã vội vã đứng lên “Cô à, chờ một chút ... Chú Khoan mau tính tiền cho khách này!”

Quầy tính tiền đặt trước một khung cửa bằng thủy tinh. Nghiêm Nghiêm đứng vào bàn định viết giấy tính tiền cho khách, nhân lúc sắp xếp lại đồng giấy tờ lộn xộn trên bàn, cậu liếc mắt ra phía ngoài cửa. Xuyên qua tầm vai của mấy người đứng vây xung quanh, Nghiêm Nghiêm nhìn thấy một người đàn ông trung niên đeo mắt kính, có lẽ là người vãn la lối om sòm này giờ, một tay ông nắm cổ áo người thanh niên bên cạnh, tay kia giờ thành hình nắm đấm chuẩn bị nện vào mặt anh ta. Ở phía sau, có một cậu bé tầm mười bảy, mười tám tuổi, dáng vẻ sợ sệt, nước mắt lưng tròng, khuôn mặt của cậu bé cũng giống như nét mặt của mấy đứa trẻ bên trong quán điện tử, trắng bệch do lâu ngày không tiếp xúc với ánh nắng, trong trẻo pha lẫn nét ngây thơ của tuổi mới lớn. Hai tay cậu đang nắm lấy áo của cha mình, cố gắng ngăn cơn tức giận của ông.

Có điều rất lạ, từ này tới giờ, người thanh niên bị tóm cổ áo lại rất bình tĩnh. Thỉnh thoảng còn đặc ý nói ra mấy câu phản bác lại những lời buộc tội của người đàn ông đang nổi trận lôi đình. Nhưng khuôn mặt của hắn lúc nào cũng vênh vênh, tỏ vẻ bất cần nên càng làm cho ông bố kia tức giận hơn.

Cuối cùng, tranh chấp cũng tới hồi chấm dứt. Người thanh niên kia khoát tay ông bố ra rồi ghé sát ông ta nói mấy câu gì đó. Mặc dù không nghe, nhưng Nghiêm Nghiêm thừa biết hắn đang nói cái gì.

“Vậy chú cứ đánh cháu một trận cho hả dạ đi ạ.” Ngụy Trì đã quá quen thuộc với việc phải ứng phó với những bậc cha mẹ gương mẫu tới mắng vốn mình như thế này.

Quả nhiên, người đàn ông kia đánh hắn thật. Phải công nhận là Ngụy Trì diễn rất tốt, tên “gian thương” này còn che mũi chậm rãi ngã xuống đất, ngã xong rồi còn giở ra một chút kỹ xảo, giãy giụa co quắp mấy cái cho thêm phần chân thật. Ông bố thu tay lại, ngẩng cao đầu, lôi cổ thằng con bất trị về. Trước khi đi, ông ta còn ngoảnh lại coi thằng gian thương kia có chết hay không?

Trò hay hạ màn, mọi người ai về việc nấy. Nghiêm Nghiêm thấy Ngụy Trì đứng lên, cậu rũ mi mắt, quay nhanh vào trong nhà. Lúc này, những tiếng gọi “Nghiêm Nghiêm”, “Nghiêm Nghiêm” tiếp tục vang lên rộn rã.

“Nghiêm nghiêm, tôi đang chờ cậu để cắt tóc đó.”

“À, chị Trương, chị chờ em một chút, một xíu nữa thôi.”

“Nghiêm Nghiêm, có cần tăng thêm nhiệt độ không? Sao tóc chị lại không quăn gì hết?”

“Đúng rồi, phải tăng nhiệt một chút. Lần này chị đổi loại thuốc uốn khác nhé, loại lần trước hiệu quả không kéo dài.”

“Nghiêm Nghiêm, tôi thì đang muốn đổi kiểu tóc. Cậu xem thể nào tư vấn cho tôi một chút nhé!”

“...”

Lúc Ngụy Trì bước vào, Nghiêm Nghiêm đang loay hoay tới chóng mặt. Vừa trực tiếp làm tóc cho một vị khách lại phải trả lời mấy câu hỏi của mấy cô, mấy bà lú lú xung quanh. Dáng vẻ của cậu thật bận rộn, giống như chẳng hề để ý gì tới những chuyện này giờ.

A Tứ len lỏi như lươn, xuyên qua đám đông, lại gần chào hỏi “Anh Ngụy, anh cũng tới cắt tóc sao?”

Nghiêm Nghiêm cúi đầu, cố gắng tập trung ánh mắt của mình vào những sợi tóc dài ngắn lẫn lộn trên mái đầu phía dưới “Lọn tóc này của chị bị chẻ ngọn rồi, chị có muốn cắt nó đi không?”

Tiếng máy sấy ừ ừ của A Tam gian bên cạnh lẫn át cả tiếng người nói bên này.

Người phụ nữ nhẹ nhàng gạt đầu, Nghiêm Nghiêm tiếp tục cúi xuống vẽ như đang nghiên cứu, sáng tạo ra một kiểu tóc thật độc đáo.

Ngụy Trì đã quen thuộc với nơi này, anh lại bàn tính tiền, lấy một mảnh khăn giấy ra khỏi hộp rồi nhét lên mũi mình. “Nghiêm Nghiêm, tóc tôi dính bẩn hết rồi!”

“Nghiêm Nghiêm, cậu mau gọi đầu cho tôi đi.”

Nghiêm Nghiêm cầm lấy một miếng xóp bọt biển phủi phủi tóc rụng trên người vị khách bên dưới.

“Nghiêm Nghiêm, tóc của tôi cũng dài rồi.”

Nghiêm Nghiễm bước tiếp một bước vào phía trong uốn tóc cho một người khác.

“Nghiêm Nghiễm, tối nay cậu phải cắt tóc cho tôi đó!”

Nghiêm Nghiễm giúp A Tam sấy tóc cho khách hàng.

“Nghiêm Nghiễm...”

“Không rảnh.”

Sau đó, chẳng còn tiếng nói nào của Ngụy Trì nữa, không khí bỗng trầm hẳn xuống. Nghiêm Nghiễm tắt máy sấy, nghiêng người qua một bên, bên quầy tính tiền đâu còn nữa bóng hình của người có cái miệng ngọt xớt kia!

A Tứ cười hì hì chạy lại “Nghiễm à, anh Ngụy nói tối nay cậu cắt tóc cho anh ấy. Vừa rồi tiếng máy sấy lớn quá, chắc có lẽ cậu không nghe thấy?”

“Tôi có nghe thấy.” Về mặt Nghiêm Nghiễm có phần không vui “Lại quầy tính tiền lấy giấy tờ lại đây giúp tôi.”

2. Chương 2

Buổi tối, trong tiệm vẫn ồn ào như cũ,

tới khi cửa hiệu bên cạnh đóng cửa rồi mà bên này đèn điện vẫn sáng trưng như ban ngày, tiếng máy sấy tóc vang lên đều đều không ngớt tới nỗi mà chủ hiệu cắt tóc đầu phố đi qua cũng phải đứng lại mà ghanh tỵ “Chú Khoan, làm việc gì mà chăm chỉ dữ vậy, chú có cơm ăn nhất định phải chờ cho chúng tôi chén cháo nha~”

Chú Khoan cười cười làm hòa “Đâu có, là các vị nhường tôi đấy thôi, ông chủ Liễu, đi thông thả~”

Gần đây, chú Khoan lúc nào cũng vui vẻ, chả là vợ chú đã có thai. Gần bốn mươi tuổi rồi mới được mụn con này, coi như là ông trời có mắt thương tình. Ông vất vả, bươn trải nhiều năm ngoài xã hội, mong muốn lớn nhất của ông chính là có được gia đình nho nhỏ, một mái ấm thuận hòa để vui về lúc tuổi xế chiều. Giờ cuối cùng cũng được như ý nguyện, thử hỏi không vui sao được? Bởi thế cho nên, cứ chập tối là chú Khoan lại vội về nhà chăm sóc cho bà xã, mọi việc trong tiệm đều giao lại hết cho Nghiêm Nghiễm.

Gần tới khuya, khách hàng về gần hết, không khí ồn ào cũng yên lặng trở lại. Nghĩ thì thật là tức, A Tam, A Tứ bọn họ đều lấy cố phải đưa đón bạn gái nên đều về từ sớm. Trong tiệm chỉ còn lại ba người mới tới học nghề là Hoàng Mao, A Lục, Hồng Trung; vì là lính mới nên chưa dám làm liều, lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe theo những gì mà các “sư huynh” chỉ bảo; cho nên giờ này vẫn chưa dám về, họ còn đang đứng tán dóc bên quầy tính tiền. Nghiêm Nghiễm nhìn trời, thấy không còn sớm, chắc cũng hết khách rồi, cậu tính để cho mấy người kia đi trước, một mình ở lại thu dọn đồ đạc một chút rồi khóa cửa về sau.

Trong tiệm cắt tóc, thứ dễ bắt gặp nhất chính là... tóc; nào thì tóc ngắn, tóc dài, tóc trắng, tóc đen, tóc thẳng, tóc uốn... Cầm lấy cây chổi quét những mớ tóc rơi trên sàn nhà, không biết từ góc ngách nào, một sợi tóc bay bay trong gió rớt xuống chân Nghiêm Nghiễm. Chú Khoan đã từng hỏi “Có biết vì sao người xưa lại dùng câu ‘Kết tóc xe duyên’ để ví về tình yêu đôi lứa không?” Vì tình yêu con người ta cũng giống như tóc trên đầu mình vậy. Rụng một sợi, thấy vẫn bình thường. Hai sợi mất đi rồi vẫn không có cảm giác gì. Từng sợi, từng sợi rơi xuống mới có chút nuối tiếc. Đến khi mái đầu rụng sạch rồi thì mới bừng tỉnh, nhận ra những gì mình đã mất. Nhưng thời gian có quay ngược lại bao giờ?

Nghiêm Nghiễm thì lại có suy nghĩ khác về câu “Kết tóc xe duyên” đó. Cậu cho rằng tình yêu của hai người luôn cần có quá trình tích lũy nhất định. Như mái tóc, chỉ nhìn đơn thuần từng sợi thì thấy nó chỉ là một vật thể mỏng manh, dễ đứt. Nhưng nếu nhiều sợi tóc cùng liên kết lại với nhau trên một mái đầu, dựa sát vào nhau lại cho người ta cảm giác thật vững chắc, bền chặt.

Chợt có linh cảm như ai đó đang nhìn mình, Nghiêm Nghiễm ngẩng đầu, ra là cậu bé bị bố lôi đến tiệm internet của Ngụy Trì lúc chiều. Cậu đang nắm lấy chốt cửa, nửa muốn vào, nửa lại không dám vào.

Nghiêm Nghiễm kéo cửa ra “Cậu tới cắt tóc à? Chúng tôi đóng cửa rồi, mai cậu hãy quay lại đi!”

Cậu thiếu niên đưa mắt nhìn Nghiêm Nghiêm một chút rồi liếc sang tiệm internet của Ngụy Trì bên cạnh “Cửa hàng bên cạnh cũng đóng cửa rồi?”

Thấy Nghiêm Nghiêm gật đầu, cậu bé tỏ vẻ thất vọng “À, ra vậy...Cám ơn anh.”

Nghiêm Nghiêm nói: “Em muốn tìm Ngụy Trì sao?”

Cậu bé cúi thấp đầu, chán nản “Ừ” một tiếng.

Nghiêm Nghiêm nhìn vào đồng phục của cậu, cậu bé này còn đang là học sinh trung học “Ba em đâu rồi, sao trẻ thế này em chưa về nhà?”

“Ông ấy đi đánh bài rồi. Đêm nào ông ấy cũng đi chơi mạt chược suốt đêm, hừng sáng mới quay về.”

“Còn mẹ em?”

“Trực ca đêm.” Cậu bé rất gầy, chỉ cao tới ngực của Nghiêm Nghiêm, bộ đồng phục học sinh trên người cậu rộng thùng thình, nhìn lướt qua giống hệt như mầm đậu xanh hay được hầm trong nhiều món ăn thường ngày. Cậu nói nhỏ như thì thầm với Nghiêm Nghiêm “Em chỉ có cơ hội tối nay thôi, sợ rằng sau này không đi ra ngoài được nữa. Ba em, ông ấy nói từ ngày mai sẽ nhốt em ở trong nhà.”

Nghiêm Nghiêm thở dài, nghiêng người để cậu bé bước vào bên trong “Em cứ ngồi đây mà chờ, một lát nữa anh ta sẽ đến.”

Cậu bé khó hiểu, dùng ánh mắt chất vấn nhìn Nghiêm Nghiêm. Nghiêm Nghiêm lại không thèm để ý, quay người vào trong tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Cửa hàng của Ngụy Trì chuyên kinh doanh máy chơi điện tử, linh kiện đi kèm, thẻ chơi game trên mạng, rồi cả thẻ cào điện thoại di động, và mấy thứ linh tinh liên quan nữa... Đôi khi anh ta còn làm đại diện phát hành độc quyền của một vài hãng trò chơi trực tuyến. Khách hàng chủ yếu là tầng lớp “tiểu tri thức” tức là học sinh tiểu học, trung học, phổ thông. Bởi vậy người ta mới gọi anh là gian thương, chuyên đi lừa tiền của trẻ con. Bọn trẻ ham chơi học ở mấy trường gần đây thì cứ luôn miệng “Anh Ngụy, anh Ngụy” như gọi một thần tượng anh hùng trong tiểu thuyết kiếm hiệp.

Cậu bé kia nói, bạn bè hay gọi cậu là Đậu Nha. (mầm đậu xanh)

Nghiêm Nghiêm phì cười.

Cậu bé xấu hổ, tìm tới băng ghế gần tường, nhìn ngó, đánh giá xung quanh “Anh Ngụy bao giờ thì tới ạ?”

Nghiêm Nghiêm thu hồi nụ cười, đem mấy lọ thuốc nhuộm trên bàn cất vào thùng đựng dụng cụ “Không biết.”

“Anh có chắc anh ấy sẽ đến không?”

“Có. Sẽ đến.”

Đậu Nha không tin. Nghiêm Nghiêm cầm một cái kéo, đưa lên phía đèn huỳnh quang, nheo nheo mắt. “Nếu hôm nay anh ta không tới thì sau này đừng hòng tới đây được nữa.”

Vừa dứt lời, cánh cửa thủy tinh nặng nề vang lên một tiếng “Két”. Đầu tóc của Ngụy Trì xù lên như một con nhím, hần tươi cười bước vào “Em trai, gọi đầu cho anh!” Ngụy Trì không hề nhận ra sự tồn tại của một người thứ ba trong căn phòng.

Nghiêm Nghiêm không nói gì, chỉ nhìn Đậu Nha. Còn Đậu Nha thì thật sự sửng sốt, không ngờ anh Ngụy tới đây thật.

Ngụy Trì đặt cái túi mình xách theo lên quầy tính tiền, đưa mắt nhìn theo Nghiêm Nghiêm mới phát hiện Đậu Nha đang ngồi ở góc nhà. Nhất thời, hần nhảy dựng lên “Thằng nhóc này, sao lại tới đây làm gì?”

Nghiêm Nghiêm bỗng dừng lại thích xen vào chuyện của người khác “Tới tìm anh.”

Đậu Nha sợ sệt đứng lên “Anh Ngụy, chuyện này...”

Lời còn chưa dứt đã bị Ngụy Trì nạt cho một trận “Đi ra ngoài, đi ra ngoài ngay! Có cần tôi gọi ba cậu tới đây không? Sau này không cần tìm tới đây nữa. Mất công lỗ mũi của tôi lại phải chịu đau thêm một lần.”

Đậu Nha vẫn rụt rè “Anh Ngụy, anh có thể giúp em giữ mấy món đồ trong tài khoản trực tuyến của em không. Chờ sang năm mới có tiền mừng tuổi, nhất định em sẽ mua về.”

“Biến, lúc trước mua mấy thứ đó của tôi cậu chả nói là chờ tiền mừng tuổi rồi sẽ trả còn gì?”

“À, thì, đó là khoản tiền mừng tuổi khác, lần này lại là khoản khác nữa.”

“Cậu làm vậy tưởng ba cậu sẽ không biết à?”

“Bây giờ thì ông ấy biết rồi.”

“Cậu coi lại mình đi, lớp mười rồi, nên tập trung vào học hành cho thật tốt ấy.”

“Có, có mà, thành tích kỳ rồi của em rất tốt.”

Nghiêm Nghiễm không nhịn được “Xi” một tiếng, bật cười.

Tóc của Ngụy Trì như dựng đứng cả lên, hần kéo cậu nhóc ra ngoài “Đi, đi, đi. Cậu cứ nói mãi chuyện này, tôi chán lắm rồi, về mà lo thi cử cho tốt đi.”

Hai người giằng giằng co co một hồi trước cửa tiệm, Nghiêm Nghiễm khoanh tay trước ngực, ngồi sau quầy tính tiền xem kịch vui trước mắt. Xem ra Đậu Nha quyết không buông tha cho Ngụy Trì, cậu bé sẽ gọi “Anh Ngụy, anh Ngụy” cho tới khi nào hần đồng ý mới thôi.

Ngụy Trì thì liều mạng muốn trốn. Ngồi ở bên trong cũng có thể nghe thấy tiếng nói của hần “Ông trẻ à, không phải tôi không muốn giúp, mà còn ba cậu, phải tính sao đây?”

Nghiêm Nghiễm cúi đầu mà cười. Một lúc sau, không biết Đậu Nha nói cái gì mà Ngụy Trì đã bình tĩnh trở lại, giọng điệu êm dịu hơn trước. Nghiêm Nghiễm ngắm kỹ con người này một lần nữa. Đầu thu, gió phất phơ từng trận, hần mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình bỏ vài cái cúc trên ngực, quần thì ống thấp ống cao, hai chân đi một đôi tông đồ chổi, nghiêng đầu ngậm điếu thuốc, trên tay còn đeo một chiếc nhẫn cỡ bự. Có nhìn mồn con mắt cũng không thấy hần có vẻ lương thiện một chút nào. Thế mà hần còn dùng một khuôn mặt nghiêm trang mà nói rằng “Thôi được rồi, khi nào thi xong, cậu hãy tới đây cùng ba mình. Nếu không mấy thứ đồ đó, tôi sẽ bán hết cho người khác. Cậu đồng ý không?”

Đậu Nha gật đầu lia lịa, Ngụy Trì dắc ý, ra vẻ hài lòng vỗ đầu cậu bé “Về nhà đi, kéo ba cậu lại đi tìm bây giờ. Phải biết nghe lời dạy bảo của người lớn, học hành cho tử tế, biết không? Không nên giận dỗi với cha mình làm gì, không có ông ta thì làm sao có cậu trên đời này? Có thể mà cũng không hiểu.”

Ngụy Trì nói xong, nhìn vào trong kính, hần lè lưỡi ra làm mặt quỷ trên Nghiêm Nghiễm. Nghiêm Nghiễm lúc này đang chuẩn bị vòi phun nước để gội đầu cho hần nên không thấy. Ngụy Trì đẩy cửa nhưng không vào “Nghiêm Nghiễm!”

Nghiêm Nghiễm đứng cạnh bàn trang điểm, ngẩn người một lúc “Ừ?”

Ngụy Trì chỉ vào cái túi mới đặt trên quầy tính tiền, bên trong túi là một hộp cơm “Bữa ăn khuya, anh mang cho cậu.”

Nghiêm Nghiễm khó hiểu trong chốc lát.

Ngụy Trì nhìn thấy trên bàn trang điểm vẫn còn kéo, lược, dao cạo, thuốc nhuộm, đồ dùng này nọ vẫn được bày biện chỉnh tề, đầy đủ. Nhìn xuống đất, thấy một cái chổi đang ép sấp một cái ki hót rác đầy tóc. Ngụy Trì nở một nụ cười thỏa mãn “Hắc hắc, cậu đang chờ anh thật à?”

Nghiêm Nghiễm quay đầu vào trong “Không có chuyện đó đâu.”

Ngụy Trì nhú mày nhìn cậu một lúc lâu rồi mới “À” một tiếng, cười một cách khó hiểu, dựa vào cánh cửa kính dày cộp, nói với theo Nghiêm Nghiễm “Nghiêm Nghiễm à, anh có thể không quần tắm vải che kia được không?”

Bên trong, không có động tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng “rắc... rắc...” mở vòi nước. Khóe miệng Ngụy Trì vẫn cao tận mang tai.

3. Chương 3

Tiệm Internet của Ngụy Trì mở cửa hồi đầu tháng năm.

Hôm khai trương, pháo đền khắp nơi, hần còn thuê cả một đội lân sư rồng tới góp vui, chiêng trống rùm beng cả một góc phố. Người đi qua đứng lại xem, vây kín trước mặt cửa hiệu khiến cho giao thông của đoạn đường bị tắc nghẽn trong cả tiếng đồng hồ. Có cô bé mắt to dễ thương đứng một mình xem pháo nổ, tiếng pháo bùng đoàng làm cô thét lên một tiếng, hai tay bịt chặt tai lại, cứ đứng ngây một chỗ chờ cho pháo không còn nổ nữa mới dám chạy thật nhanh về nhà.

Mấy người thợ trong tiệm cắt tóc bỏ bê khách hàng, chạy hết ra ngoài coi múa lân làm chú Khoan giận đến tím cả mặt. Nghiêm Nghiêm thật biết cách khiến người khác vui lòng. Thấy ông tức giận, cậu liền pha cho ông một tách trà nóng. Nghiêm Nghiêm quay đầu nhìn ra ngoài, không thấy cô bé dễ thương lúc nãy nữa, chỉ thấy xác pháo bay bay trong gió. Một lớp khói mịn bao trùm trong không trung, nửa giờ sau vẫn chưa tan biến.

Lại thêm một đợt pháo nổ rền vang. Một cậu trai mặc áo T-shirt lao vào giữa đám đông nhảy hip-hop sôi động. Thỉnh thoảng, cậu ta lại bị tiếng pháo nổ làm cho giật mình kêu lên “Oa, Oa”. Cậu trai phối hợp khá nhuần nhuyễn những động tác thân thể với biểu cảm của khuôn mặt. Mặt cậu hiện rõ sự ngây thơ pha nét ham vui của tuổi mới lớn.

Nghiêm Nghiêm nhìn những hình ảnh này, đột nhiên lại nhớ tới ước mơ những ngày thơ ấu. Khi đó, cậu chỉ mong cho mình lớn thật nhanh, kiếm thật nhiều tiền. Sau đó đi mua thật nhiều pháo, đặt trước cửa nhà, cậu sẽ ngồi đó, từ sáng tới tối mà lắng nghe âm thanh đi đùng của nó, thứ âm thanh mà chỉ những ngày tết mới có, thứ âm thanh khiến cậu cảm thấy ấm lòng.

Ước mơ chỉ có vậy, nhưng giờ lớn rồi, nghĩ lại thì thấy mình thật trẻ con. Cũng giống như lúc nghèo khổ, con người ta thường chỉ muốn có những thứ mà mình đang thiếu thốn, cho dù đó là những thứ thật nhỏ nhoi, chẳng đáng là gì. Có khi người khác nhìn vào còn cho đó là người không có ý chí phấn đấu nữa. Ví dụ như, sáng sớm, trời lạnh, nhìn thấy ly sữa đậu nành nóng hổi bên đường nhưng không có tiền mua. Ất hần ta sẽ tự nhủ là khi nào có tiền, phải mua một, không, mà phải là cả chục ly uống cho thỏa thích mới thôi. Thật là ~ Nghiêm Nghiêm khẽ lắc đầu.

Ngày đó, Ngụy Trì đã làm được điều mà hần muốn làm. Chẳng biết phải tốn bao nhiêu tiền mà hần có thể khiến cho cảnh sát làm ngưng chuyện đốt pháo rầm trời kia, nếu muốn, chắc có lẽ hần có thể mở một tiệm bán pháo cũng nên. Tiếng pháo đình tai nhức óc cứ vang mãi, cho tới khi mấy người ở chung cư bên cạnh qua phản ứng dữ dội mới thôi.

Cũng may là Ngụy Trì chưa tìm đài truyền hình tới để quay phỏng vấn, nhưng với khả năng luân lách của mình, chắc chắn hần có thể. Chỉ có điều, hần vẫn e ngại cho thể diện của bà ngoại đang làm chủ nhiệm câu lạc bộ người cao tuổi của khu phố. Tiếng pháo vang không lâu, bà đã dẫn theo mấy cô, mấy dì về hưu trong khu phố tới tận nơi. Giọng bà cứ sang sảng, tuôn ào ào như súng liên thanh.

Không còn là chuyện nội bộ trong gia đình, bà lão hét lớn một câu “Muốn đi tù hả thằng mất dạy.”

Ha ha, có thể thôi mà ông chủ Ngụy không sợ trời, không sợ đất của chúng ta ngay lập tức đã khom lưng, hai tay chấp phía trước, giọng nói đầy khiêm nhường “Bà ngoại, hôm nay cửa hàng con khai trương, chỉ vui một chút thôi mà...” Dáng vẻ của hần khúm núm giống hệt một con chuột đang đứng trước miệng mèo, mặt thì tái đi, lúng ta lúng túng.

Mọi người đứng xem xung quanh được một trận cười hả hê. A Tam đứng trên cầu thang cười tới nỗi xém chút nữa là ngã xuống. Ngụy Trì khẽ đưa mắt về phía bên này thì thấy Nghiêm Nghiêm đang lấy khăn lau kính, khóe miệng của hần nhẹ cong lên, một nụ cười đầy bức xúc, không cam lòng.

Thế là từ đó, hình tượng “lưu manh” của Ngụy Trì đã sụp đổ. Về sau, cứ mỗi lần thấy hần ra dáng bậc đàn anh, quát nạt mấy đứa học sinh trung học, tỏ vẻ ta đây chẳng sợ gì hết là Nghiêm Nghiễm lại nhớ ngay tới hình ảnh một đứa cháu ngoan ngoãn khom lưng, cúi đầu trước bà ngoại rồi mỉm cười.

Khai trương thuận lợi, khách nhiều như mây. Nghiêm Nghiễm có đôi khi đứng ở bên trong mà nhìn ngắm cảnh tượng tấp nập bên ngoài, đối diện là quán ăn Dương Châu, cạnh đó là hiệu quần áo với đủ loại màu sắc. Quán hải sản nơi ngã tư lúc nào cũng có xe cộ ra vào tấp nập. Còn cửa hàng internet bên cạnh thì thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng đại loại như thế này “100? Sao cậu không về lấy miếng nhựa mà làm một tấm tương tự đi. Thẻ này anh mới nhập về từ Nhật Bản, bán với giá đó còn không đủ tiền vé máy bay.”

“Hổng rồi? Mới chơi một lúc mà đã hổng rồi? Nói có gì không hiểu thì phải hỏi tôi, không nghe, còn nói là mình biết hết. Bây giờ nhìn đi... biết mà thế này à? Làm sao bây giờ? Cậu hỏi tôi thì tôi đi hỏi ai? Không lẽ đi bắt đền mấy người sản xuất linh kiện?”

“Này này, hai cái thằng này. Hôm nay là thứ tư, không phải nhà trường tổ chức học ngoại khóa sao? Biến, không nhiều lời nữa. Tôi còn lại gì mấy trò bịa đặt của mấy cậu, tưởng tôi chưa đi học à? Cậu có biết vì sao mỗi lần chơi trò FIFA World Cup đều bị thua tôi bởi không? Còn chưa nắm vững mặt chữ tiếng Anh mà đã đòi chơi bản gốc rồi sao? Về mà học lại mấy chữ đó đi rồi tới đây nói chuyện sau nhé!”

Ngụy Trì rất nhanh chóng làm quen, thậm chí là thân thiết với chú Khoan và đám thợ cắt tóc trong tiệm. Hần còn mời mọi người sang bên đó chơi không tính tiền. Ngụy Trì năm nay cũng chỉ ngoài hai mươi tuổi, đối với hần cho dù ngồi học trong nhà trường hay đi ra ngoài kiếm tiền cũng không có gì khác nhau. Mục đích cuối cùng chẳng phải đều là muốn kiếm thật nhiều tiền đó sao? Mỗi lần chú Khoan vừa đi khỏi là A Tam, A Tứ như trúng quả đậm, ba chân bốn cẳng chạy sang quán của Ngụy Trì. Nghiêm Nghiễm bị bọn họ kéo theo mấy lần, nhưng lần nào cũng chỉ đứng quan sát bên cạnh. Ngụy Trì thấy thế liền chạy qua bắt chuyện “Anh chàng đẹp trai, lần sau qua tiệm chú Khoan, cậu nhất định phải cắt tóc cho tôi đấy nhé!”

Nghiêm Nghiễm lấy tay chỉ vào đám A Tam, A Tứ “Anh tìm bọn họ ấy, họ cắt tóc giỏi hơn tôi.”

Khách hàng nam thường tìm đám A Tam, nữ thì hay chờ Nghiêm Nghiễm; thường là như vậy.

“Thật sao?” Ngụy Trì nhìn qua một vòng như muốn đánh giá tổng thể về Nghiêm Nghiễm, mắt hần chợt lóe lên, kiên quyết lắc đầu “Không, tôi nhất định sẽ tới tìm cậu.”

Nói xong, hần tự động để một cái điều khiển vào tay cậu, còn mình thì giành lấy cái của A Tam “Anh chàng đẹp trai, tôi với cậu chơi một ván?”

Nghiêm Nghiễm không nhận được ánh mắt khiêu khích của người này, hai mắt cậu chăm chú nhìn màn hình “Tôi tên là Nghiêm Nghiễm.”

“Tôi biết, ngay ngày đầu khai trương tôi đã biết.” Hai mắt của Ngụy Trì cũng dán sát vào màn hình phía trước, đôi tay điều khiển trò chơi một cách thuần thục. “Mỗi ngày tôi đều nghe thấy mọi người bên đó rêu tên của cậu. À, quên mất, tôi tên là Ngụy Trì, ‘Trì’ có nghĩa là ‘trẻ’ ấy!”

Chỉ một lúc sau, Nghiêm Nghiễm đã đại bại rất thê thảm. Theo như lời của A Tứ thì “Thật là, không còn lời gì để nói... Nghiêm Nghiễm à, phải cảm ơn cậu, bây giờ biết được bản lĩnh của cậu mới khiến tôi tự tin vào khả năng của mình nha!”

Khuôn mặt Nghiêm Nghiễm đỏ bừng, cậu giựt lấy điều khiển, gắt gỏng “Chơi lại.”

Lại một lần nữa – thua chồng vó.

Hai người cứ vờn nhau như thế cho tới khi nghe thấy tiếng chú Khoan hét vọng sang “Mấy đứa chúng mày chạy đi đâu hết rồi hả? Lại đi chơi rồi phải không? Nghiêm Nghiễm, trông coi cửa hiệu thế này đấy sao?”

Cả đám thợ chính lẫn thợ học việc cụp đuôi chạy về.

Ngụy Trì chờ cho mọi người đi rồi mới kéo Nghiêm Nghiễm lại, nói nhỏ vào tai cậu “Nghiêm Nghiễm, đừng quên.”

“Biết rồi.” Nghiêm Nghiễm tức giận quay đầu lại, “Lần sau, anh muốn tôi cắt tóc cho anh chứ gì?”

Ngụy Trì nhăn mày “Không phải chuyện này.”

“Thế chuyện gì?”

“Tôi tên là Ngụy Trì, ‘Trì’ của ‘trẻ’, nhớ chưa?” Ngụy Trì nở một nụ cười đẹp rạng ngời mà không chói lóa. Ánh sáng bảy màu từ màn hình bên cạnh rọi lên khuôn mặt hắn. Hình ảnh này, thật khó quên! Bạn đang ?

.....

Chỉ mấy ngày sau đó, một trận động đất kinh hoàng xảy ra tại Tứ Xuyên, cả nước tràn ngập trong bi thương.

Hằng ngày, đài truyền hình liên tục đưa tin về những hoạt động cứu nạn đang được gấp rút triển khai. Đập vào mắt người xem là những hình ảnh chết chóc, những tiếng thở dài ngao ngán. Việc làm ăn trong tiệm của chú Khoan cũng không tốt như trước, khách hàng thưa thớt. Trong tình cảnh đồng bào mình gặp hoạn nạn nước sôi lửa bỏng, có mấy ai có tâm trạng mà bận tâm xem tóc mình ngắn hay dài thế nào?

Chú Khoan ngẩng người nhìn lên chiếc ti-vi treo ở góc tường. Nghiêm Nghiêm cùng mấy người kia không có việc gì làm, ngồi yên lặng gần đó. Xem được một lúc, cô Khoan không khỏi xúc động, khóc thút thít chạy ra ngoài. Chú Khoan đưa cho cô một chiếc khăn tay “Đàn bà có chồng rồi sao vẫn mít ướt như thiếu nữ vậy?” Thừa lúc không có ai để ý, chú đưa tay lau vội giọt nước đọng trên khóe mắt của mình.

Nghiêm Nghiêm thấy hai mắt mình cũng cay cay, vội vã đi ra ngoài hiên hóng mát. Bất chợt, nghe được tiếng nói của Ngụy Trì ở bên cạnh “Anh nói rồi, hôm nay anh đóng cửa.”

Hai học sinh trung học đứng mãi trước cửa, không chịu đi “Anh Ngụy, anh cho chúng em vào chơi đi, một tiếng thôi. Chúng em sẽ không ồn ào đâu!”

Giọng nói của Ngụy Trì có vẻ thật u buồn “Đến tiệm khác đi, hôm nay tâm trạng anh không được tốt.”

“Anh Ngụy, anh cũng không phải không biết mấy tiệm kia hôm nay cũng đóng cửa, chúng em chỉ biết trông cậy vào anh. Anh, coi như anh thương hai đứa em này, cho chúng em chơi hai mấy thôi, đi anh!”

“Rầm” một tiếng đập bàn, đập ghé vang lên, hai cậu học sinh sợ quá, lui lại phía sau vài bước. Nghiêm Nghiêm bước gần lại, nhìn vào bên trong, ra là Ngụy Trì vừa đập đổ cái bàn uống trà giữa phòng, nước văng tung tóe lên cả tường “Cút! Con mẹ nó! Đầu óc chúng mày có biết suy nghĩ không? Cả nước đang gặp chuyện gì mà không biết hả? Một ngày không chơi điện tử thì chết sao? Còn nói nữa, tao sẽ nắm đầu chúng mày nhét hết vào màn hình điện tử cho chúng mày chết ngập luôn trong đó!”

Hai thằng bé bị dọa tới phát run, há miệng, lẩy bẩy chạy mất dép khỏi cửa hàng của Ngụy Trì. Nghiêm Nghiêm vẫn đứng ngoài, nhìn một mớ hỗn độn bên trong và cả Ngụy Trì, chiếc áo của hắn đang vấy bẩn bởi nước trà.

Ánh mắt Nghiêm Nghiêm không rời khỏi bàn tay đang nắm chặt tấm khăn giấy của Ngụy Trì. Trên tường, chiếc TV LCD 42 inches vẫn không ngừng cập nhật những tin tức mới nhất về trận động đất. Nghiêm Nghiêm bất chợt phát hiện, tên “gian thương” này cũng không tới nỗi “gian” như mọi người vẫn nghĩ. Hắn cũng là một con người, hắn cũng có trái tim, cũng biết rung cảm... “Này, sao lại đập phá đồ đạc như vậy, muốn dẹp tiệm à?”

Ngụy Trì không ngờ người kia sẽ đến, nhất thời hắn đông cứng tại chỗ, nước trà vẫn nhỏ giọt từ cái ấm vỡ trên bàn. Luống cuống tay chân, ông chủ Ngụy không muốn người khác nhìn thấy mình yếu đuối như vậy. Hắn nhanh chóng giấu cái khăn giấy về sau lưng.

Thấy ánh mắt hài hước của Nghiêm Nghiêm, Ngụy Trì biết cậu đã nhìn rõ hành động vừa rồi của mình, hắn thầm mắng trong lòng “Ngụy Trì, Mày đúng là một thằng ngốc!”

Nghiêm Nghiêm không muốn làm hắn khó xử, xoay người nhặt mấy tờ tạp chí dưới đất giúp hắn.

Ngụy Trì gọi nhỏ “Nghiêm Nghiêm.”

“Ừ?”

“Lúc này, mắt cậu đỏ hoe.”

Nghiêm Nghiễm chậm rãi đứng lên. Ngụy Trì vẫn nắm chặt miếng khăn giấy sắp bị vò nát thành giấy vụn trong tay “Tôi nhìn thấy rồi. Không có gì đâu! Chỉ là chuyện bình thường thôi. Đã là con người, tất nhiên phải có hỉ, nộ, ái, ố rồi. Khóc cũng không có gì là lạ.”

Chưa nói dứt lời, Nghiễm Nghiễm bị chấn động, cậu buông tay ra, chiếc bàn gỗ đang được cậu nhấc lên không thương tình ngã đè lên chân Ngụy Trì.

“A ——” Lần này, Ngụy Trì đúng là chẳng cần che dấu gì cả, không thể kiềm chế vì quá đau, hấn khóc rung rúc như một đứa trẻ.

4. Chương 4

Cuộc sống của một người bình thường cứ lặng lẽ trôi qua như vậy,

hầu như chẳng có gì đáng nói, lại càng không có những biến động khôn lường như trong phim truyền hình dài tập. Từng ngày, từng ngày trôi qua, sáng sớm tới cửa hiệu, tối rồi thì về nhà, quay qua quay lại một chút đã hết trọn một ngày, rồi lại một tháng. Công việc ở tiệm cắt tóc không bận rộn cũng chẳng nhàn nhã. Có khi bận rộn nhưng có lúc lại được thong thả như những con mèo lười ngồi phơi nắng ngoài sân; A Tam, A Tứ chạy tới tiệm internet của Ngụy Trì, chú Khoan lo chăm sóc cho gia đình nhỏ của mình nên chẳng thêm quẩn.

Những lúc chờ đợi cho tóc của khách ngấm thuốc, Nghiễm Nghiễm thích đứng ở trước hiên, ngắm nhìn quang cảnh bình dị rất đời thường ngoài đường phố, người người qua lại, xe cộ như mắc cửi. Đôi khi, vào những lúc như vậy, một làn khói trắng bất ngờ bay ngang tầm mắt cậu, chưa kịp ngẩng đầu lên thì đã nghe thấy tiếng của Ngụy Trì “Không có việc gì làm?”

“Ồ, còn anh?”

“Cũng vậy.”

Hai người yên lặng một lát, không gian cứ nhẹ nhàng như thế, rồi tiếp đó là vài ba câu chuyện vu vơ, không đầu không cuối. Nhìn chiếc xe đạp thể thao của con gái ông chủ quán miến gà góc phố chạy ngang qua, Ngụy Trì hỏi Nghiễm Nghiễm “Cậu lên thành phố lúc nào?”

Nghiễm Nghiễm trả lời: “Sau khi tốt nghiệp cấp ba.”

Quê của cậu là một nơi xa xôi, hẻo lánh, xe lửa không đến được. Mỗi lần muốn về, Nghiễm Nghiễm đều phải đổi xe mấy lượt, cả xe lửa lẫn xe khách. Bạn bè cùng lứa với cậu hầu hết cũng giống vậy, tốt nghiệp cấp ba xong là kéo nhau lên thành phố kiếm việc làm, nghèo khó, người ta chỉ muốn nhanh kiếm được miếng cơm bỏ vào miệng chứ chẳng dám mơ ước gì tới tương lai mặt mũi phía trước.

Nghiễm Nghiễm quay sang nhìn Ngụy Trì “Chú Khoan chính là cậu của tôi, ông ấy là họ hàng bên đằng ngoại.”

Ngụy Trì sắc khói, khụ, khụ “Thảo nào ông ta lại giao cho cậu quản lý cửa hiệu, ra là tin tưởng người trong nhà với nhau.”

Nhìn gói thuốc trong túi Nghiễm Nghiễm, thấy cùng loại của mình, Ngụy Trì lấy một điếu ra mời cậu, Nghiễm Nghiễm chỉ cười cười, không nhận.

Chú Khoan nói, muốn sống được ở nơi thị thành thì không chỉ dựa vào cái miệng khôn khéo lanh lợi của mình được mà phải có một cái nghề. Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh, chỉ cần giỏi một nghề nào đó thôi thì dù có đi tới chân trời góc biển cũng không sợ không có đường sống. Ông từng kể cho Nghiễm Nghiễm nghe về những tháng ngày bươn chải kiếm sống khi còn là thanh niên. Ban đầu chỉ là một người thợ học việc ở tỉnh lẻ, rồi sau đó ông lặn lội lên làm thợ cho mấy salon hiện đại ở thành phố, có vốn liếng, kinh nghiệm rồi thì bỏ ra ngoài mở cửa hiệu riêng, làm ăn một thời gian, thấy không có vấn đề gì, ông đã mạnh dạn chuyển công việc của mình tới nơi đô thị sầm uất nổi tiếng thế giới này. Chú Khoan chỉ nói sơ nét như thế, chú không nói rõ những gian khổ mình đã trải qua. Ông chỉ nhìn về xa xa mà nói “Cuộc đời ai cũng thế cả. Sau này, từ từ mấy đứa sẽ hiểu.”

Ngụy Trì ngậm một miếng thuốc trong miệng “Còn cậu? Cậu có thấy bất mãn với hiện tại không?”

Nghiêm Nghiễm quay đầu lại nhìn mấy cậu học việc đang ngồi tán gẫu bên trong, bỗng dừng lại nhớ về khoảng thời gian đi phụ việc của mình. Hai năm trước, Nghiêm Nghiễm vẫn chưa được như bây giờ, lúc ấy, cậu phụ trách công việc đơn giản nhất là gọi đầu cho khách. Gọi, gọi từ sáng tới tối, gọi nhiều tới mức da tay dộp lên, trắng bệch vì tiếp xúc nhiều với xà phòng. Buổi tối, người ta về hết rồi cậu vẫn phải ở lại dọn dụng cụ, quét nhà, lau sàn... chuẩn bị cho ngày hôm sau. Làm việc gì cũng phải ngó lên trên, nhìn bên dưới : không được trò chuyện thân mật với khách nhưng cũng không được khiến họ phật ý. Bước qua cánh cửa bên ngoài, vào trong này, tất cả đều là khách hàng, mà khách hàng chính là thượng đế. Cho tới giờ, chỉ có chuyện thượng đế được phục vụ chứ mấy khi có người đương đầu với thượng đế. Không may gặp phải người nào khó tính cũng phải nhẫn nhịn, nếu có chuyện xảy ra thì tất cả lỗi lầm đều thuộc về mình.

“Không có gì, mọi thứ đều tốt” Ai đã bắt mình chọn con đường này? Số phận chăng? Số phận ...

“Tôi cũng thế.” Ngụy Trì không hỏi gì thêm, nhả khói thành một luồng dài, ánh mắt ngược lên nhìn đám mây trắng phía xa xa “Con người ta cũng thật lạ. Cứ rủ nhau đâm đầu vào một con đường mà không cần biết mình có phù hợp, có thích đi con đường đó hay không. Như tôi đây, sáu tuổi thì đi học, học xong tiểu học thì lên trung học. Trung học xong rồi thì thi đại học. Tốt nghiệp đại học rồi thì đi xin việc, cuối cùng cũng là đi làm công cho người khác cả thôi. Nói ra thì buồn cười, lúc còn ngồi trên ghế nhà trường, người ta được thầy cô khen ngợi; tôi thì luôn được gọi lên văn phòng hiệu trưởng để phê bình. Bạn bè cứ hết kỳ là đi lĩnh học bổng, còn tôi cứ tới cuối kỳ là lại lo đi đóng tiền thi lại. Ha ha...”

“Thật ra thì cũng giống nhau. Tôi chẳng thấy xấu hổ tẹo nào.” Hần đứng ở trên bậc thang, giọng nói thật êm dịu, tự tại “Nếu không có kẻ trộm thì làm sao có cảnh sát? Nếu không có những người đóng tiền thì lại như tôi thì những học bổng kia lấy ở đâu ra? Tôi từng nói với bà ngoại, như vậy cũng xem như là đóng góp cho xã hội, có thể coi như một công dân có ích.”

“Bà ngoại anh bảo sao?”

Ngụy Trì hít một hơi thật sâu “Bà mắng tôi là thằng mất dạy!”

Nghiêm Nghiễm cười đến nghiêng cả người, tay phải chống vịn vào tường bên cạnh.

Ngụy Trì cũng thấy vui vẻ, phỉ phỉ quần đứng dậy, ôm vai bá cổ Nghiêm Nghiễm “Đi, rảnh rồi thì đừng có ngồi ở đây mà nghĩ ngợi lung tung, chỉ bằng vào đây đấu với tôi vài ván. Tôi đã làm nền cho người khác nhiều rồi, cũng cần có người bại dưới tay mình để mà kiêu hãnh.”

Nghiêm Nghiễm đưa khuỷu tay lên huých cho hắn một cái “Biến!”

Nói thế nhưng cuối cùng Nghiêm Nghiễm cũng bước vào cửa hàng của Ngụy Trì, ánh nắng dịu nhẹ ngày đầu hè như rơi thẳng vào trong tim khiến cậu ấm áp tận đáy lòng.

.....

Năm ấy, Nghiêm Nghiễm cùng theo dõi Thế vận hội Olympic Bắc Kinh cùng với Ngụy Trì. Hần nói ở nhà không có ai, bởi thế dù ở cửa hàng hay ở nhà cũng chẳng có gì khác nhau, chỉ bằng sống luôn trong cửa hiệu cho rồi, dù sao ở đây cũng có cả chục bà vợ yêu dấu của hắn. Ngụy Trì gọi máy chơi điện tử là vợ cả, tivi LCD 42 inches trên tường là bà hai, điện thoại di động trong túi quần là bà ba, thẻ cào trên tay là cô tình nhân bé nhỏ. Những đồ vật khác, hắn lần lượt gọi là bà bốn, bà năm, bà sáu, bà bảy...Ngụy Trì luôn thấy mình diễm phúc tề thiên, sánh ngang Vi Tiểu Bảo “Giàu chơi xe, sang chơi gái. Anh không kiếm nổi một cô bồ, đành làm bạn với đồng máy móc này vậy.”

Nghiêm Nghiễm uống bia, trêu chọc hắn “Chỉ sợ có người đẹp mà anh chơi không nổi đó chứ?”

Ngụy Trì ghé sát vào người cậu, chạm cổc “Cậu đừng lo, dù sao về khoản đó, anh tự tin là mình hơn cậu rất nhiều~ Hắc hắc.”

Nghiêm Nghiễm biết hắn cố ý chọc tức mình, cậu cười híp mắt, đưa tay vuốt vuốt cằm “Ngụy Trì, tốt nhất là anh đừng để tôi cạo mặt cho anh lần nữa. Tay tôi hay lông ngỗng, nếu chẳng may...”

Ngụy Trì sững sốt, theo bản năng, đưa tay lên ôm cổ mình. Nghiêm Nghiễm hài lòng uống một ngụm bia, cậu quay sang theo dõi lễ khai mạc đặc sắc chưa từng có trong lịch sử Thế vận hội.

Một lúc sau, Ngụy Trì nói nhỏ vào tai cậu “Coi như cậu thắng anh lần này.”

Nghiêm Nghiễm cười cười, chạm cốc với hắn “Anh lại khách khí rồi.”

Đêm đó, chương trình truyền hình trực tiếp kéo dài tới nửa đêm, ngoài đường hầu như không có người đi lại. Tiếng động âm ỉ trong ti vi đối lập với khung cảnh tĩnh lặng ngoài này làm cho không khí giữa hai người có phần kỳ lạ, thậm chí cứ ngỡ mình đang lạc vào một cơn say mộng mị, đầy ảo giác.

Ghế salon của Ngụy Trì khá nhỏ, hai người không cố ý mà cũng ngồi kề sát vai với nhau. Gần tới nỗi chỉ cần một trong hai người nghiêng nhẹ đầu một cái là có thể dựa ngay vào vai người kia. Ngụy Trì thở dài một tiếng “Anh cậu tuy không đẹp trai tới độ người gặp người mê, hoa gặp hoa nở nhưng ít ra từ lúc lớn lên cho tới giờ ai cũng nói anh giống Kim Thành Vũ, còn nói anh có tướng làm minh tinh nổi tiếng. Hồi học trung học, có mấy cô nàng bốc lửa còn lẻo đẹo theo anh suốt ngày đòi nhận anh làm chồng tương lai nữa đó. Ai, thời thế đổi thay, ai ngờ giờ này anh lại phải ngồi đây xem ti vi với cậu?”

Nghiêm Nghiễm không có biểu hiện gì, nhẹ nhàng dùng miệng cạy nắp một lon bia “Vậy anh mau đi tìm mấy cô nàng bốc lửa của anh đi!”

Ngụy Trì trầm mặc một hồi, vòng tay quàng lấy cổ Nghiêm Nghiễm, giọng nói bi thống “Anh thềm vào, có cho thêm tiền anh cũng bỏ của chạy lấy người.”

.....

Sau khi lễ khai mạc kết thúc, Ngụy Trì kéo bằng được Nghiêm Nghiễm đi ăn khuya. Quán đồ nướng hai tầng cách tiệm cắt tóc không xa, ngay lúc đó đã đầy kín khách khứa. Anh đầu bếp đứng phe phẩy cái quạt trước bếp than, mồ hôi nhễ nhại đầy người y như con khỉ Tôn Ngộ Không cầm quạt Ba Tiêu thổi lửa ở Hỏa Diệm Sơn, thật là thú vị.

Ngụy Trì chỉ thẳng vào thực đơn sau lưng đầu bếp mà gọi một tràng dài thức ăn “Anh mang cho chúng tôi 20 xiên thịt dê, 10 cái cánh gà, 6 cái bánh bao...Cứ như thế đã, sau đó nướng thêm cho tôi một đĩa sò biển, tôm càng... Còn nữa, nhớ mang cho tôi mấy cái ly đá để uống bia.”

Nghiêm Nghiễm nghe được cau mày: “Anh có ăn hết không?”

Ngụy Trì cười cười, sờ sờ cái bụng của mình “Anh đang đói.”

Nghiêm Nghiễm nói: “Chẳng phải lúc chiều, ở trong tiệm cắt tóc, anh đã ăn một tô cơm chiên đầy đó sao?”

Ngụy Trì nhìn Nghiêm Nghiễm, ánh mắt nghi vấn “Món đó do cậu làm à?”

Nghiêm Nghiễm không nói gì, chỉ nhìn hắn một lượt.

Ngụy Trì rũ mắt, sờ sờ cái mũi, quay sang phía anh đầu bếp “Anh mau chuẩn bị cho chúng tôi một bàn trống.”

Sau khi ngồi xuống, theo thói quen, Ngụy Trì muốn hít hà một chút thuốc nhưng tìm mãi không thấy bật lửa đâu. Nghiêm Nghiễm đưa cho hắn cái bật lửa trong túi cậu. Ngụy Trì cười với vẻ tự giễu “Hút lâu rồi, bỏ không được.”

Nghiêm Nghiễm nói: “Cứ từ từ, cố gắng thì sẽ bỏ được.”

Ngụy Trì nhếch nhếch miệng, đưa hộp thuốc lá cho Nghiêm Nghiễm “Chờ cậu bỏ được trước rồi nói sau.”

Mấy người phục vụ trong quán này đều quen mặt Ngụy Trì, hắn sinh ra và lớn lên trên con phố này, có thể nói, xung quanh đây mười dặm, ai hắn cũng quen biết cả “Anh Ngụy, sao dạo này không thấy anh ghé quán nữa nha? Trước giờ, anh vẫn thường gọi thức ăn khuya mà?”

Ngụy Trì mặt mày hớn hở “Anh không thích ăn đêm nữa, rất dễ tăng cân. Ha ha~”

Anh chàng phục vụ, một tay đỡ khay đồ ăn, tay kia sắp xếp lại mấy món vừa đặt xuống bàn “Chà chà, vậy là chúng em mất mối làm ăn rồi.”

“Sau khi tốt nghiệp, anh cậu có năm nhà chơi dài một thời gian, không ai quản lý” Ngụy Trì giải thích với Nghiêm Nghiêm “Lúc đó anh giống y một con heo, ăn ngủ giờ giấc lung tung hết, cuộc sống khi đó thật chán nản.”

Nghiêm Nghiêm chỉ yên lặng gấp thức ăn, giọng nói của Ngụy Trì át cả tiếng ồn ào xung quanh, truyền thẳng tới tai cậu, ngay kề bên mà cứ như phảng phất tận xa xa “Thật ra thì anh cũng đi làm thuê cho người ta một thời gian. Không thích hợp. Cậu có thể tưởng tượng ra hình ảnh anh mặc com lê, thắt cà vạt, tay xách laptop không? Ha ha, Mỗi ngày lại còn chen chúc tàu điện ngầm chật như nêm cối nữa chứ. Mấy thằng bạn anh nhìn thấy thế, chúng nó phán ngay một câu...”

Nghiêm Nghiêm nhìn “mưa ngâu” đang phun phù phù theo từng tiếng nói của Ngụy Trì “Cẩu đội lột người.”

Ngụy Trì cảm thấy thật mất mặt “Cậu còn ác hơn cả mấy thằng đó. Chúng nó chỉ nói anh là mặt người dạ thú thôi, ha ha~”

Nghiêm Nghiêm cười mà không nói. Ngụy Trì thì cứ ngồi bên cạnh liên miên không dứt “Nhưng nghĩ tới bà ngoại anh lại chạnh lòng... Đàn ông mà, nói gì thì nói vẫn phải có một phần trách nhiệm với những người xung quanh... Cho dù không nuôi nổi vợ, con thì ít nhất cũng phải lo được cho bản thân mình, không làm gánh nặng cho người khác. Sau này, anh chỉ mong kiếm đủ tiền thuốc thang cho bà ngoại, bà già rồi, sức khỏe càng lúc càng suy giảm...”

Tiếp đó, hắn nói rất nhiều, thậm chí không cần biết Nghiêm Nghiêm có nghe, có hiểu gì hay không vẫn cứ nói. Khát thì uống bia, hết khát rồi, lại nói tiếp. Nghiêm Nghiêm vẫn “chăm chỉ” ăn uống, thỉnh thoảng gật gù một cái, nhìn chăm chú khoảng trống vô định.

“Nghiêm Nghiêm à?”

“Ừ?”

“À...”

“Cái gì?”

“Bỏ đi, anh không nói nữa.”

“...”

Khi hai người rời khỏi quán đã là rạng sáng ngày hôm sau, hừng đông dần ló rạng. Người đàn ông bên đi bên cạnh Nghiêm Nghiêm, cao hơn cậu một cái đầu, không có vẻ cường tráng nhưng lại có sức hút đến lạ kỳ. Nghiêm Nghiêm thỉnh thoảng khẽ liếc người bên cạnh một cái. Cậu thấy khá mệt, không biết về nhà có nên chợp mắt một chút không, chỉ sợ ngủ quên mất lại đi làm muộn thì khổ.

Ngụy Trì ghé sát vào tai cậu, thì thầm, thổi hơi nóng “Nghiêm Nghiêm.”

Nghiêm Nghiêm ngược nhìn bầu trời cao rộng, vẻ không chú ý “Ừ?”

“Muốn nói với cậu một chuyện.”

“Nói đi.”

Ngụy Trì ôm cổ Nghiêm Nghiêm, giọng nói rất thấp: “Sau này không phải nấu cơm nữa.”

“Hả?”

“A Tam, A Tứ họ làm vậy là không được. Cậu cũng vất vả làm việc cả ngày, tội gì lại phải đi nấu cơm cho họ ăn. Không biết quý trọng bản thân mình cũng là một khuyết điểm đấy, biết không?”

“...”

Nghiêm Nghiêm về nhà, Ngụy Trì không biết say xỉn thế nào mà lết không nổi nữa, gục ngay bên đường. Bà bán bánh quẩy lại đánh thức hắn dậy “Này, cậu trai trẻ, cậu đang chiếm chỗ của tôi đấy!”

Ngụy Trì mê man nhớ lại... Thế Vận hội Olympic, đồ nướng, Nghiêm Nghiêm... Sau đó, sau đó thì sao? Có nói bậy gì không?

5. Chương 5

Cho đến một năm sau ngày hôm đó, Ngụy Trì vẫn đem chuyện này ra để trêu chọc Nghiêm Nghiễm

“Nghiêm Nghiễm, cậu thật là, không biết suy nghĩ gì hết, để anh nằm ở vệ đường, nếu anh có chuyện gì thì cậu tính sao đây?”

Nghiêm Nghiễm không thèm ngược mắt lấy một chút, chiếc kéo lóe sáng thoăn thoắt trong tay, những tiếng “loẹt xoẹt” liên tục phát ra “Coi như là tôi vì dân trừ hại.”

Ngụy Trì cúi đầu mắng nhẹ một tiếng “Vô lương tâm!”

Nghiêm Nghiễm nghiêng người nói với vị khách bên dưới “Cắt thế này đã được chưa em gái? Em có muốn tỉa bớt đằng sau một ít không?”

Cô bé tròn mắt nhìn chính mình trong gương rồi quay đầu lại nhìn về phía sau Ngụy Trì “Mẹ, mẹ thấy thế nào?”

Người phụ nữ trung niên đi theo cô bé bước lại gần, lật lật mớ tóc con gái mình lên “Thế này được rồi, cắt ngắn nữa nhìn thiếu nữ tính lắm con ạ!”

“Không đâu” Nghiêm Nghiễm vuốt mái tóc của cô bé, cột thành một búi tóc đuôi gà thật đẹp “Cột thế này nhìn rất trẻ trung, rất da dẻ thiếu nữ.”

Người phụ nữ quan sát trong chốc lát “Ừ, được rồi, cứ để thế này cho nó đi em !”

Nghiêm Nghiễm niềm nở “Cứ hai tháng chị đưa cháu tới đây cắt tóc một lần, dạo này trời nóng, để tóc dài thật bất tiện.”

Cô bé ngoe nguẩy cái đuôi đằng sau tỏ ý thích thú. Người mẹ gật đầu “Được rồi, lúc nào dài chị lại dẫn nó tới. Mà cuối tuần này rảnh rồi chị nhất định sẽ ghé qua đây, em xem giúp chị dạo này có kiểu tóc nào mới một tí mà hợp với chị thì làm cho chị nhé!”

Nghiêm Nghiễm gật đầu đồng ý, đưa hai mẹ con họ ra quầy tính tiền. Bà mẹ tiện miệng hỏi han giá cả mấy dịch vụ nhuộm tóc, gội đầu dạo này thế nào rồi, có tăng giá không. Nghiêm Nghiễm trả lời đầy đủ, không sai một chút. Người phụ nữ nhất thời có chút tính toán, lẩm bẩm cái gì đó. Nghiêm Nghiễm quay sang hỏi cô bé theo cùng “Tiểu Tiểu, lần sau em thích làm kiểu tóc gì?”

Hai má cô bé tên gọi Tiểu Tiểu đỏ ửng, lại nắm chặt lấy tay mẹ “Mẹ thấy sao?”.

Tiểu Tiểu và mẹ cô chính là khách quen trong cửa tiệm, lần nào họ cũng cùng nhau tới đây. Nhưng Tiểu Tiểu lại rất ít cười, chỉ ngồi yên một chỗ mà quan sát, ngó nhìn xung quanh. Cô bé không bao giờ hỏi Nghiêm Nghiễm mấy câu hỏi đại loại như “Nghiêm Nghiễm, bao giờ mới xong đây?” “Nghiêm Nghiễm, tôi để tóc dài có đẹp không, sao bây giờ ra đường chỉ thấy toàn tóc ngắn, không hiểu bọn họ nghĩ gì?...”

Nghiêm Nghiễm luôn kiên nhẫn trả lời. Các bà các cô vừa xem tạp chí vừa hỏi han hoàn cảnh của cậu “Nghiêm Nghiễm, cậu bao nhiêu tuổi rồi?” “Anh có bạn gái chưa? Thích mẫu người nào?” “Ai nha, tôi nói cho cậu biết, cô bé Tiểu Thanh ở mỹ viện đằng kia rất tốt tính nha, cậu có biết không? Tôi giới thiệu cho nhé!” Gặp phải những câu hỏi kiểu này, Nghiêm Nghiễm chỉ biết thở dài, ậm ừ cho qua chuyện.

Nghiêm Nghiễm có chút lúng túng, mẹ của Tiểu Tiểu liền nói “Em đừng hỏi nó. Tiểu Tiểu không kén chọn gì, hơn nữa, chị rất tin tưởng vào tay nghề và gu thẩm mỹ của em.”

“Bà chị thật có phúc, có cô con gái lớn rồi mà vẫn ngoan ngoãn như vậy!” Ngụy Trì thấy mình bị bỏ lại một bên, không cam lòng, hần bèn tham gia vào câu chuyện.

Thường xuyên nghe thấy những lời khen ngợi như thế, mẹ của Tiểu Tiểu tự hào nắm tay con gái “Đúng đó, con bé này nha, rất là hiếu thảo với cha mẹ đó. Chị rất mừng!”

Ngụy Trì tiếp tục khen ngợi “Nhìn dáng vẻ thật xinh xắn, năm nay còn học cấp ba sao? Hay là lên đại học rồi?”

“Nó đã tốt nghiệp” Mẹ Tiểu Tiểu càng cười rạng rỡ hơn. “Đi làm cũng được gần một năm rồi đó!”

Ngụy Trì cùng Nghiêm Nghiễm ngạc nhiên nhìn Tiểu Tiểu vẫn lặng thinh từ nãy tới giờ.

Mẹ Tiểu Tiểu quay đầu lại nói với con gái “Con cũng đi làm gần một năm rồi nhỉ? Để coi, từ tháng 7 năm ngoái còn gì?”

Tiểu Tiểu gật đầu rồi lại cúi đầu “Dạ” một tiếng.

Bên cạnh đó cũng có một cô bé trạc tuổi Tiểu Tiểu đang uốn tóc. Tóc cô được uốn thành từng lọn nhỏ, cụp lại với nhau khiến người ta liên tưởng tới những nàng công chúa Tây phương trong truyện cổ tích. Nghiêm Nghiễm thấy Tiểu Tiểu trộm nhìn cô bé đó mấy lần “Em có muốn đổi kiểu tóc một lần coi sao không? Năm nay, mấy cô ở tuổi em đều thích uốn tóc, nhìn qua rất đáng yêu!”

Ánh mắt Tiểu Tiểu lộ rõ vẻ kinh ngạc rồi lại có vẻ như ảm đạm, sầu não. Bà mẹ ngay lập tức cướp lời “Không nên, không nên, thuốc nhuộm sẽ làm hỏng tóc mất. Tiểu Tiểu nó còn nhỏ, để tóc ngắn nhìn rất già!”

Nghiêm Nghiễm há miệng, nhất thời nghĩ không ra lý do khác. Ngụy Trì phụ họa “Không phải như thế đâu! Chị à, phải nói là quyến rũ hơn mới đúng. Chị nghĩ xem, một cô gái trẻ đầu cuốn cuốn nhí nhảnh lại hoạt bát đáng yêu, thử hỏi chàng trai nào lại không mê?”

Nhưng mặc cho Ngụy Trì ba hoa chích chòe vài câu, mẹ của Tiểu Tiểu dường như không hề thay đổi quyết định “Chuyện này để sau hãy nói đi. Đi thôi, Tiểu Tiểu, mẹ con mình lại đằng kia thử mấy bộ quần áo đã. Mẹ thấy chúng rất đẹp, con da trắng nên mặc màu vàng mới tôn thêm làn da được. Con xem, bây giờ con lại mặc bộ đồ tím ngắt như bà già thế này, thật không biết thẩm mỹ là gì hết.”

“Chị gái, cô bé lớn rồi nên để cho nó tự chọn lấy quần áo, thích cái gì thì mặc cái ấy, miễn không phản cảm quá là được.” Ngụy Trì xen vào hội thoại giữa hai mẹ con.

Bà mẹ cười cười cho có lệ.

Nghiêm Nghiễm nhìn cô gái đang bị mẹ kéo đi xềnh xệch đằng kia. Từ lúc bước vào cửa tới giờ, khuôn mặt cô luôn tỏ vẻ lãnh đạm, cứ như mọi chuyện xung quang không quan hệ gì với mình. Cho tận tới lúc chuẩn bị đi khỏi, cô mới quay lại tặng cho Nghiêm Nghiễm và Ngụy Trì một nụ cười bất đắc dĩ.

Ngụy Trì chỉ vào hình ảnh hai mẹ con Tiểu Tiểu rồi nói với Nghiêm Nghiễm “Cậu có thấy không? Bởi vậy người ta mới nói con trai thành thị khó lấy vợ là thế? Mẹ cứ kè kè bên cạnh suốt ngày thế kia thì tới bao giờ con gái mới lấy được chồng? Có thằng nào thích nó cũng ngại chả dám tiến tới.”

Nghiêm Nghiễm lạnh lùng “Anh bị rồi nên biết?”

Ngụy Trì nháy mắt tinh quái “Nếu anh nói đúng thì cậu có quảng anh ra đường không?”

Nghiêm Nghiễm quay người đi sửa sang lại bàn ghế, Ngụy Trì sờ sờ đầu rồi bước đi sau cậu. Dáng vẻ lưu manh, Ngụy Trì lấy một ngón tay đẩy cái gọng kính đen trên mắt, nghiêng đầu, ngậm lấy điều thuốc. Kính đen theo đó mà trễ xuống tận chóp mũi, mặt hắn cười cười một cách xấu xa, hai chân nhún nhún mấy cái “Anh chàng đẹp trai, cậu thật khiến anh muốn một lần phạm pháp để chịu phạt mà!” BẠN ĐANG ?

Nghiêm Nghiễm không thương tiếc, ném thẳng một miếng bọt biển vào mặt Ngụy Trì.

.....

Sắp tới một đợt nghỉ lễ nữa, Đậu Nha lại xuất hiện. Lần này cậu bé đi theo mẹ tới làm tóc ở tiệm của Nghiêm Nghiễm. Chưa vào tới nơi bà mẹ đã oang oang mắng thẳng con “Đừng có mơ cáo vắng nhà thì gà mọc đuôi. Đừng tưởng mẹ mày đây không biết gì, tao vừa bước ra khỏi cửa là mày đã mở máy tính lên rồi. Đánh mày cũng bằng thừa, chỉ thêm đau tay. Tốt nhất là cứ như bây giờ, tao đi đâu thì mày đi đó, để xem mày có lêu lổng được nữa không?”

Đậu Nha buồn bã, ỉu xiu cúi mặt thật thấp, vừa thoáng thấy Nghiêm Nghiễm, cậu bé nhếch miệng lên một chút, sau đó lại làm ra vẻ như một con cún nhỏ đáng thương, tội nghiệp. Nghiêm Nghiễm buồn cười, cậu để A Tam đưa mẹ Đậu Nha đi gọi đầu rồi chỉ vào chiếc ghế xoay tròn cạnh đó bảo với cậu bé “Học bài xong chưa?”

“Làm sao mà xong được?” Thấy bà mẹ cảm rằm không ở đây nữa, Đậu Nha lập tức bình tĩnh trở lại, than khổ với Nghiêm Nghiễm. “Số em thật là khổ, mấy ngày qua phải đi học thêm đến bù đầu bù cổ. Nào thì Toán học, Ngữ văn, Anh văn, Vật lý... Buổi tối lại còn phải đi học một lớp chuyên viết bài luận để xin học bổng các trường đại học nước ngoài, đến thời gian nghỉ cũng chẳng có.”

Nghiêm Nghiễm chặc lưỡi “Vất vả như vậy sao?”

Đậu Nha vất chân phải lên chân trái, duỗi người một cái “Cũng không còn cách nào, coi như cuộc sống của em nó phải như vậy.”

“Đầu tiên phải tốt nghiệp phổ thông loại giỏi sau đó theo học ở một đại học nổi tiếng. Cha mẹ em nói, nếu không học được ở trong nước họ sẽ bỏ tiền ra cho em đi học ở nước ngoài. Nói chung là phải thi, thi, thi cho tới chết mới thôi.”

Nghiêm Nghiễm vỗ nhẹ vào gáy Đậu Nha “Chớ có noi theo tấm gương xấu của tên họ Ngụy đó đấy nhé!”

Cậu bé le lưỡi cười “Hắc ~ hắc ~”. Khóe miệng cậu khi cười trông thật giống với người nào đó bên kia vách.

Nghiêm Nghiễm không thể ngồi lâu, nhéo nhẹ khuôn mặt Đậu Nha “Ngoan ngoan mà ngồi ở đây đừng có quậy phá nữa. Nếu không mẹ cậu lại cho một trận nữa bây giờ!”

Sau lưng lại có mấy vị khách lục đục bước vào. Mấy cái ghế đang trống nhanh chóng có người ngồi, căn phòng trông có vẻ chật chội. Nghiêm Nghiễm tiếp tục vội vàng vàng, chạy đi lấy chai thuốc nhuộm bên này, bước tới lau khô tóc bên kia. Thỉnh thoảng quay đầu lại, liếc vào tấm gương quan sát Đậu Nha ngồi bên kia. Cậu bé đang an phận ngồi yên một chỗ, gặm gặm mấy cái móng tay, đôi khi nghiêng người ghé cổ nhón bên trái, ngó bên phải một chút. Thấy có người đang hí hoáy nhấn tin bằng điện thoại di động, cậu bé nhìn họ bằng ánh mắt thêm thuồng. Nhân lúc không có mẹ, Đậu Nha cứ nhấp nhồm không yên ngó sang nhà bên cạnh nhìn mấy cậu bé trạc tuổi ra vào mà thầm ngưỡng mộ.

Nghiêm Nghiễm lắc đầu, bước tới gần, đưa tay vỗ vai Đậu Nha “Này.”

“Dạ?” Đậu Nha bối rối ngẩng đầu lên.

Nghiêm Nghiễm không rảnh mà nhìn cậu nữa, cậu tiếp tục công việc của mình “Mẹ em gội đầu xong rồi chắc còn phải lên lầu nói chuyện với bà chủ một chút, chắc phải cả tiếng nữa mới xong.”

Trong phòng vẫn cứ ồn ào như thường lệ, từng tiếng ca của Trần Y Giả đều đặn vang lên “Đàn ông không tốt phải chăng cũng do lỗi của xã hội...” hòa cùng tiếng máy sấy ù ù, tiếng người cười, nói. Nghiêm Nghiễm chuyên chú quan sát tỉ mỉ từng sợi tóc, màu tóc, rồi cắt bỏ, gội, nhuộm, sấy khô...

Đúng một giờ sau, cầu thang trên lầu vang lên từng tiếng “lộc cộc” của dép guốc, mẹ của Đậu Nha chậm rãi đi xuống. Nghiêm Nghiễm nhìn lại, thấy Đậu Nha rất biết điều, tiếp tục giả nai, ngồi gặm móng tay thật ngoan hiền.

Lúc tính tiền, giọng nói của mẹ cậu còn rất nhẹ nhàng, thậm chí còn quay sang hỏi con có muốn đi ăn bánh, uống trà chiều hay không. Nghiêm Nghiễm nghe, khẽ nhếch khóe miệng. Đúng là rất giống với người kia, khuôn mặt này, chẳng mấy lúc nữa sẽ tương tự với hắn, đuôi mắt nhỏ nhỏ lộ vẻ gian xảo thật quen thuộc.

Mẹ Đậu Nha ra ngoài trước, Nghiêm Nghiễm rất lịch sử ra mở cửa cho bà. Nghiêm Nghiễm cúi đầu, Đậu Nha nhìn cậu mà cười rất thần bí “Anh Ngụy muốn em nói với anh dù có bận cũng phải nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức!”

Nói xong, thằng bé dúm vào tay cậu một thanh kẹo bạc hà, rồi chạy nhanh ra ngoài nắm lấy tay mẹ.

Nghiêm Nghiễm buông tay khỏi chốt cửa, trong miệng chợt có cảm giác ngọt lịm, mát lạnh như nhai kẹo bạc hà. Dưa cửa, quay đầu nhìn sang nhà bên cạnh. Bên đó cũng náo nhiệt như bên này, cũng một đám khách khứa vây quanh. Vẫn là người thanh niên đang tức giận bưng bưng đó, lúc thì hắn ngồi chơi điện tử, lúc thì chạy đi xem xét tình hình mấy cái máy bên trong. Còn ngay lúc này, hắn đang cúi đầu trong quầy tính tiền, không nhìn thấy mặt, chỉ nghe thấy tiếng “Hàng thật. 200% là hàng thật. Không tin anh cứ mang tới cửa hàng SONY mà kiểm chứng.”

“Cái máy đó tôi khẳng định là còn nguyên bao bì, tôi chưa từng đụng chạm tới nó. Yên tâm đi, bảo đảm với anh là không có bất kỳ hỏng hóc nhỏ nào.”

“Ai, ai nói với cậu kẹo bạc hà này là miễn phí? Không được ăn, là kẹo của tôi. Mau để xuống, ăn rồi thì nôn ra hết cho tôi!”

Ngụy Trì la mắng mấy cậu nhóc nghịch ngợm ăn vụng kẹo trong cửa hàng.

Nghiêm Nghiễm mở giấy gói ra, bỏ một viên kẹo bạc hà vào trong miệng, quay đầu bước vào trong. Người bên kia dường như cũng cảm nhận được cái nhìn của cậu, hẩn ngẩng đầu lên, bản mặt vẫn cực kỳ lưu manh, cái kính trễ tới lỗ mũi, đuôi mắt nheo nheo đầy vẻ giảo hoạt.

Nghiêm Nghiễm dừng bước. Hai bên nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh... cùng nhau mỉm cười...

6. Chương 6

Sắp vào tháng mười, hương hoa quế nhẹ nhàng quyện trong gió.

Có người biết thưởng thức, hái hoa quế mới nở về làm hoa quế cao, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra từ cửa sổ, thu hút thính giác của người đi đường bên dưới.

Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, chỉ sau một cơn mưa đêm trước, mọi người đi ra đường đều mặc thêm áo lạnh, khoác lên người những chiếc áo xù lông mà thường chỉ mùa đông mới thấy. Nghiễm Nghiễm cảm thấy thời tiết tại thành phố này càng lúc càng thay đổi tới kỳ lạ, dường như không còn hai mùa xuân, thu nữa. Chớp mắt một cái, đông đã tới hạ; rồi gần người thêm một lúc, hạ lại tới đông, nóng bức chói chang bỗng chốc hóa mưa phùn gió rét. Thời tiết thay đổi nhanh tới chóng mặt khiến cơ thể con người ta không kịp thích ứng, người nào đó suốt ngày mặc áo tay ngắn cứ thế mà “Hắt xì ~ hắt xì” liên tục.

Có lòng tốt quan tâm, nhắc nhở hẩn chú ý giữ ấm thân thể, kéo lại nuôi béo bác sĩ ở bệnh viện. Đổi lại, hẩn chỉ cười nhạt “Không sao đâu, anh cậu quanh năm suốt tháng không cần đi bệnh viện. Nghiễm Nghiễm, cậu nói những lời này giống hệt như mấy cụ già tập thể dục trong công viên anh gặp ban sáng.”

Qua một hai, lần như vậy. Giờ đây nếu có thấy người kia hắt xì, Nghiễm Nghiễm chỉ châm chọc “Này cái anh quanh năm suốt tháng không cần đi bệnh viện kia, anh hắt hơi nhiều như vậy, là cô nào đang nhớ anh đấy?”

Ông chủ Ngụy ủ rũ sờ sờ lỗ mũi “Anh biết, có là ai đi nữa cũng không bao giờ là cậu.” Mũi hẩn đỏ bừng, đôi mắt sáng lóe.

Nghiễm Nghiễm xoay người bước đi, Ngụy Trì cúi đầu gọi một tiếng “Nghiễm Nghiễm.”

“Ừ?”

Nghiễm Nghiễm quay đầu lại, gọi mà không nói. Hẩn đang ngồi ở ghế salon trong góc phòng, hai tay ôm cái điều khiển trò chơi, thân thể bắt đầu run cầm cập, mũi ửng đỏ hơn trước, đôi mắt chớp chớp thật tội nghiệp.

Sau đó ——

“A, a, a, hắt xì!” Tiếng hắt hơi khiến người khác giật bắn cả mình, nước mắt, nước mũi chảy ra ngoài. Ngụy Trì lấy cái khăn giấy, lau lau mũi “Sao cậu lại quan tâm tới anh nhiều như thế nhỉ... Hắc hắc ~ Hình như rất sâu nặng thì phải...”

Nghiễm Nghiễm nhìn chăm chú vào bình kẹo để trên bàn trà, cậu đang nghĩ làm cách nào để nhét hai viên kẹo vào lỗ mũi của một người họ Ngụy tên Trì.

.....

Đạo này, theo biến đổi của đất trời, công việc trong tiệm cắt tóc cũng ít hẩn đi. Ở bên đường đối diện, có một nhà hàng nho nhỏ vừa mới khai trương, tuy nhỏ nhưng hôm mở cửa cũng xôm tụ lắm, có múa lân, chiêng trống đàng hoàng. Ở trong tiệm có một người phụ nữ thân hình thon thả, yếu điệu, tuy cô này

không còn ở độ thanh xuân nhưng biết giữ gìn nên nét mặt vẫn tươi trẻ, tính tình rất cởi mở, chưa thấy tiếng nói đã nghe tiếng cười; nghe mọi người nói cô ấy chính là chủ của nhà hàng.

Thực ra chỗ đó là một mặt bằng được cho thuê, chỉ trong có hai năm Nghiêm Nghiêm ở đây, nơi đó không biết đã đổi chủ bao nhiêu lần, hình như phong thủy của nhà đó không thích hợp cho việc kinh doanh. Đầu tiên là một tiệm giày, rồi lại tới một tiệm bán quần áo, người bán quần áo đẹp tiệm thì ngay lập tức có người tới mở cửa hiệu bán dụng cụ học sinh. Được hai, ba tháng, thấy ế ẩm, người bán đồ dùng học sinh liền trả lại mặt bằng, nhưng cũng chỉ nửa tháng sau là lại có người tới bán thuốc tây... và hiện nay là một nhà hàng cỡ nhỏ. Không biết sẽ trụ được bao lâu, chỉ thấy bà chủ này có vẻ là người từng trải, có bản lĩnh, đầy tự tin. Cô thường xuyên đứng ở trước cửa chào đón khách ra vào, nhân tiện còn hỏi thăm, chuyện trò, lấy cảm tình với mấy người hàng xóm quanh đây.

Bà chủ này có lẽ sẽ làm ăn phát đạt đây! Mọi người suy đoán.

Lúc nhàn tình, mấy ông thợ trong tiệm cắt tóc của chúng ta lại ngồi ở bên này mà để mắt ở bên kia, cùng nhau bàn tán dăm ba câu chuyện về bà chủ trung niên xinh đẹp nhà đối diện. Có người nói cô sắc sảo giống Trương Mạn Ngọc, người khác lại bảo dịu dàng như Lưu Gia Linh. Nói qua nói lại một hồi, không ai nhường ai, chẳng mấy chốc từ chuyện phiếm chuyển thành cãi nhau, chú Khoan cầm ngay một cái lược ra gõ đầu bọn họ “Này thì nhiều chuyện này! Không lo làm việc còn ngồi đó làm gì?”

Hoàng Mao, A Lục vội vàng ôm đầu quay về chỗ cũ. A Tam mới ra ngoài về, ngoái đầu lại nhìn bà chủ nhà hàng hơn hớn đằng kia, lại quan sát chú Khoan – người đàn ông vẫn cực kỳ phong độ bên này, hần đánh liều trêu chọc “Chú Khoan à, cô nhà đã về nhà ngoại dưỡng thai, đàn ông trong lúc cô đơn là dễ phạm sai lầm lắm, chú phải cẩn thận đó nha!”

Chú Khoan giận tới không nói được lời nào, cầm cái lược gõ rầm rầm xuống bàn, đánh cho A Tam chạy thừa sống thiếu chết “Thằng mất dạy, còn nói hươu nói vượn nữa, tôi sẽ khấu trừ tiền công tháng này của cậu, xem cậu lần sau còn dám nữa không.”

Lời còn chưa dứt, nhân vật nữ chính trong câu chuyện đã đẩy cửa bước vào. Bà chủ hấp dẫn của nhà hàng mới mở đang đứng sau cánh cửa thủy tinh lấp lánh, thản nhiên cười “Ông chủ, ông có thể giúp em chỉnh sửa đầu tóc cho gọn gàng lại một chút được không? Mấy hôm nay, công việc lu bu quá, chả có thời gian ngó ngang tới bản thân mình nữa, tóc tai cứ rối hết cả lên.”

Mặt chú Khoan lúc đỏ, lúc trắng, vội vàng niềm nở đón khách, ông chỉ sợ người phụ nữ kia nghe thấy mấy lời đùa cợt ban nãy của A Tam thì thật khó xử “Được... được... tất nhiên rồi... mời cô lại đằng kia ngồi.”

Ngoại trừ là những lúc có cô Khoan ở bên cạnh, chưa bao giờ chú Khoan lại có biểu hiện lúng túng như lúc này. Ở gian trong, mấy cậu thợ học việc khoái chí nhìn ra, không nhịn được, cười trộm. Nghiêm Nghiêm vẫn ngồi yên trong góc phòng, chẳng biết phải làm gì lúc này, cậu chỉ nghĩ mấy đứa thợ học việc bây giờ càng lúc càng bạo dạn, chả giống mình lúc trước tí nào cả.

Người phụ nữ tự xưng là Kim Ly này sở hữu một đôi mắt hút hồn, ba phần chín chắn, bảy phần quyến rũ. Cô rất tự nhiên bắt chuyện với chú Khoan “Ông chủ à, từ giờ chúng ta là hàng xóm với nhau, mong anh thỉnh thoảng tới ủng hộ hộ cho em nha~”

Chú Khoan thành thạo tĩa bột cho Kim Ly mấy sợi tóc lưa thưa, gạt đầu đáp lời “Điều đó là tất nhiên rồi.” Ông vẫn nở một nụ cười có phần hơi gượng gạo như lúc nãy.

Hai người bọn họ cứ chuyện trò với nhau như vậy, lúc xa lúc gần, lúc khách sáo, khi thì lại có vẻ rất hợp ý. Thời điểm gần đi, Kim Ly còn nói đùa muốn làm một cái thẻ hội viên thường trực ở tiệm cắt tóc, chú Khoan vội vàng đỡ lời “Cô lại nói giỡn rồi, tiệm của tôi nhỏ như vậy làm sao có cái loại thẻ hội viên gì đó được, nếu cô muốn thì lần sau xin cứ ghé lại đây.”

Trầm ngâm trong chốc lát, Kim Ly thấy cũng đã tới lúc mình nên về trông coi nhà hàng, cô đưa mắt nhìn một vòng quanh tiệm “Vậy thì lần sau em lại tới làm phiền anh vậy.”

“Phiền toái gì đâu... cô khách khí quá...”

Đám thợ học việc ở bên trong, thấy hai người bên ngoài nói chuyện với nhau như là mấy diễn viên đóng kịch trên ti vi, bọn họ cười ngả cười nghiêng. Thấy vậy, Nghiêm Nghiêm mới đi tới, vỗ vai từng người một

“Hoàng Mao, mau quét qua sàn nhà đi. A Lục, đã đem khăn lông đi phơi chưa? Còn cậu nữa, không có việc gì làm à?”

Chú Khoan tiễn khách, đang định quay lại mắng cho mấy đứa vô duyên kia một trận thì đã thấy bọn họ ai làm việc nấy, tất cả đều ra về chuyen chú, người thì vẩy nước quét nhà, người thì dọn dẹp dụng cụ trên bàn... Ông chỉ còn biết chấp tay sau lưng, đi vòng quanh một vòng rồi đứng trước mặt Nghiêm Nghiêm “Hừ” một tiếng. Bạn đang ?

Nghiêm Nghiêm cười cười, giúp ông cậu nguôi giận “Cậu... bọn nó là trẻ con ấy mà...”

Mà cái bọn này khó bảo thật, chú Khoan vừa quay lưng là chúng nó lại bắt đầu nháo loạn, đứa này chọc chọc đứa kia vài cái. Ai, mấy cái thằng này, Nghiêm Nghiêm thở dài một hơi, bất chợt cậu lại nhớ tới câu nói bông đùa của Ngụy Trì “Bảo chú Khoan mau nhận thêm một đứa học việc nữa đi, bắt nó nhuộm tóc đỏ, đặt tên nó là Tiểu Hồng. Như vậy, lúc nó đứng chung với Hoàng Mao, A Lục thì tiệm bên đó đã có một cây đèn giao thông đỏ, vàng, xanh rồi...Ha ha... hơn nữa, có thêm một người, cậu cũng bớt mệt!”

Đây này, nhìn đi... Bớt mệt chỗ nào? Có mà mệt hơn thì có.

Chú Khoan không tìm được người xả cơn bức tức, đành hằm hừ bước đi. Ông vừa khuất bóng, A Tam, A Tứ lẫn ngay như trạch sang cửa hàng bên cạnh. Chả là hôm nay Ngụy Trì đi nhập thêm một lô hàng mới, bên đó chỉ có một cô bé xinh xắn, tóc dài tên là Quân Quân trông coi.

Không biết cảm cúm của người kia đã bớt chưa, hôm nay khí trời lại lạnh hơn hôm qua một chút, đi ngoài đường mấy giờ liên tục như vậy nhưng hần vẫn chỉ mặc một cái áo cộc đơn giản. Nghiêm Nghiêm tưởng tượng tới khi nhìn thấy hần đông lạnh, cứng ngắc như con cá thòi lòi ướp đá, tự dưng, khóe miệng của cậu gợi lên một chút.

Vách bên truyền đến một đợt âm thanh cười nói ồn ào. Miệng lưỡi A Tam, A Tứ vốn dĩ dẻo như kẹo kéo, nói bâng quơ vài câu cũng có thể khiến chị em phụ nữ đỏ mặt dài dài. Kể từ khi chơi chung với Ngụy Trì thì lại càng leo mép, một tác lên tới trời, thấy gái là sáp vào như mèo thấy mỡ.

Tiếng cười từng đợt vọng qua rất rõ ràng. Tiểu Thanh không nói lời nào, ngẩn người ngồi trên ghế cắt tóc. Tiểu Thanh thích A Tam, chuyện này ai cũng biết, chỉ mình hần lại không. Kỳ thật, chuyện tình cảm cũng phức tạp giống như mớ tóc trên đầu người ta vậy, ai có mái tóc mềm, suôn mượt thì thấy thật dễ chịu; còn nếu đã sinh ra với một mái tóc khô cứng như rễ tre, chỉ sợ phải cố gắng thật nhiều đây...

Nghiêm Nghiêm lặng yên quan sát tất cả, cậu định bước qua an ủi cô nàng vài lời. Nhưng nhìn lại cửa hàng bên cạnh mới nhớ ra hôm nay Ngụy Trì đã đi ra ngoài.

.....

Hôm đó, cho tới lúc đóng cửa vẫn không thấy Ngụy Trì trở về, Nghiêm Nghiêm nghĩ, cái tên kia nhất định lại đi nhậu nhẹt với bạn bè rồi. Ngụy Trì quen biết rộng, chiều chiều là có người gọi hần đi làm vài chai. Dăm ngày, ba bữa lại có một đám bạn tới tụ họp. Như mấy hôm trước, cũng có một nhóm người tới đây nói là bạn học của Ngụy Trì, Nghiêm Nghiêm liếc mắt cũng biết là bạn nhậu chứ bạn học nổi gì.

Ngụy Trì thường nói “Anh em họ mời mà không uống thì coi như là không nể mặt họ rồi, làm sao mà còn nhìn nhau được nữa.” Mỗi lần, nhậu xin về hần đều ngủ tới xế trưa ngày hôm sau, vừa tỉnh lại là chạy ngay đi tìm Nghiêm Nghiêm “Nghiêm Nghiêm a, cậu xoa bóp giúp anh một lúc, anh đau người muốn chết đây này.”

Nghiêm Nghiêm cười “Uống cho chết đi rồi thì hết đau ngay thôi.”

Chả biết có lọt lỗ tai không nhưng Ngụy Trì cứ đứng đực ra một chỗ hô to gọi nhỏ, vẻ mặt thống khổ “Ai nha ai nha”. Mọi người xung quanh, cả mấy người khách đều đổ dồn nhìn hai người họ, chú Khoan cũng lộ đầu từ phía sau, quát một tiếng “Nghiêm Nghiêm.”

Không thể làm khác, Nghiêm Nghiêm đưa tay, Ngụy Trì nhắm mắt. Nghiêm Nghiêm cố tình dùng sức thật mạnh nhưng Ngụy Trì cứ nói là không đau. Cậu đang thâm tính toán không biết có nên mở một phòng mát xa chuyên trị nhức đầu do say rượu không?

Nhìn xuống, người bên dưới đã tỉnh táo, vẻ mặt vô cùng hài lòng, đắc ý. Nghiêm Nghiêm thầm mắng một tiếng trong bụng, không hiểu thế nào mà tên này càng lúc càng bê tha, mà bản thân cậu cũng không hiểu nổi chính mình nữa, dạo này Nghiêm Nghiêm thường xuyên nghĩ tới hắn, thường xuyên bị giọng nói, tiếng cười và cả ánh mắt của hắn làm cho mất hồn...

“Anh Nghiêm... anh Nghiêm...”

Có người nhẹ nhàng túm ống tay áo của mình, Nghiêm Nghiêm lấy lại bình tĩnh mới phát hiện thì ra này giờ mình đang thất thần trước cửa hiệu internet của Ngụy Trì. Cậu nhất thời lúng túng.

“A, anh, anh...”

Ánh mắt của Quân Quân rất ân cần “Anh làm sao vậy?”

“Không có, không có gì. À, anh có việc phải đi đằng này một lát...” Nghiêm Nghiêm chạy thật nhanh, có cái gì đó đang trào lên trong ngực cậu, không thể cản ngăn...gió lạnh thổi từng cơn... da mặt tự dưng thấy rất rát...

Thật đúng là xấu hổ mà.

7. Chương 7

Trở lại phòng mượn, nhà nhà đã lên đèn từ lâu.

Đứng ở chiếu nghỉ chân nơi bậc thềm, nhìn xuống dưới, con đường hun hút lấp lánh ánh đèn mờ ảo. Từng đợt gió đêm thổi qua làm cho lòng người chột chững lại, cảm xúc vì thế mà trở nên mông lung. Có chút gì đó ảm áp, lại có cả tình cảm da diết xen lẫn chua xót của một kẻ tha phương.

Nghiêm Nghiêm cùng với đám A Tam, A Tứ thuê một căn hộ chung cư ở gần tiệm cắt tóc, hay nói chính xác thì đó là một gian phòng nhỏ nhỏ. Vì sao lại nói vậy? Bởi vì nó vốn dĩ là một căn hộ rộng tám mươi mét vuông gồm hai phòng ngủ và một phòng khách; chủ nhà ngăn nó ra thành vài gian phòng nhỏ để cho thuê, cụ thể là chia làm ba gian, tới nay cũng có khoảng tám, chín người cùng chung sống tại nơi này.

Thật lòng mà nói, gian phòng mà Nghiêm Nghiêm đang thuê không được tốt cho lắm, diện tích hơi nhỏ, không có ánh sáng tự nhiên, cho dù bạn đến đây vào bất cứ thời điểm nào trong ngày cũng không thấy được một tia sáng mặt trời nào xuyên lọt. Rồi thì hai gian bên cạnh, kẻ đến người đi, thay đổi liên tục, có nhiều người lại thiếu ý thức : ăn ở lơi thôi luộm thuộm, thi thoảng còn nhậu nhẹt huyền não suốt đêm. Càng không phải nói, cứ mỗi lần đi vệ sinh là phải xếp hàng chờ đợi, đi tắm thì càng khốn khổ hơn nữa. Nhưng may mắn ở chỗ tiền thuê khá hợp lý, vị trí lại nằm gần tiệm cắt tóc. Nơi này, cũng có thể coi là trung tâm thành phố nên điều kiện sống xung quanh có nhiều thuận lợi. Đối với một người xa xứ như cậu, chỉ cần có một cái giường để ngủ một giấc cho thoải mái đã là một thứ hạnh phúc tuyệt vời rồi.

Chú Khoan luôn tâm sự với Nghiêm Nghiêm rằng con người ta sống phải biết lo cho tương lai, nhất là khi còn trẻ, phải nếm một chút cực khổ thì mới có động lực mà phấn đấu. Những lúc cảm thấy mệt mỏi, chán nản, phải biết rằng còn nhiều người sống cuộc sống khó khăn hơn mình rất nhiều. Cho dù anh có nghèo túng thì vẫn có thể dễ dàng tìm được một người nghèo túng hơn anh. Anh ở nhà mượn ư? Hãy nhìn ra những người đang co ro dưới gầm cầu kia kia. Anh cho việc nằm dưới gầm cầu là xấu hổ? Thế thì những người đang phải sống trong cảnh màn trời chiếu đất, nằm la liệt cả ngoài đường phải nói sao đây? Mà màn trời chiếu đất còn tốt chán, có bao nhiêu cậu bé phải ngủ trên đường ray xe lửa, anh có biết không? Nói như vậy, có vẻ là chúng ta tự mãn, hài lòng với bản thân hoặc có người cho rằng ta cố tình nhạo báng người khác. Nhưng kỳ thật, chỉ có ý nghĩ đó mới tiếp thêm cho ta sức mạnh, mới giúp ta có lòng tin để vượt qua tất cả, luôn hướng về một ngày mai tươi sáng...

Nghiêm Nghiêm rất đồng cảm với những số phận như vậy, bởi thế cho nên, đối với cậu, chỉ cần có một mái nhà che mưa che nắng là mãn nguyện rồi.

Tin tức trên báo chí thường không ủng hộ hình thức thuê nhà này cho lắm, cánh phóng viên thường dùng những từ ngữ không mấy thiện cảm. Họ cho rằng có quá nhiều người sống trong một khu chung cư như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến tình hình an ninh trật tự. Huống hồ, nhiều người thút nút (theo cách nói của

một vài người) trong một căn phòng, nếu có xảy ra hỏa hoạn hay ngạt khí than... thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cứ khoảng ba tháng một lần, khu chung cư này lại được người ta tới để điều tra số liệu về nhân khẩu thuộc diện thuê trọ ở đây. Nghiêm Nghiêm vừa bước vào nhà, cả phòng đã chật kín người. Một anh ở gian phòng bên cạnh nói cho Nghiêm Nghiêm biết có mấy cô ở phường tới điều tra số liệu định kỳ hàng quý.

Lúc trước, mấy cô này cũng từng tới đây vài lần. Xem ra, gian phòng này, không thể mượn tiếp được nữa rồi. Nghiêm Nghiêm âm thầm thở dài một hơi.

Trong lòng cậu lại bắt đầu lo lắng. Ở cái thành phố này, phòng ốc mỗi nơi một giá, hơn nữa, theo cái đà lạm phát tăng dần, tiền thuê nhà cũng tăng song hành với nó. Nếu bây giờ mà chuyển đi, chỉ sợ không thể tìm được một chỗ như chỗ này chứ đừng có hy vọng tới những nơi tiện lợi hơn nữa. Trong khoảng thời gian ngắn mà phải tìm nhà, e là không kịp, thôi thì nán lại thêm một, hai tuần nữa vậy. Tóm lại một câu...chỉ có thể đi bước nào, tính bước đó...

Trong đoàn tới điều tra số liệu còn có bà ngoại của Ngụy Trì, bà là người lớn tuổi nhất trong nhóm và cũng là người nghiêm túc nhất. Khác hẳn với vẻ nghiêm khắc khi mắng mỏ con cháu trong nhà, thường ngày, bà là người ân cần, đối xử rất tốt với mọi người xung quanh. Lúc nói chuyện, khuôn mặt bà rất phúc hậu, nụ cười hiền lành, đôi mắt híp lại lộ rõ vẻ mình mẫn hiếm có. Bà cầm một tờ phiếu, hỏi Nghiêm Nghiêm “Cháu làm việc ở đâu?”

Nghiêm Nghiêm lễ độ “Dạ, cháu làm ở tiệm cắt tóc bên cạnh chung cư này.”

Bà lão lấy tay chỉnh lại gọng kính lão, đưa cái phiếu ra xa xa, nheo mắt lại rồi cười “Bà nhớ ra rồi, cháu từng cắt tóc cho bà một lần. Bà thấy mấy người ở đây gọi cháu là ‘Nghiêm Nghiêm’, giờ mới biết hai chữ ấy viết như thế này. Thú vị thật.”

Nghiêm Nghiêm xấu hổ cười cười, cũng chẳng biết nên làm gì, cậu đưa tay gỡ gỡ đầu.

Hôm đó, khi bà ngoại của Ngụy Trì tới tiệm cắt tóc, Nghiêm Nghiêm nhận ra bà ngay, cậu còn rất ân cần “Bà, lần sau bà muốn cắt tóc thì cứ nói trước với cháu một tiếng. Cháu sẽ sắp xếp cắt cho bà vào thời gian thích hợp, không cần phải xếp hàng thế này đâu.”

Bà lão nhòm nhòm vào tấm bảng đề giá phí bên cạnh rồi quay sang đáp lời Nghiêm Nghiêm “Cháu ngoại của bà, nó mới mở một cửa hàng làm ăn ở bên kia kia, là cái nhà ngay bên cạnh chỗ này ý. Cháu có biết nó phải không?”

Nghiêm Nghiêm gật đầu “Dạ có.”

Ý cười của bà càng thêm đậm, nếp nhăn trên mặt cũng vơi đi phần nào rồi bà nói ra một câu vừa tỏ vẻ đắc ý, lại pha lẫn chút không an tâm “Ta cũng nghĩ thế, ở gần ở xa, xung quanh đây, có người nào là không biết nó đâu? Thật là, nó suốt ngày đi lông bông ngoài đường... thậm chí có lúc, nếu xảy ra chuyện xấu gì là người ta nghĩ ngay đến nó... Ai, trước đây bà cũng buồn nhiều lắm, khuyên bảo nó nhiều mà chả tiến bộ được là bao... Bây giờ thì tốt rồi, giúp nó mở một cửa hàng nho nhỏ, cho nó có công việc ổn định... nhàn cư vi bất thiện mà cháu... mặc dù chẳng làm vương làm tướng gì nhưng cũng có thể sống yên ổn qua ngày.”

Giọng nói của bà trầm trầm thật dễ nghe, khi nhắc tới cháu ngoại, khuôn mặt của bà có chút thay đổi. Tuy đứa trẻ có lớn mà không có khôn kia suốt ngày chỉ biết nghịch ngợm, không chịu tu thân dưỡng tính nhưng dù gì cũng là đứa cháu mà bà vô cùng yêu quý, là đứa cháu do một tay bà nuôi nấng từ lúc đỏ hỏn lọt lòng mẹ cho tới tận ngày cao to như hôm nay.

Nghiêm Nghiêm cúi đầu, tránh đi ánh mắt của bà “Anh Ngụy là một người tốt, anh ấy tốt lắm ạ!”

Khuôn mặt già nua thoáng vui mừng, bà cười, nếp nhăn bên khóe mắt càng sâu hơn, lời nói thì vẫn tỏ ý coi thường như cũ “Cháu không phải nói tốt cho nó, nó sống như thế nào, bà chính là người hiểu rõ nhất.”

.....

Nghiêm Nghiêm tiễn bà ngoại của Ngụy Trì ra cửa. Đứng dưới lối nhỏ mờ mờ ánh đèn vàng, bà lão quay đầu nhìn cậu “Nghiêm Nghiêm này, nếu như thằng tiểu quỷ kia nó có làm chuyện gì không đúng đắn, cháu

cứ tới tìm bà, nhất định bà sẽ cho nó một trận nên thân. Nhưng khi gặp Ngụy Trì, cháu nên đối xử thân thiện với nó một chút, cháu có hiểu không?”

Bà không biết mối quan hệ thân thiết giữa Ngụy Trì và Nghiêm Nghiễm mà chỉ nghĩ rằng hai người quen biết sơ sơ do làm việc cạnh nhau, thế cho nên bà mới nhờ cậy Nghiêm Nghiễm giúp đỡ cháu mình nhiều hơn. Nhất thời, Nghiêm Nghiễm lúng túng, chỉ biết gật đầu lia lịa “Dạ, dạ, cháu sẽ cố gắng để ý tới anh Ngụy.”

Bà lão thấy vậy mới yên lòng đi về. Ánh đèn chớp tắt chiếu vào bóng lưng còng đi theo năm tháng tạo nên một cái bóng rất dài, rất dài trên mặt đất...

Nghiêm Nghiễm nhớ tới lúc hai người ngồi trong quán đồ nướng. Khi ấy, khuôn mặt của Ngụy Trì nửa ẩn nửa hiện trong khói tỏa “Nhưng nghĩ tới bà ngoại, anh lại chạnh lòng... Đàn ông mà, nói gì thì nói vẫn phải có một phần trách nhiệm với những người xung quanh... Cho dù không nuôi nổi vợ, con thì ít nhất cũng phải lo được cho bản thân mình, không làm gánh nặng cho người khác. Sau này, anh chỉ mong kiếm đủ tiền thuốc thang cho bà ngoại, bà già rồi, sức khỏe càng lúc càng suy giảm...” Bỗng nhiên cậu có thể hiểu được thứ tình cảm tôn kính và yêu thương mà Ngụy Trì dành cho người bà kia là thật lòng thật dạ, trên đời này, không có gì có thể thay thế...

.....

Lúc nửa đêm, chuông điện thoại reo vang, Nghiêm Nghiễm ngủ không được sâu, chỉ khẽ nghe thấy tiếng động đã giật mình tỉnh giấc. A Tam ngái ngủ, tỏ vẻ khó chịu “Điện thoại của ai kêu đó?”

“Không có gì đâu. Ngủ đi.” Nghiêm Nghiễm vội vàng cầm lấy điện thoại di động rồi vội vàng vào trong chăn “A lô?”

Đầu dây bên kia vang đến tiếng nói rất tự nhiên “Nghiêm Nghiễm, mau đi ăn khuya với anh.”

Nghiêm Nghiễm nhào người ra khỏi chăn ngó chiếc đồng hồ bên cạnh. Thảo nào bà ngoại hẳn vẫn chưa thể yên lòng, già đầu rồi mà vẫn thích làm việc theo cảm tính “Anh biết bây giờ mấy giờ rồi không?”

Ngụy Trì cười cười “Thế thì anh mới gọi là ăn khuya.”

Nghiêm Nghiễm bực mình, gằn giọng “Tôi đang ngủ.”

Ngụy Trì đối đáp rất nhanh “Lát nữa lên rồi ngủ tiếp.”

“Mệt rồi.”

“Ăn xong đảm bảo cậu sẽ sáng khoái ngay.”

“Sáng mai tôi còn phải đi làm.”

“Thì anh cũng thế. Nếu cậu không dậy được, anh sẽ gọi điện đánh thức cậu cho.” BẠN ĐANG ?

“Anh!”

Giọng nói của Nghiêm Nghiễm bắt chọt to hơn, cậu vội vàng bịt miệng mình lại nhưng đám A Tam, A Tứ vẫn bị đánh thức “Nghiêm Nghiễm, đi ra ngoài nói chuyện điện thoại đi, hôm nay tụi tôi mệt mỏi cả ngày...”

Người bên kia nghe được, tiếng cười xuyên qua tai nghe vọng sang bên này “Ra đi, anh đang đứng ở dưới lầu.”

Sửa soạn, mặc quần áo, xuống cầu thang. Khí trời chuyển gió đêm thu làm cho Nghiêm Nghiễm rùng mình một cái. Đứng dưới tầng cây thoang thoang mùi hoa quế, Ngụy Trì nở một nụ cười tươi rói “Không mệt nữa à?”

“Trời sắp sáng rồi, còn ăn khuya cái nỗi gì...” Nghiêm Nghiễm không thèm quan tâm tới người kia, thấp giọng, lầm bầm đi về phía trước.

Ngụy Trì hớn hở, mới bước hai bước đã sóng vai cùng Nghiêm Nghiễm “Ha ha, nhớ nên mới tới tìm cậu.”

Nhớ chuyện ăn khuya hay nhớ Nghiêm Nghiễm? Ngụy Trì không nói rõ, Nghiêm Nghiễm cũng không hỏi. Chậm rãi đi về phía trước, dọc theo dãy đèn đường bừng sáng hai bên, mùi hoa quế ngọt ngào càng nồng đậm, tô thêm vẻ quyến rũ của thành phố về đêm.

“Hôm nay đi nhập hàng?”

“Ừ. Đi bổ sung thêm mấy cái máy mới ra, tiện thể mua luôn mấy trò chơi chưa có, ngày mai ghé sang anh một lát, anh sẽ cho cậu đại bại một lần nữa.”

“Ai thua ai thắng còn chưa biết đâu!”

“Ha hã ha hã a...” Ngụy Trì cười thật to, thật sảng khoái.

Nghiêm Nghiễm dừng bước, dùng một ánh mắt đầy toan tính nhìn người bên cạnh “Ha ha, không nói chuyện này nữa. Nếu không anh lại trở mặt.” Nghiêm Nghiễm đưa tay vỗ vỗ vai Ngụy Trì, hần thuận thế ôm luôn cổ của cậu.

Người này vốn ăn mặc mỏng manh, chỉ là một chiếc áo sơ mi tay ngắn, khuy ngực cũng không chịu cài. Mà lồng ngực của hần thật ấm áp, phả cả hơi nóng vào má Nghiêm Nghiễm. Mặt cậu thoáng ửng hồng “Mới về hả?”

“Ừ. Vừa mới nhập hàng xong đã bị tên Mập lôi đi uống rượu. Cái thằng Mập dần dần đó thất tình, cô gái mà nó thích hôm nay đi lấy chồng. Mà cô ta chưa từng nhận lời yêu nó bao giờ, gọi là thất tình thì cũng không đúng lắm, thế mà nó cũng lấy đó làm có lỗi mấy người đi uống tới say mềm.”

“Vậy còn đi ăn khuya làm gì hả cái thùng đựng cơm này?”

Ngụy Trì không trả lời, cánh tay siết chặt bờ vai Nghiêm Nghiễm hơn nữa, hai mắt ngẩng lên nhìn đêm đen vô tận “Muốn ăn với cậu cho vui.”

“Stop đi.. ” Nghiêm Nghiễm cười nhạt.

Máu đùa bốn lưu manh của Ngụy Trì nổi lên “Này, chẳng lẽ đói cũng không được ăn sao? Ăn khuya thì phạm tội hình sự hả?”

Quán đồ nướng ngay trước mặt, lò nướng đỏ bừng làm cho khuôn mặt của người phụ bếp cũng bừng đỏ “A, anh Ngụy, anh Nghiễm nữa, mời hai anh vào. Vẫn như lần trước chứ?”

Nghiêm Nghiễm luồn khỏi vòng tay của Ngụy Trì, bước nhanh vào trong “Tiểu Kim, còn chỗ trống không?”

Cậu bồi bàn tên Tiểu Kim đang hối hả bê một khay thức ăn đi xuyên qua từng dãy bàn “Có! Có! Đi theo em.”

Một cái cầu thang xoắn, nhỏ, dài. Tiểu Kim lộc cộc bước lên trước, lanh lẹ như khỉ leo dây. Nghiêm Nghiễm được mấy bậc, quay đầu lại, Ngụy Trì vẫn đang đứng ngoài kia. Từ trên cao nhìn xuống, bên dưới là lò nướng vẫn phun từng đợt khói mờ mịn. Tiếng cười nói ồn ào, mùi thịt dê sizzling, mùi dầu mỡ hỗn tạp của quán ăn đông đúc làm cho Nghiêm Nghiễm choáng váng, cậu vịn ngay vào lan can bên cạnh. Ngụy Trì ngửa đầu, ánh mắt hần trong suốt như nhìn thấy đáy.

“Nghiêm Nghiễm.”

“Ừ?”

“Chúng ta đi xem phim nhé?”

“Hử?”

“Anh nói, chúng ta... A, a, a, hắt xì!” Tiếng vang kinh thiên động địa, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Ngụy Trì ảo não, quay người đi chỗ khác. Miệng của Nghiêm Nghiễm mấp máy, do dự một lúc, cầu bước xuống cầu thang, đứng ở phía sau. Nghiêm Nghiễm cố gắng tỏ vẻ như vô tình nhét vĩ thuốc vào để sẵn trong áo vào tay hần “Nói rồi mà không nghe, giờ mới thấy. Lần sau phải mặc cho ấm vào.”

Ngụy Trì trở mặt một hồi, cúi đầu nhìn lại vĩ thuốc trong tay, rồi lại quay lên ngắm bóng lưng Nghiêm Nghiễm. Hần cười một cách khoái chí, cổ tình lớn giọng “Ai ai, này cái cậu kia, mau xé cho anh một miếng khăn giấy! Hắt xì! Hắt xì! A, a, a, hắt xì!”

8. Chương 8

Tôi là một người đàn ông.

Người yêu của tôi

cũng sẽ là một người đàn ông.

Và,

tôi gọi đó là một phép màu.

.....

Bệnh của Ngụy Trì cũng không nhẹ, cái tật sĩ diện tới chết không chịu sửa cuối cùng chỉ làm khổ bản thân thôi. Ban đầu chẳng qua là cảm vặt, nhưng thuốc không chịu uống, mệt cũng không ở nhà mà nghỉ, thậm chí có người quan tâm thì hắt liến bảo thủ “Tôi đây chưa từng biết hình dáng cái cổng bệnh viện nó ra làm sao nhé!”

Nếu không phải là Quân Quân chạy sang tiệm cắt tóc nhờ giúp đỡ, sợ rằng Ngụy Trì sẽ như đồng bùn nhão, nằm dài trên ghế salon chờ người ta tới nhặt xác.

.....

Sau khi bước ra khỏi phòng cấp cứu, khuôn mặt của Nghiêm Nghiễm có vẻ căng thẳng “Bây giờ thì anh biết cái cổng bệnh viện nó có hình dáng thế nào rồi chứ?”

Ngụy Trì đi sau, gãi đầu, hần thật sự lúng túng “Thật ra thì trước kia cũng biết, nhưng mà chỉ là, chỉ là...”

Ngẩng đầu lên một chút đã không thấy bóng dáng Nghiêm Nghiễm đâu, cậu đã tới xếp hàng chờ ở trước cửa nhà thuốc bệnh viện.

Bây giờ đang là khoảng thời gian giao mùa nên tiết trời nóng lạnh đột ngột, rất nhiều người bị cảm cúm, đặc biệt là trẻ nhỏ. Lúc này, tuy là nửa đêm, trong đại sảnh vẫn chật kín người đợi tới lượt khám bệnh, đăng ký, lấy thuốc, làm xét nghiệm,... hơn phân nửa đều là bị cảm mạo phát sốt làm cho nhiệt độ trong phòng cũng nóng dần lên. Nhiều tới mức cô hộ sĩ nhỏ nhắn đứng ở cửa ngoài chẳng thèm hỏi han, hề thấy ai bước vào là phát cho ngay một cái nhiệt kế. Ngay cả ghế ngồi trong tiền sảnh cũng được tạm thời chùng dệm làm nơi truyền dịch cho bệnh nhân, các y bác sĩ mặc áo trắng phau đi tới đi lui khiến cảnh tượng trước mắt như mờ, như ảo.

Trước cửa nhà thuốc bệnh viện cũng là một dãy người rồng rắn lên mây, Nghiêm Nghiễm cầm đơn thuốc đứng lẳng lặng ở vị trí sau cùng, Ngụy Trì tự giác đứng kế bên cậu. Khuôn mặt Nghiêm Nghiễm có phần không hài lòng, chỉ tay vào chiếc ghế trống gần đó “Ngồi xuống đi...”

Tay áo của Ngụy Trì vén lên cao, bên tay phải còn được bịt một miếng bông nhỏ do hần vừa phải lấy máu để xét nghiệm ban nãy “Anh không sao, không phải...”

Lời còn chưa dứt, Nghiêm Nghiễm nhìn hần chăm chăm, con mắt liếc qua một cái. Ông chủ Ngụy không sợ trời không sợ đất của chúng ta liền cúi đầu, sờ sờ mũi, chớp chớp mắt...tỏ vẻ biết điều bước sang bên cạnh “Vây, anh chờ cậu bên đó...”

Từ lúc Nghiêm Nghiễm chạy sang cửa hàng của Ngụy Trì thì sắc mặt của cậu đã khó coi như thế, xanh mét cả lên, cứ như là bực mình do vừa bị ai trêu chọc vậy. Trên đường đi tới bệnh viện, dù Ngụy Trì có pha trò đủ kiểu nhưng cậu cũng chỉ âm ừ cho có lệ. Bình thường, đã quen nhìn thấy một Nghiêm Nghiễm nhỏ nhẹ, ôn hòa; dù cho có bị Ngụy Trì hần lấy khuyết điểm của cậu ra làm trò cười thì Nghiêm Nghiễm vẫn bình tĩnh, ứng phó hết sức tế nhị, khéo léo. Còn Nghiêm Nghiễm lúc này làm cho Ngụy Trì có phần nể sợ...

Nghe lời mà ngoan ngoãn ngồi ở ghế nhựa... đủ thứ tạp âm đại sảnh lộn xộn vọng vào tai Ngụy Trì, tiếng trẻ con khóc rống, tiếng bệnh nhân rên rỉ thống khổ, tiếng người nhà ân cần hỏi thăm...đầu óc vốn đã hỗn độn của hần chìm vào trong mê man. Cố gắng mở to mí mắt hơn một chút, Ngụy Trì thu trọn hình ảnh của Nghiêm Nghiễm gần đó. Hoàn toàn có thể nhận ra cậu giữa đám đông ồn ào, một thanh niên trẻ tuổi áo trắng quần đen, dáng người dong dong cao...trầm tĩnh một nét mặt đặc thù...Hệt như ngày đầu gặp gỡ, qua

một lớp khói bụi mờ mịt của xác pháo đì đùng, cái đầu đen thuần chất của cậu nổi bật giữa những màu sắc xanh, đỏ, tím, vàng xung quanh. Dáng vẻ của Nghiêm Nghiêm khi ấy vừa khoan thai vừa linh hoạt...có cái gì đó rất rõ mà lại mơ hồ, rồi tựa như mơ hồ nhưng lại hiển thị ngay trước mắt, hư hư thực thực...đẩy lên trong lòng Ngụy Trì cảm giác an bình đến lạ...

Lúc ở phòng cấp cứu được bác sĩ khám bệnh cho cũng như thế. Ngụy Trì ngồi ở ghế, Nghiêm Nghiêm đứng ngay phía sau. Hắn nhận ra rằng, hắn càng lúc càng thêm tin cậy người này, đặc biệt là sau khi nghe đoạn hội thoại của cậu với vị bác sĩ kia.

“Bắt đầu cảm từ lúc nào?”

“Dạ. Hơn một tuần trước.”

“Đã uống thuốc gì chưa?”

“Dạ chưa, anh cháu quên mất.”

“Uống thuốc mà cũng quên?”

“...” Ngụy Trì ử rử như một chú cún cưng nhìn Nghiêm Nghiêm, cậu không nói, liếc ngang hắn một cái.

“Ngoài cảm ra còn thấy có biểu hiện gì khác không?”

“Có ạ, đầu óc choáng váng, cả người mệt mỏi.”

“Sao bây giờ mới chịu đi khám?”

Ngụy Trì biết Nghiêm Nghiêm sẽ trừng mắt với hắn nên vội vàng cúi đầu.

Giọng nói của Nghiêm Nghiêm có vẻ rất đau lòng “Dạ, cứ tưởng là để từ từ rồi sẽ khỏi.”

“Bây nào!” Cơn giận dữ của một lương y đầy trách nhiệm ập tới, tiếp theo đó là một loạt những lời trách cứ bệnh nhân “Nếu bệnh mà cứ để từ từ sẽ khỏi thì người ta còn mở bệnh viện ra để làm gì? Bác sĩ tư cũng treo bảng dẹp tiệm luôn đi. Hai anh biết có bao nhiêu bệnh nặng tới chết người đều do phát triển từ cảm cúm thông thường mà ra không? Các anh thật là...mấy người trẻ bây giờ càng lúc càng không biết quý trọng bản thân là gì...”

“Chuyện này...” Ngụy Trì muốn nói vài lời, hắn cẩn thận ngẩng đầu lên quan sát thái độ của ông bác sĩ. Bả vai lập tức bị đè xuống, Nghiêm Nghiêm vừa tỏ vẻ ngại ngùng vì đã sơ suất vừa dùng khóe mắt lợi hại tặng cho Ngụy Trì một cái liếc mắt đầy kiên quyết. Bàn tay đặt trên vai Ngụy Trì bóp lại một cái làm cho hắn đau tới độ muốn quỳ rạp xuống đất ngay tức khắc.

Dù vậy, đến lúc ra khỏi phòng, Nghiêm Nghiêm vẫn ân cần đỡ Ngụy Trì đứng dậy. Dù cho nét mặt vẫn không có cảm xúc gì nhưng ánh mắt cậu vẫn không thể che dấu sự lo lắng hàm chứa trong đó.

Nghiêm Nghiêm à, nó là một đứa rất dễ mềm lòng. Chú Khoan thường nói như vậy. Mà mềm lòng quá thường không tốt, dễ bị kẻ xấu lừa gạt, lợi dụng.

Quang cảnh trong phòng truyền dịch cũng không khác mấy so với những nơi mà hai người vừa đi qua, dòng người nườm nượm nối đuôi nhau ra vào qua một cái cửa nhỏ hẹp, có khi phải đưa chân ra trước, lê từng bước một mới có thể vào được phía trong. Hai người ráo rác tìm kiếm một lúc thật lâu mới tìm được mã số của mình ở một chiếc ghế gần cuối phòng. Lần này, rút kinh nghiệm, không phải để Nghiêm Nghiêm nhắc nhở, Ngụy Trì ngồi ngay xuống ghế “Em cũng tìm một chỗ mà ngồi đi, tiếp nước biển kiểu này mất nhiều thời gian lắm.”

“Không cần, tôi đi mua cho anh cái gì đó để ăn.”

“Lát nữa đi ăn thì cũng giống nhau cả thôi.” Ngụy Trì nói.

Nghiêm Nghiêm tiếp tục cau mày, giống như là đang cố gắng kiềm chế điều gì. Ngụy Trì nhìn thấy đôi môi của cậu hé mở trong chốc lát “Nếu đói mà tiếp nước sẽ không có tác dụng gì cả. Ngay cả điều này mà anh cũng không biết?”

“Thì anh nói rồi, anh đã vào bệnh viện lần nào đâu..” Ngụy Trì vẫn hùng hồn cãi lại, dứt lời rồi mới phát hiện cái cổ dó dùng không được nữa rồi, hấn vội vàng sửa ngay “Ừm...thì...bây giờ thì anh đã biết... Lần sau sẽ không như thế nữa.”

“...” Khuôn mặt Nghiêm Nghiêm vẫn bình thản như nước hồ mùa thu không gợn sóng, thật lâu sau mới nghe thấy thanh âm phát ra từ trong kẽ răng “Thảo nào mọi người cứ hay bảo...”

Nghiêm Nghiêm muốn nói lại thôi. Ngụy Trì tò mò “Bảo sao?”

Nghiêm Nghiêm tế nhị “Kể gốc thì không bao giờ sinh bệnh.”

“Ai?” Đầu óc của người đang phát sốt chắc chắn không thể phản ứng lanh lẹ như người bình thường “Sao lại nói thế? Này, này, không được đi, phải nói cho anh biết em có ý gì trước đã.”

Nghiêm Nghiêm không nói lời nào, nhét cái phiếu truyền dịch vào trong tay Ngụy Trì, xoay người, biến mất trong đám đông tấp nập. Tay nắm tấm phiếu mới nhận từ Nghiêm Nghiêm, Ngụy Trì ngây ngốc nhìn vào một dãy dài những chai thuốc đủ loại được treo lủng lẳng bên trên, về mặt hấn đại ra. Trong đầu hấn vẫn kịp lưu lại hình ảnh của Nghiêm Nghiêm trước khi đi khỏi đây, góc nhìn nghiêng của khuôn mặt dịu dàng đó, ánh mắt chứa đựng sự lo lắng kia; còn có... nụ cười rất ngắn, rất ngắn thôi hiện lên nơi khóe môi.

Cười cái gì nhỉ? Có cái gì hay đâu mà cười? Chẳng lẽ thật sự có nhà khoa học nào đó nói là kể gốc thì không bao giờ mắc bệnh? Bỏ đi, dù sao thì nụ cười đó cũng tốt hơn là vẻ mặt khó hiểu lúc chiều... Chỉ cần em cười là anh lập tức cảm thấy vui vẻ.

Trong phòng truyền dịch này yên tĩnh hơn so với đại sảnh một chút, có mấy ông bố, bà mẹ trẻ tuổi tay chân luống cuống đỡ con đang khóc nỉ non; có cô ở tuổi trung niên thì đang lo lắng, chăm sóc cho bà mẹ tuổi già sức yếu. Còn có cả một cậu học sinh cúi mài kính sử, tay này tiếp nước, tay kia ôn lại kiến thức trong sách giáo khoa. Cha mẹ của Đậu Nha mà có được đứa con như thế thì không biết họ vui mừng tới cỡ nào. Nhưng thu hút nhất chính là một đôi tình nhân, ngồi chung một ghế, găm chung một quả táo, đọc một cuốn tiểu thuyết gì đó. Thỉnh thoảng, hai người kề tai to nhỏ vài lời, chẳng để ý gì tới những người xung quanh mà chuyện trò thân mật, rôm rả, có lẽ còn chưa hài lòng nếu chưa để cho thiên hạ thấy được tình ý ngọt ngào của hai người.

Thời gian dần trôi về đêm, nhiều người đã thiếp đi trên ghế. Ngụy Trì buồn chán hết nhìn nghiêng rồi lại ngó dọc. Nghiêm Nghiêm đưa cho hấn một hộp sữa tươi “Anh cũng chợp mắt một lát đi, chẳng phải mới nói còn choáng váng đầu sao?”

Ngụy Trì cắn ống hút, tinh thần của hấn tốt hơn lúc chiều rất nhiều “Giờ thì khá hơn rồi. Lúc nãy hình như là do đói quá thì phải.” ?

“Anh... Stop!” Nghiêm Nghiêm ngăn không được bật cười, vuốt nhẹ mái tóc “Chịu không nổi anh luôn.”

Khi Nghiêm Nghiêm cười trông rất đẹp, khóe miệng cong cong như trăng lưỡi liềm, Ngụy Trì như phát sốt “Em ít nói ít cười mà mấy chị mấy em kia còn kéo tới nườm nượp. Nếu em đứng ngoài cửa mà cười một cái, anh đảm bảo bọn họ sẽ sùng bái em không khác gì thần tượng âm nhạc.”

Nghiêm Nghiêm nói: “Tôi không phải loại người thích bán rẻ tiếng cười.”

Ngẩng người dựa xuống phía sau, Ngụy Trì làm bộ như thật, nhìn ngắm Nghiêm Nghiêm từ trên xuống dưới “Nếu em mà đi bán nụ cười, nhất định anh sẽ bao trọn gói, mua bằng hết.”

Càng nói càng thái quá.

Nhưng kỳ lạ hơn là, biết rõ ràng người kia đang phóng đại hóa vấn đề nhưng trái tim Nghiêm Nghiêm vẫn nhảy lên từng nhịp. Cậu bối rối tránh đi cái nhìn của hấn. “Lại nói hươu nói vượn cái gì đó!”

Ánh đèn trong bệnh viện sáng ngời, mục đích giúp cho y tá có thể dễ dàng tìm được tĩnh mạch của bệnh nhân lại vô tình giúp Ngụy Trì nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Nghiêm Nghiêm. Hấn chạm nhẹ vào người cậu “Nghiêm Nghiêm”

“...” Nét mặt của cậu biến đổi không ít.

Giọng nói của Ngụy Trì trầm hơn một chút “Nghiêm Nghiêm.”

“Muốn gì?” Hít sâu một hơi, Nghiêm Nghiêm quay đầu lại.

Ngụy Trì ngồi phịch vào bên trong ghế, ai oán: “Anh dối.”

Nghiêm Nghiêm lấy trứng luộc trong trà nóng mới mua đưa cho hắn.

Ngụy Trì vẫn ngồi yên không nhúc nhích, vẽ mặt chân thật “Em nhất định chưa đi chăm người bệnh bao giờ!”

Nghe vậy, lông mày của Nghiêm Nghiêm ngẩng lên. Ngụy Trì chỉ cười không nói, hắn đưa mắt ý bảo là tay trái mình đang bị ghim bằng kim thuốc. Tay phải của hắn quơ quơ hộp sữa tươi.

“...” Nghiêm Nghiêm hiểu ý, ngồi xồm xuống dưới, lột vỏ trứng vẫn còn nóng hổi, ngón tay thon dài đỏ lên do tiếp xúc với hơi nóng. Cậu đưa quả trứng ra “Này!”

Ngụy Trì vẫn lắc đầu nguây nguây, lại tiếp tục giơ cánh tay trái và lắc lắc hộp sữa bên tay phải “Anh là bệnh nhân.”

Mặt của Nghiêm Nghiêm đỏ hơn lúc trước, đôi mắt sáng ngời nhìn xuống rất thấp, rất thấp “Ngụy Trì...” giọng nói của cậu mang vẻ kiên quyết.

Ngụy Trì không chịu thỏa hiệp, hắn đắc ý “Anh đang bị bệnh, vị bác sĩ kia đã nói em phải chăm sóc anh chu đáo hơn còn gì.”

Ngụy Trì yên lặng nhìn, lặng thinh đợi. Phúc chốc, Nghiêm Nghiêm đưa tay chậm rãi, Ngụy Trì cúi đầu, hài lòng mà há miệng ra...

Mấy đôi tình nhân trong phòng truyền dịch này, đôi thì quàng chung một loại khăn quàng cổ, cặp thì đeo nhẫn cùng loại hoặc điện thoại di động cùng màu. Hai người thanh niên trẻ tuổi ở góc phòng, một người truyền dịch, người còn lại ngồi xồm trước mặt hắn. Có người đang đỏ mặt xấu hổ vì vô ý chạm vào đôi môi của ai đó. Lại có kẻ hí hửng vì được hôn nhẹ vào ngón tay ngọt ngào của người kia.

Nghiêm Nghiêm cắn răng “Cứ như chết đói ngay không bằng!”

Liếm môi, chép miệng, Ngụy Trì rất thông minh dừng lại đúng lúc. Hắn len lén nhìn, len lén vui mừng, vui vẻ ngồi lại chỗ cũ. Thật ra mà nói, trứng luộc hôm nay ngon hơn ngày thường.

9. Chương 9

Xuất viện. Đèn đường sáng lạn, bảng hiệu rực rỡ muôn sắc màu tràn ngập khắp nơi nơi như làm chói mắt người đi đường.

Từng chiếc taxi lướt qua vù vù phía trước, ánh sáng đỏ từ tấm biển “Còn trống” cũng lướt nhanh với tốc độ chóng mặt tạo nên một dải sáng lung linh, dài đến vô tận.

Thành phố này luôn khiến người ta phải kinh ngạc. Từ những năm 80 của thế kỷ trước, các chuyên gia đã dự báo được tốc độ phát triển như vũ bão của nó vào những năm đầu thiên niên kỷ mới. Không chỉ dừng lại ở đó, cho tới ngày hôm nay, nơi đây vẫn đang dẫn đầu cả nước về tốc độ đô thị hóa, phát triển kinh tế. Những cao ốc chọc trời đang trong quá trình xây dựng, tiếng còi cẩu hoạt động ồ ồ, những chuyến tàu điện ngầm suốt ngày đêm không nghỉ, con sông Hoàng Phố hiền hòa chảy qua thành phố là ranh giới tự nhiên phân chia đôi bờ Đông – Tây với những nét kiến trúc cổ – kim khác biệt...

Hằng ngày, mỗi người dân ở Thượng Hải đều được chứng kiến những thay đổi của thành phố mình, chính vì vậy, không ai cho rằng thời hoàng kim của thành phố này sắp qua đi, nhưng nó còn kéo dài tới khi nào thì cũng không có ai dự đoán được. Cũng giống như đường đời của mỗi con người, luôn được hoạch định, trừ bị theo từng kế hoạch của mỗi cá nhân. Rồi những hoạch định đó được người ta hiện thực hóa cùng năm tháng, nhưng cuối đời mình ra sao? Nào có ai dám nói trước? Sống ở đây hơn một năm, ước mơ “Thành phố sẽ cho bạn cơ hội đổi đời” đã chìm dần vào cuộc sống thường ngày, khuất hẳn trong cái nhỏ nhỏ sâu hun hút dẫn vào khu nhà trọ của nhiều người xa quê như Nghiêm Nghiêm.

Đạo này, chú Khoan đang cân nhắc, không biết có nên may mấy bộ đồng phục cho thợ cắt tóc trong tiệm không? Ông dự tính sẽ làm theo kiểu áo sơ mi ngắn tay, sau lưng in logo của cửa tiệm. Nhớ lại lúc đang diễn ra thể vận hội Olympic, mỗi ngày, bọn Nghiêm Nghiêm đều mặc áo phong có in cờ Trung Quốc để thể hiện tinh thần dân tộc, cổ vũ cho đội chủ nhà.

Mấy cô, mấy bà hay tới hiệu cắt tóc thường than phiền rằng chất lượng cuộc sống càng lúc càng xuống cấp. Khắp nơi đều có công trình xây dựng dở dang, bụi đất bay mù mịt, mặt đường thì bị đào lên gồ ghề, vừa làm vừa lấp, tới khi họ đi rồi thì để lại ổ gà, hố tử thần... đủ thứ cả. Giá cả thì ngày một leo thang làm cho các bà nội trợ không biết phải giải bài toán chi tiêu hàng ngày như thế nào cho hợp lý “Nghiêm Nghiêm, em có biết không? Sốt tiền để mua một bó rau bây giờ vào cái năm trước, khi em mới đến đây có thể mua được hai bó đó.” “Đúng rồi, chưa nói đến giá thịt, giá cá... Ai nha, cái gì cũng tăng cả, chỉ có tiền lương là mãi dậm chân tại chỗ. Ngay như giá cả cắt một cái đầu trong tiệm của cậu đây thôi cũng phải tăng gấp rưỡi chứ chả ít.” “Chứ còn gì nữa, lúc trước, chỉ năm xu thôi là mua được một que kem. Thử hỏi, bây giờ có mang tiền xu ra chợ mà tiêu được nữa không? Người ta cười vào mặt thì có.”

Nghiêm Nghiêm không nhớ rõ tình hình vật giá khi đó. Cậu chỉ nhớ, khi mới bước chân xuống xe lửa, cậu đã bị bầu trời đêm huyền ảo của thành phố này mê hoặc, hoa hết cả mắt. Không trung mênh mông không có sao trời được chiếu rọi bằng những cái đèn pha công suất lớn đủ màu sắc từ nóc các tòa cao ốc tạo thành một dải thiên hà nhân tạo đẹp hơn cả trong tưởng tượng của cậu. Bất cứ nơi nào ở thành phố này người ta đều có thể dễ dàng tìm kiếm được dấu vết tác động của con người, cho dù đứng giữa công viên trung tâm, cây cối ngút ngàn cũng không ngoại lệ. Đôi khi, không biết vì sao Nghiêm Nghiêm cảm thấy có cái gì đó ngọt ngào pha lẫn choáng ngợp, tẻ nhạt, thậm chí là giả tạo ẩn sau mỗi tác đất, mỗi viên gạch trong thành phố này...

Chiếc taxi của hai người bon bon trên con đường dành riêng cho nó. Dù đã thấy nhiều lần, Nghiêm Nghiêm vẫn bị quanh cảnh mê say ngoài cửa thu hút.

“Lúc nào rảnh đi ngắm hoa đăng với anh đi!” Ngụy Trì nói.

Nghiêm Nghiêm nghe vậy đem tầm mắt thu hồi vào trong xe. Ngụy Trì cũng đang chăm chú quan sát cậu. Mặt hần nghiêng nghiêng, làn da tái nhợt bị ánh đèn huy hoàng bên ngoài rọi vào càng làm cho nó có vẻ vàng vọt. “Khi còn bé, bố mẹ từng dẫn anh tới Bến Thượng Hải xem hoa đăng.”

Theo tốc độ của chiếc taxi, mọi thứ đều bị bỏ lại ở phía sau, dần dần tạo nên một dải ánh sáng đủ sắc không phân biệt rõ đâu là nhà, đâu là người. Tay phải bók bók tấm bằng dính dán trên tay trái một cách vô thức, Ngụy Trì ngửa đầu tựa lưng lại phía sau, thấp giọng nhớ lại. “Trước đây, cứ vào dịp mừng một tháng năm hay mừng một tháng mười, chắc chắn sẽ có lễ hội hoa đăng ở Bến Thượng Hải. Khi đó, đi đâu cũng thấy người, toàn người là người, ngẩng đầu lên trên chính là lồng đèn với rất nhiều màu sắc, kích cỡ, lúc ẩn lúc hiện... Bây giờ, ngắm lại, lồng đèn thì đẹp cái gì? Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ vài loại cũ rích đó, vậy mà khi ấy vui vẻ muốn chết, tới về còn không ngủ được. Không biết bây giờ, người ta có thay đổi gì không...Nếu vẫn như trước thì vô vị thật...”

Có thể vẫn như cũ được không? Con đường nhỏ Tiểu Mã Lộ ngày đó giờ đã đổi thành đại lộ sáu làn xe, hướng chỉ là một lễ hội hoa đăng được tổ chức theo mùa ở cái nơi có tốc độ đổi thay tới điên cuồng này?

Khuôn mặt của hần rất say mê, giọng nói thì đượm vẻ phiền muộn. Màn đêm thật đẹp, trăng cũng thật tròn. Nghiêm Nghiêm không thể không gật đầu “Được, nếu rảnh, tôi sẽ đi với anh...”

“Ừ.” Ngụy Trì cười, hai hàng lông mày giãn ra, con ngươi trong suốt đến tận đáy. Khóe miệng hần gợi lên một đường cong không có chút hư tình giả ý nào, cũng chẳng phải như lắm kẻ góp vui lấy lệ.

Trong lòng Nghiêm Nghiêm thấp thỏm xôn xao. Nếu như chụp được nụ cười vừa rồi của Ngụy Trì mà làm áp phích quảng cáo treo ngoài đường phố, đảm bảo sẽ khiến các bà, các cô chết mê chết mệt. Thế nhưng, người trong cuộc không hề ý thức được điều đó, hần nháy mắt mấy cái, lấy khăn giấy lau đến khi sưng đỏ cả đầu mũi “Ai, Nghiêm Nghiêm.”

“Ừ?”

“Em nói xem, có phải chúng ta rất giống đang hẹn hò với nhau không?”

“Két.... ——” một tiếng rít, đèn tín hiệu phía trước đột ngột thay đổi, cũng may là tài xế phản ứng kịp thời, phanh lại đúng lúc. Ánh mắt Nghiêm Nghiêm lạnh lùng. Ngụy Trì thét kinh hãi “Ồi ——” một tiếng, cái đầu nặng nề bổ vào lưng ghế phía trước.

Nghiêm Nghiêm ngồi vững vàng bên cạnh, cậu nhìn ra ngoài, mặt trầm như nước “Có muốn quay lại bệnh viện nhờ bác sĩ tiện thể vá luôn cái miệng anh lại không?”

Hẹn hò với nhau? Giống hay không? Giống? Không giống? Đúng là ăn nói tầm bậy, chỉ là đi ngắm hoa đăng cùng nhau, hẹn với hò cái gì?

.....

Nhà của Ngụy Trì rất gần với phòng trọ của Nghiêm Nghiêm, chung cư của hai người nằm đối diện với nhau, cũng có thể nói là hàng xóm, mở cửa ra là giáp mặt nhau rồi. Nghiêm Nghiêm đứng ở dưới, đưa Sổ khám bệnh và thuốc uống cho Ngụy Trì “Lên phòng rồi uống thuốc rồi đi ngủ ngay. Ngày mai và ngày mốt phải đi tiếp nước hai lần nữa, anh đi một mình đi, đừng quên!”

Ngụy Trì gật đầu. Nghiêm Nghiêm lấy một tờ giấy trong túi quần ra, đưa cho hắn “Đây là những lời dặn dò của bác sĩ, trong đó có ghi rõ việc gì nên làm, việc gì không nên. Còn có liều lượng và thời gian uống thuốc, anh nhìn cho kỹ, đừng có nhầm!”

Tiếp tục gật đầu. Chữ viết trong giấy rất rõ ràng, nội dung được chú thích rất cẩn thận, chi tiết. Nét chữ thanh mảnh, dài và nhỏ “Chữ đẹp lắm!”. Người ta nói quả không sai, người nào thì chữ nấy. Nhìn nét chữ có thể đoán ra nét người.

“Anh... lại nói nhầm đi đâu rồi.” Vẻ nghiêm túc của Nghiêm Nghiêm làm gián đoạn cái nhìn chăm chú của Ngụy Trì.

Ngụy Trì kiên quyết phủ định “Không có. Anh khen thật mà”

Nghiêm Nghiêm nói: “Tôi đi đây.”

Ngụy Trì ngây người, im lặng cầm mấy thứ mà Nghiêm Nghiêm mới giao cho mình.

Bước được mấy bước, nhớ lại cái gì đó, Nghiêm Nghiêm quay đầu nhìn. Ngụy Trì vẫn chưa lên lầu, hắn đang trầm mặc đứng bên cửa sắt, nét mặt phiền muộn, ánh mắt âm đạm.

“Ba ——” một tiếng, âm thanh công tắc đèn cụp xuống, khoảng không ngăn cách hai người chìm trong bóng tối. Ngụy Trì không nhìn thấy nhưng đứng ở bên này, Nghiêm Nghiêm vẫn có thể thấy dáng người mơ hồ lẳng lặng ở bên kia “Còn đứng đó làm gì? Mau lên phòng uống thuốc.”

“À, được rồi....” Đèn lại sáng, lộ ra vẻ sững sờ của Ngụy Trì, hắn chậm chạp xoay người, chân thấp chân cao được một bước rồi lại quay lại nhìn Nghiêm Nghiêm.

Nghiêm Nghiêm hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

Ngụy Trì không trả lời, dáng người hòa vào vầng sáng mờ lung của cái đèn tròn đung đưa phía trên “Anh...”

Giọng nói quá nhỏ, Nghiêm Nghiêm không nghe rõ. Đèn lại chớp tắt. Một lúc sau, trong bóng đen mờ mịt vẫn chưa có tiếng tra ổ khóa hay tiếng cửa sắt bị kéo vang lên. Nghiêm Nghiêm sốt ruột, tiến lên một bước, muốn nhìn người kia cho rõ “Ngụy Trì?”

Thật lâu, thật lâu, Ngụy Trì mới chịu mở miệng, hắn cúi đầu. Hơi thở của hắn như hàm chứa mùi hương hoa quế dịu ngọt, thoang thoảng, thoang thoảng thôi...”Nghiêm Nghiêm.”

“Ừ?”

“Ở lại đây với anh.”

“...”

“Đêm nay.”

Lời khẩn cầu ngắn gọn hình như khiến cho ngọn đèn vàng leo lét sáng thêm một lần nữa, Nghiêm Nghiễm tỉ mỉ nhìn ngắm người đứng trước mặt. Một Ngụy Trì xa lạ. Nghiêm Nghiễm chưa bao giờ nghĩ Ngụy Trì cũng có những lúc yếu đuối, thậm chí làm nũng như đứa trẻ lên ba như lúc này. Ngụy Trì mà Nghiêm Nghiễm quen là một tên “gian thương” rôm rả suốt ngày, không lo không nghĩ, không có băn khoăn hay e ngại gì. Cả người đều toát lên vẻ lưu manh, miệng đầy lời nói dối. Hắn không sợ người ta dòm ngó, không sợ chê bai, coi khinh cả thiên hạ... Ngụy Trì bây giờ, cô đơn, một mình, một bóng, ủ rũ, nào nề làm cho người ta chua xót.

“Anh nói gì?”

“Ồ lại...”

“...”

“Nghiêm Nghiễm...”

Nghiêm Nghiễm không thể nào quay người bỏ đi, cũng không thể nào mà vô cảm trước khuôn mặt tái nhợt của hắn “Ừ. Được.”

Lời nói thốt ra, Nghiêm Nghiễm không hề chú ý tới nhịp tim như sấm đập của mình, chỉ nghe thấy tiếng Ngụy Trì thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

“Bị sốt nên trong lòng cảm thấy bất an, anh không muốn ngủ một mình tối nay.”

.....

Không ngoài dự đoán, phòng ngủ của Ngụy Trì không khác gì một bãi chiến trường thu nhỏ. Tạp chí các loại trải đầy dưới đất, trên bàn là một đống đồ hộp, bàn phím vi tính thì lẫn lộn khoai tây chiên với dầu mỡ, bên cạnh chiếc đồng hồ ở nóc tủ còn có một ly cà phê đang uống dở. Mấy cái điều khiển trò chơi thì tiện đâu vứt đấy, tán loạn khắp nơi, chả khác gì tiệm internet bên kia là mấy.

Nghiêm Nghiễm rót chén nước cho Ngụy Trì uống thuốc. Ngụy Trì uống, nhưng chưa thấy tác dụng phụ gây buồn ngủ như bác sĩ đã nói phát tác.

“Chuyện anh ngã bệnh, không cần phải nói với bà ngoại anh làm gì. Bà già rồi, hay nghĩ ngợi lắm lắm, lại ốm ra đấy thì khổ.”

Nghiêm Nghiễm nằm ở bên cạnh hắn, gật đầu đồng ý.

“Ngại quá, làm cho em bận rộn tới khuya như vậy. Ngày mai anh sẽ nói với chú Khoan một tiếng, để em nghỉ nửa ngày. Em cứ ngủ ở đây tới khi nào khỏe rồi hãy đi làm.”

Nghiêm Nghiễm lắc đầu nói: “Không cần.”

Men theo khe hở của rèm cửa, một tia sáng nhẹ nhàng ủa vào trong phòng, thiếp đi trên sàn nhà, không gian như ngưng đọng.

Hai mắt của Ngụy Trì vẫn mở to, không chịu nhắm

“Nghiêm Nghiễm.”

“Ừ?”

“Cám ơn em.”

“Ừ?”

“Nếu như không có em, chắc có lẽ giờ này anh còn nằm ở trong tiệm.”

Cái đầu dài của Nghiêm Nghiễm vùi vào trong chăn “Sẽ có người khác lo cho anh thôi.”

Ngụy Trì suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu.

Nghiêm Nghiễm hỏi hắn: “Sao anh lại ở một mình? Ba mẹ anh đâu?”

“Ở Mỹ. Thỉnh thoảng có gọi điện về, hỏi anh có thiếu tiền hay không?” Giọng nói của Ngụy Trì rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn xuống đất thêm vẻ thâm trầm “Lúc anh học tiểu học, họ đã di cư sang bên đó. Họ giao anh cho bà ngoại, lúc họ đi còn nói, khi nào kiếm được nhiều tiền sẽ về đón anh đi cùng. Họ sẽ cho anh đi học, học ở những trường đại học danh giá, tốt hơn nhiều so với mấy trường phải ề cổ ra mà thi ở trong nước này.”

“Sướng thật.” Nghiêm Nghiêm thật lòng nghĩ như vậy.

“Ừ, sướng... Lúc đầu còn thường xuyên viết thư, gọi điện thoại. Sau đó, thư không có, điện thoại cũng ít dần. Vài năm sau, họ không về một lần nào. Cũng chỉ mấy năm trước, khi anh học trung học thì bọn họ có về một lần, đó là lần trở về duy nhất của họ, để lo thủ tục ly dị.”

“...” Nghiêm Nghiêm nhỏ giọng “Vây bây giờ...”

Lời tự thuật của Ngụy Trì vẫn đều đều như nước chảy, từng câu, từng chữ vang lên đều đều “Hai người đều kết hôn cả rồi, đều lấy người Mỹ, cả hai đã có thẻ xanh(*), cũng chả thiếu tiền, không bao giờ quay về nữa. Rất tốt, đối với bọn họ mà nói, như thế rất là tốt, phần đầu thành công, đạt được mục tiêu của cuộc đời mình. Nhưng anh, đối với anh...với bà ngoại...Sau khi anh tốt nghiệp phổ thông, bọn họ còn vờ vịt hỏi anh có muốn sang bên đó không. Anh thềm vào, lúc đấy rồi mới nhớ tới thằng con này. Em thấy không, bây giờ có thể nói anh có hai cha, hai mẹ, đều là đẳng cấp quốc tế cả. Ha ha, khôì hài thật? Hơn nữa, anh đi rồi, bà ngoại phải làm sao đây? Họ có thể nhẫn tâm mà bỏ lại bà, anh không làm được.”

Nghiêm Nghiêm bóp nhẹ bờ vai hần, Ngụy Trì vẫn cứ nằm quay lưng lại với cậu. Ánh mắt hần vẫn không rời khỏi khe hở ngoài cửa sổ, Ngụy Trì đang cố dồn nén những tâm sự trĩu nặng trong lòng hần suốt nhiều năm qua. Hần không cần một người vờ vĩnh thấu hiểu hay miễn cưỡng an ủi mình. Hần chỉ cần một người yên lặng lắng nghe, lắng nghe hết nỗi lòng của hần “Không có ba mẹ thì đã sao? Họ không quay về cũng có ai chết đâu? Anh sống tự lập một mình rất khỏe, còn tự do nữa là đằng khác. Một mình không ai quản, anh có châm lửa mà đốt nhà cũng không có ai nói gì được anh. Em thấy có đúng không? Đúng không? Tiền, tiền, tiền, bọn họ chỉ biết có tiền thôi, có tiền rồi thì sao chứ? Tiền quan trọng hơn con trai với mẹ già? Tiền quan trọng hơn tình nghĩa vợ chồng kết tóc se duyên?”

Không nói gì, Nghiêm Nghiêm đưa tay giúp người bên cạnh kéo lại góc chăn, bàn tay che lại đôi mắt ửng đỏ của hần “Ngụy Trì, ngủ đi, đừng suy nghĩ nữa.”

Con người bên dưới không ngừng di chuyển, lòng bàn tay ấm áp cảm nhận được suy nghĩ của chủ nhân nó vẫn đang hỗn loạn. Nghiêm Nghiêm cố gắng kìm nén tâm trạng rối bời của mình, làm cho giọng nói của mình trầm xuống, trầm xuống “Ngụy Trì, Ngụy Trễ, đừng nghĩ gì cả!”

Giật mình quay lại với thực tại, giọng nói của Ngụy Trì khàn khàn, mỗi một “Nghiêm Nghiêm.”

“Tôi ở đây.” Nghiêm Nghiêm ghé vào tai hần, bàn tay vẫn để yên như cũ “Đừng lo, có tôi ở đây.”

Rạng sáng. Yên tĩnh không tiếng động. Chim non vẫn ngủ yên trên cành.

Nghiêm Nghiêm buông tay ra. Ngụy Trì đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Bình minh hé mở một ngày mới./

(*)Thẻ Xanh (Green Card) : là một loại giấy chứng nhận cho bạn là người thường trú tại một quốc gia (giống tạm trú dài hạn KT3 ở Việt Nam). Để có thẻ xanh trước hết bạn phải được công nhận bạn là người thường trú hợp pháp tại đó, tùy theo trường hợp cụ thể mà bạn được cấp thẻ xanh nhanh hay chậm.

Từ khi có thẻ xanh đến khi có quốc tịch là một đoạn đường rất dài và phức tạp nữa, thường thì ít nhất là 3 năm bạn mới được thi quốc tịch. Nếu như ở Na-uy thì sau 3 năm bạn hiển nhiên có quốc tịch mà không cần phải thi nhưng ở Mỹ thì bạn phải thi quốc tịch. Có nhiều người có thẻ xanh hàng chục năm ở Mỹ nhưng vẫn không thể có quốc tịch Mỹ nên không được gọi là công dân Mỹ (vẫn xài hộ chiếu Việt nam).

Các thời gian để có thẻ xanh và có quốc tịch Mỹ là không thống nhất mà là tùy theo trường hợp cụ thể.

10. Chương 10

Mỗi ngày, thế giới này luôn biến chuyển không ngừng, có thể nói là thiên biến vạn hóa, cổ phiếu giảm, giá phòng tăng, gió nổi thì lá rơi, hoa tàn rồi hoa lại nở. Cuộc sống của một số người thì dường như đã được lập trình từ trước, sáng sớm mở cửa đón khách, tối đến đóng cửa không tiếp tục kinh doanh. Tình cảm của A Tam và bạn gái diễn biến hết sức tốt đẹp, Tiểu Thanh vẫn giữ nét mặt ưu thương ngồi ở quầy tính tiền lắng nghe tiếng cười to thoải mái vọng sang từ bên cạnh. Từng ngày, từng ngày như vậy, đảo mắt đã một tuần, xoay người một cái là nửa tháng trôi qua. Ngụy Trì đã khỏi bệnh, ngựa quen đường cũ, tiếp tục khoác chiếc áo sơ mi kẻ ô mỏng tang, kiêu ngạo mà bước đi từ ngõ nhỏ ra đường lớn. Nghiêm Nghiễm khoanh tay, dựa vào bức tường bên này ngó sang bóng lưng đồ dài của hắn “Chúng nào tật nấy.” Lời nói thì thâm như cho chính bản thân cậu nghe.

Vừa muốn xoay người vào cửa, Ngụy Trì bỗng nhiên quay người lại, hắn giả mặt quỷ lêu lêu chọc Nghiêm Nghiễm. Hừ, không biết mấy hôm trước là ai, vừa nhìn thấy kim tiêm liền nhăn mặt nhúm mày, nhúm cả người lại, tự xưng biến mình thành trò cười cho cô y tá còn đang là thực tập sinh.

Chuyện làm ăn của tiệm cắt tóc chú Khoan thì lúc nào cũng thế, không đông khách mà cũng chả vắng vẻ. Như thường lệ, cứ sau mười hai giờ trưa là có mấy cô, mấy thím tuổi trung niên nhàn rỗi, khó chợp mắt vào giờ này tới đây để chỉnh sửa “một góc con người”, tiện thể bàn luận luôn tình hình thời sự trong xóm. Thế là mọi người lại cùng nhau trao đổi một chút thông tin đầu đường cuối chợ, dù là chuyện mới hay cũ, chuyện nhà cửa hay chuyện con cái, chuyện của mình hay chuyện của người... đều được đem ra mổ xẻ tuốt, và thông thường là theo chiều hướng chuyện bé xé ra to; một đồn mười, mười đồn trăm “Này, mấy hôm nay cái siêu thị Tây Phương đang hạ giá, tới đó mua trứng gà rất rẻ nha.”

“Ai nha, thế là chị còn chưa biết rồi. Muốn mua trứng thì phải tới cái siêu thị Đông Phương mới mở kia kìa, nó còn mới nên muốn tạo tiếng tăm, giá cả được lắm.”

“Ai, đồ các cô biết, hôm qua, khi đi bộ tôi đã nhìn thấy ai?”

“Ai? Người nào?”

“Biết ngay mà, có cho ngồi đoán nửa ngày cũng không đoán ra. Các cô có biết cái thằng da đen đen ở cái nhà số 31 không? Nghe nói trước kia nói làm ở mỏ than đấy. Hôm qua tôi thấy thằng đó tay trong tay đi dạo ngoài đường với con nhỏ Phương Khiết. Mà nhỏ ấy, thì tôi còn lạ gì nữa, suốt ngày nó ngồi ở nhà bà Lâm chơi mạt chược. Trông thấy chúng nó, tôi sợ hết cả người. Hai đứa nó đi trước nên không nhìn thấy tôi. Thế là tôi tiến thoái lưỡng nan, vượt lên chúng nó thì hơi ngại mà cứ phải đi sau chúng nó thì cũng bức, tình nhân mà, vừa đi vừa ưỡn ẹo, mình cứ phải lén lút lút lút như ăn trộm ấy. Khổ ơ là khổ...”

“Ôi, hai người bọn họ a, sớm lằng nhằng với nhau rồi, có nhà cô chậm tin thì có. Vợ của thằng Cường nó kể cho tôi nghe chuyện này từ đời tám hoánh. Các cô không biết chứ, mấy cái thằng đen đen như ma ấy chúng nó khỏe phải biết, phụ nữ thích nhất là loại đàn ông ấy đấy...Hai đứa nó cặp với nhau lâu rồi, thằng kia còn qua nhà Phương Khiết sửa bóng đèn, dẫn cô ta đi ăn hoành thánh, thậm chí còn đưa nhau đi nhảy đầm ở vũ trường a...Chồng của Phương Khiết hay đi công tác dài ngày, cô ta ở nhà có ăn vụng thì cũng là chuyện bình thường, xã hội đầy ra kia kìa, có gì mà lạ?”

“Thế con vợ thằng da đen kia không biết à? Tôi có đánh bài với cô ta một lần, thấy cũng sắc sảo, đánh đá lắm mà, chả lẽ vãi thưa mà vẫn che được mắt thánh?”

“Ái chà, đánh bài khôn lanh thì không có nghĩa là người cũng khôn lanh lợi. Thôi kệ nó, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, sớm muộn gì con vợ nó chả biết. Nhưng biết rồi thì làm gì được? Thử nghĩ xem Tiểu Niếp, cứ như tôi đây này, hai vợ chồng ăn ở với nhau nhiều năm như vậy mà lão ta đối xử với tôi như thế nào? Cuối thì dễ chứ dính vào nhau rồi muốn dứt ra khó lắm em ơi... Tôi mà ly dị được có mà ly dị cả chục lần rồi...”

Cả phòng cười to “Ôi, nghe gì chưa? Nghe gì chưa? Cuối cùng cũng nói ra chuyện của mình rồi phải không? Bà này mạnh mẽ lắm, không sợ chồng bà nó nghe được nó găm ghè cho thì khổ!”

“Nghe được thì kệ bố nhà nó chứ. Tôi sợ lão à? Tôi đã nói thẳng vào mặt lão rồi, nếu lão còn dám kiêu ngạo, tôi sẽ đi đánh bài thâu đêm suốt sáng luôn, xem lão làm gì được nhau nào?”

“Ôi, chị thị sướng rồi, ai mà không biết chồng chị nó chiều vợ hơn nâng trứng.”

Ồn ào, cười nói hi hi ha ha một hồi, có người đứng lên về nhà, có người còn nán lại hỏi thêm đầu đuôi cho tường tận; người khác thì tới lượt ngồi lên ghế để gọi đầu...

A Lục cười, hỏi một phụ nữ có khuôn mặt phấn khởi trong gương “Chị Triệu, chồng chị cưng chị thế còn gì!”

“Ôi, cưng với chiều cái gì? Vợ chồng già rồi em ơi, có gì đáng nói đâu?” Chị Triệu cười tới nỗi cả người run run nhưng vẫn khoát tay liên tục “A Lục, mau gọi đầu cho chị cái coi. Thật là, tới đây lại gặp phải mấy bà tám kia làm chị sa đà vào đó không dứt ra được, tới độ đến đây để làm gì cũng quên mất luôn. Nghiêm Nghiêm, Nghiêm Nghiễm a... Lần trước chị nói với em rồi, hôm nay chị muốn nhuộm tóc, mấy lần trước sao chỉ được dặm bữa nửa tháng là nó phai hết đi à. Nghiêm Nghiễm, Nghiêm Nghiễm đâu?”

Nghiêm Nghiễm đang sóng vai cùng với Ngụy Trì, hai người ngòm xỏm trên bậc thềm trước cửa tiệm ngắm nhìn con đường quen thuộc hàng ngày. Cậu nghe thấy tiếng gọi, muốn đứng dậy trả lời lại bị Ngụy Trì kéo áo “Chị Triệu, lúc khác nhuộm cũng được, màu tóc bây giờ là đẹp rồi. Gọi đầu xong để A Lục sấy khô cho chị là xinh ngay ấy mà. Nhuộm nữa làm gì cho tốn tiền, tiền đấy cứ để mà đi chơi mát chược cho nó sướng!”

Dứt lời, bàn tay của hắn còn ấn chặt lên vai Nghiêm Nghiễm ngăn không cho cậu đứng lên. Nghiêm Nghiễm dùng cùi chỏ chọc Ngụy Trì một cái “Nào có ai như anh, đi quấy phá chuyện làm ăn của người khác?”

Ngụy Trì cười cười rất đều, phun một ngụm khói về phía Nghiêm Nghiễm “Em gấp làm gì? Ngồi thêm lúc nữa, chờ A Lục gọi xong rồi hãy vào.”

Bị hắn dè xuống không thể động dậy, Nghiêm Nghiễm hít phải làn khói ngạt thở phía trước, cậu trừng mắt nhìn tên thủ phạm một cái. Khóe miệng của hắn gợi lên một đường cong hài lòng, nụ cười ấy, trong sáng vô cùng...

Ngụy Trì vừa đặt tay lên vai người bên cạnh, vừa tiếp tục ngắm cái ồn ã của phố thị. Những bảng hiệu rực rỡ, từng dòng người hối hả, mỗi người mỗi vẻ, mông mông lung lung, và còn nữa... là trời xanh mây trắng trên cao...

Xa xa, có cô gái đang bước chầm chậm về phía này, hai người quan sát cô ấy đã nhiều ngày, hình như cô nàng đã thon thả hơn so với tháng trước. Ở ngã tư đường đèn xanh đèn đỏ có một anh thanh niên mang giày tây, tay xách túi đựng laptop ngẩng đầu, vênh mặt bước đi. Mắt để trên trời, thế là chỉ phút sau, chân nam đá chân chiêu “Ầm...” một tiếng, ngã chổng vó... Hắn vội vàng bò dậy, phui phui áo quần, nhìn ngang ngó dọc xem có ai thấy mình hay không. Đường như không có, hắn lại tiếp tục ưỡn ngực ngẩng cao đầu mà bước. Nào đâu có ngờ, ở bên này có hai kẻ đang cười đến nỗi chảy nước mắt.

Khi hai người họ ở bên cạnh nhau, chưa bao giờ nói với nhau câu nào thật đặc biệt, chỉ là dăm ba câu về mấy trò chơi trong quán Ngụy Trì, đôi lời về thể dục thể thao, có khi chỉ ngồi hí hoáy cái điện thoại giết thời gian. Một lần, Nghiêm Nghiễm phát hiện trong di động của Ngụy Trì có rất nhiều hình ảnh các cô gái ăn mặc hở hang “Hóa ra là thích những người như vậy...” Tóc vàng, eo nhỏ, chân dài, có thể nói là trời sinh đã hấp dẫn.

“Đúng vậy a, không tồi phải không? Trong đó còn có mấy đoạn phim của cô nàng nữa. Muốn xem không?” Quả nhiên là người đàn ông có da mặt dày hơn tường thành này không biết viết ba chữ “cảm thấy then” như thế nào. Đôi lông mày của Ngụy Trì khẽ gợn, liếm láp khóe miệng, đôi mắt nhỏ của hắn nhìn chằm chằm vào Nghiêm Nghiễm “Còn em? Thích loại nào? Nói cho anh nghe coi!”

“...” Nghiêm Nghiễm cứng họng tại chỗ, giận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. So sánh mức độ vô liêm sỉ, còn có ai qua được tên họ Ngụy này?

“Nói đi, đều là đàn ông với nhau, có cái gì phải ngại? Ngây thơ, thành thực hay nhõng nhẽo kiểu yếu đuối... Hắc hắc, nhìn em thế này, đừng có nói với anh là em thích SM(1) nhé... cái trò bạo lực đó...” Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, Ngụy Trì cười ha ha khi thấy đôi má Nghiêm Nghiễm đang ửng hồng. Tầm mắt không mấy đúng đắn liếc một đường thẳng từ cằm cho tới cổ áo mở rộng, rồi lại chăm chú vào đôi mắt bối rối của cậu “Em thích gì, Nghiêm Nghiễm?”

Tiếng nói trầm thấp mang theo từ tính, thoáng như rù rì, nhưng mà khóe môi Ngụy Trì đã tố cáo những suy nghĩ linh tinh trong lòng chủ nhân nó.

Nghiêm Nghiễm luống cuống, tim nhảy loạn nhịp “Anh làm gì?” Cậu đẩy khuôn mặt quá gần của người kia ra, lui về phía sau một bước dài.

Ngụy Trì không lấy đó làm buồn, vẻ mặt rất vô tội và lương thiện, hần gơ tay chỉ vào lồng ngực của cậu “Anh chỉ muốn nói, em cài sai nút áo sơ mi rồi kìa!”

“A ——” Nghiêm Nghiễm thấy mặt mình nóng phừng phừng, chỉ chút nữa là thiêu rụi cả lỗ chân lông.

Ngụy Trì mím môi nhin cười, trong con ngươi tràn đầy sự xảo trá, miệng thì làm bộ ngây ngô “Thế em nghĩ là anh muốn làm gì?”

Làm gì ư? Dựa sát vào người ta như vậy, rồi lại cái giọng đó nữa...

“Tôi...” Không biết dùng từ gì để giải thích, Nghiêm Nghiễm mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu sửa lại nút áo gài nhầm. Đưa tay lên rồi mới sực nhớ hôm nay cậu mặc áo thun ở trong, áo sơ mi chỉ khoác ngoài. Nghiêm Nghiễm không hề cài nút thì làm sao mà cài nhầm được?

Ngẩng đầu lên, hóa ra mình đã mắc mưu tên “gian thương” kia, chiếc điện thoại vừa cầm trong tay đã bị Ngụy Trì giành lại từ bao giờ.

Giơ chiếc điện thoại lên cao cao, Ngụy Trì cười rất khoái trá “Ha ha, bị lừa nhé!”

Nghiêm Nghiễm giận đến cắn răng: “Bên trong có chứa thứ gì bất minh nên không dám cho người khác xem chứ gì?”

Cẩn thận bỏ di động vào túi quần, vẻ mặt của Ngụy Trì rất thần bí “Không cho em xem.”

“Stop đi.. ——” Nghiêm Nghiễm khinh thường.

Ngụy Trì cười cười, tiếp tục neho mắt nhìn Nghiêm Nghiễm một lần nữa “Nghiêm Nghiễm, khóa quần em đang bị hở kìa.”

“Anh thích thì kéo xuống đi.”

“Thật không?”

Nghiêm Nghiễm chớp mi: “Thật hả?”

Ngụy Trì kiên quyết gật đầu: “Ừ.”

Cầm ngược cao, Nghiêm Nghiễm sải bước về phía Ngụy Trì, mũi giày hướng mũi giày, khuôn mặt trắng nõn của cậu như sắp dán lên người đối diện “Vậy anh kéo lên giúp tôi đi!”

“...” Lần này, là Ngụy Trì cầm khẩu, không nói nên lời. Mặt của hắn dài ra cả khúc.

.....

Tiếp tục ngồi xuống luyện thuyết vài câu, bên trong, A Lục đã gọi đầu xong cho chị Triệu, cậu ta đang hối thúc Nghiêm Nghiễm thực hiện bước tiếp theo. Nghiêm Nghiễm đứng dậy muốn đi, Ngụy Trì bỗng nhiên kéo vạt áo của cậu, hai mắt nhìn Nghiêm Nghiễm rồi lại nhìn về phía đối diện: “Đánh cược không?”

“Ừ?” Nghiêm Nghiễm nhìn theo tầm mắt, bên kia chính là người phụ nữ trung niên đầy vẻ phong tình, là bà chủ bận rộn của nhà hàng mới mở “Cược cái gì?”

Khẩu khí của Ngụy Trì tỏ vẻ ý nhị sâu xa “Cược bà chủ kia, một lúc nữa sẽ tới chỗ em tìm chú Khoan.”

“Vớ vẩn.” Hất tay của kẻ rồi hơi kia ra, Nghiêm Nghiễm đẩy cửa vào.

.....

Quả nhiên mới qua có mấy phút đồng hồ, cánh cửa kính bóng loáng bị đẩy ra, bà chủ quán xinh đẹp bên kia mang theo hai đĩa điểm tâm nóng hổi, lượn lờ bước vào. “Quán nhỏ của em mới chế biến hai món ăn mới, anh Khoan à, cho em mời mấy anh với mấy chị ở đây ăn thử để kiểm nghiệm giúp em có được không?”

Mấy cô đang làm đầu thấy thế liền hớn hở, cảm ơn rồi rút tấm lòng thơm thảo của bà chủ quán thân thiện. Nghiêm Nghiêm lướt qua người đằng trước, nhìn sang bên kia, hai ngón tay của Ngụy Trì tạo thành một chữ “V”(2) dành cho cậu.

Thế là bà chủ được mọi người trìu mến gọi là “chị Ly” tự nhiên ở lại trong cửa hiệu chuyện trò rôm rả. Hàn huyên được một lúc thì chị Ly cũng ngồi lên một chiếc ghế gần đó, chú Khoan đứng phía sau, đỡ cái búi tóc bóng khôi bếp, dầu mỡ của cô xuống.

“Không phải hôm trước chú Khoan mới cắt tóc cho chị Ly ư? Sao mới đây mà tóc đã dài ra nhanh rồi?” A Lục đứng bên cạnh Nghiêm Nghiêm, nhỏ giọng.

Nghe được lời đó, Nghiêm Nghiêm nhớ kỹ lại, từ sau khi chị Ly kia mở nhà hàng ở đối diện thì rất hay chạy qua bên này. Lúc thì mang theo vài cái bánh, khi thì mua mấy ly trà sữa, có hôm vắng khách cũng chạy ngay sang đây. Khác hẳn với những người phụ nữ khác, thường chờ Nghiêm Nghiêm, chị Ly này mỗi lần tới là chỉ tìm chú Khoan...

“Có vấn đề, đúng không?” Ngụy Trì lấy cùi chỏ chống lên đầu vai Nghiêm Nghiêm, vẻ mặt vô tội, dòm nghiêng ngó dọc, quan sát xung quanh.

“Anh vào đây làm gì?”

Nghiêm Nghiêm không hề lưỡng lự, nghiêng người tránh sang một bên. Ngụy Trì lão đảo, nắm lấy tay cậu ngay lập tức “Gọi đầu a. Lần trước em đã đồng ý rồi, lúc nào rảnh sẽ gọi đầu cho anh.” Nguồn :

“Thật sao? Tôi quên rồi.” Nghiêm Nghiêm xoay người bước vào phòng trong.

Người đàn ông có da mặt dày hơn da trâu quyết tâm không tha “Nghiêm Nghiêm...”

Nghiêm Nghiêm tìm dụng cụ để nhuộm tóc.

“Nghiêm Nghiêm...”

Nghiêm Nghiêm thuận miệng gọi lớn “A Lục, gọi đầu cho anh Ngụy này!”

Ngụy Trì khom lưng, ghé sát vào vành tai cậu, nhẹ nhàng: “Nghiêm Nghiêm?”

Nghiêm Nghiêm cắn môi, bờ vai hạ thấp một chút, động tác trong tay cũng ngừng lại “Đi, lại kia ngồi chờ tôi.”

(1) SM – Sadism masochism : Chứng tình dục bạo dâm, biến thái.

(2) Chữ V – Victory : Chiến thắng.

11. Chương 11

Một buổi chiều nữa lại trôi qua.

Mặt trời lặn đằng tây, phía trước, từng tốp học sinh tan trường gọi nhau í ới; bên trong, không khí có phần đối lập. Thu dần tàn, ngày cũng ngắn lại, đúng là “Ngày tháng mười chưa cười đã tối”. Những tia nắng cuối cùng cố gắng len mình giữa những góc ngách chật chội, mang tới một chút ấm áp cho khoảnh khắc ngày đêm giao hòa.

Nghiêm Nghiêm đứng phía sau Ngụy Trì, im lặng ngắm nhìn đám tóc rối đang nhẹ tung. Lúc này đây, một kẻ chưa thấy mặt đã nghe thấy tiếng cười như hắt lại gục đầu ra đằng trước, không hề nhúc nhích. Nghiêm Nghiêm khom lưng kiểm tra, thì ra là Ngụy Trì đang ngủ thiếp đi, tay phải đặt lên thành ghế, tay trái giữ chặt chiếc điện thoại mà hắn vừa mới tí toáy gì đó cứ như là sợ ai giật đi mất.

Nhớ tới lúc trước Ngụy Trì từng nói trong điện thoại của hắn có mấy thứ không tiện cho mình xem, Nghiêm Nghiêm bỗng chốc tò mò. Cậu nghĩ, trong chiếc di động kia, ngoại trừ mấy trò chơi điện tử và phim ảnh của mấy cô gái mát mẻ thì có thể có thứ gì? Không lẽ hắn đang lừa dối tình cảm của một cô nàng thiếu nữ vị thành niên ngây thơ nào đó? Thảo nào tới bây giờ mà hắn vẫn chưa chịu giới thiệu bạn gái với mọi

người. Đền ông ở vào cái tuổi của hần, nếu đã xác định yêu đương nghiêm túc thì giờ này hần phải đang dung dăng dung dẻ cùng nàng đi ăn tối, dạo phố rồi xem phim. Chứ nào có ai giống hần, suốt ngày ngồi ôm tô mì gói giữ khư khư cái màn hình máy tính 21 inches.

Nghiêm Nghiễm đưa tay đẩy “Này, Ngụy Trì, dậy, dậy.”

Quả nhiên Ngụy Trì tỉnh thật, lấy tay dụi dụi mắt, nét mặt còn ngái ngủ “Trời sáng rồi hả?”

Cả người Ngụy Trì đang khoác một tấm khăn choàng rất rộng được kẹp chặt xung quanh cổ. Tháo khăn ra, Nghiễm Nghiễm cố tình lấy kẹp nhựa kẹp vào cổ hần một cái “Bây giờ trời mới tối.”

“A.....” Đau. Ngụy Trì nhanh chóng tỉnh táo, hần mở mắt, thở dài một tiếng, giọng nói tràn đầy tiếc nuối “Khó lắm mới có được giấc mơ làm hoàng đế, vừa muốn cùng ái phi có một đêm mộng đẹp thì lại bị em đánh thức...Ai, nàng là một tuyệt thế đại mỹ nhân đó nha, anh mơ thấy nàng mấy lần rồi, cuối cùng, hôm nay đã có thể cầm tay sát như thế...”

Khuôn mặt Nghiễm Nghiễm không có dấu hiệu thay đổi, cậu trả lời qua quýt “Vậy sao? Vậy anh cứ chờ lần sau đi.”

Ngụy Trì nở một nụ cười lưu manh trên khuôn mặt ngây thơ búng ra sữa của mình “Nghiễm Nghiễm à...”

Biết nói gì đi nữa cũng vô ích nên Nghiễm Nghiễm mím môi.

Ngụy Trì cười, hai mắt liếc xéo nhìn khuôn mặt không hề có chút biểu cảm gì của người phía sau qua gương “Nếu em là con gái, nhất định anh sẽ nghĩ là em đang ghen đó...”

“Bốp ——” một tiếng, bàn tay dính nước của Nghiễm Nghiễm cốc thẳng vào đầu Ngụy Trì một cái không hề thương tiếc.

Ngụy Trì nhăn mặt, biết không giỡn thêm được nữa, ưỡn ngực, ngồi thẳng lưng. Nghiễm Nghiễm nhẹ nhàng hơn hần, hai tay cậu dùng một cái khăn bông lau một vòng quanh gáy hần.

Đứa trẻ to xác ham vui ngồi yên chưa được năm phút đồng hồ lại chuyển mục tiêu quây phá, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng. Rồi còn làm mặt khỉ, nhếch mũi, méo miệng để tự ngắm mình trong gương.

Nghiễm Nghiễm đưa tay đẩy đầu của hần: “Ngồi im đi!”

Ngụy Trì rầm rì như nói thầm: “Anh sẽ nói cho chú Khoan biết thái độ phục vụ của em không khiến anh hài lòng tí nào.”

Nghiễm Nghiễm ngẩng đầu lên chậm chậm “Nếu anh không hài lòng thì chọn người khác đi, người ta còn xếp hàng để chờ tôi gọi đầu cho kia kia.”

Ngụy Trì không lên tiếng. Gọng kính đen của hần sau khi đảo lên đảo xuống một hồi đã tìm được một thứ rất thú vị... đó chính là chai dầu gội đầu để ở trên cái bàn đối diện.

Kim Ly vẫn đang ở đây, cô ngồi ở chiếc ghế cắt tóc xoay lưng lại với Nghiễm Nghiễm. Chú Khoan uốn từng lọn tóc cho cô ta một cách tỉ mỉ. Bọn họ thì thầm với nhau rất nhỏ chỉ có hai người nghe thấy với nhau mà thôi. Đại khái là Kim Ly do dự không biết kiểu tóc mới này có hợp với khuôn mặt của mình không. Chú Khoan liền khom lưng xuống, cúi sát tai cô nói vài lời, một bên má của hai người gần nhau tới độ trông từ xa cứ như dính sát vào nhau vậy.

Ngụy Trì thở dài: “Tại sao thái độ của ông chủ và thợ chính lại khác nhau như vậy?”

Nghiễm Nghiễm đứng nghiêm, toàn tâm toàn ý để vào từng động tác trong tay mình “Khác chỗ nào?”

“Khác chứ.” Ngụy Trì than thở, chep miệng, ánh mắt như lưu luyến chuyển từ Nghiễm Nghiễm sang cái bình dầu gội quen thuộc bên cạnh “Thái độ phục vụ này...”

Lời nói lấp lửng không rõ nghĩa của hần càng khiến cho không khí trong tiệm im lặng một cách lạ lùng. Mấy người thợ khác đã ra ngoài, tiếng nói của chú Khoan và Kim Ly thì càng lúc càng nhỏ, chỉ có tiếng cười là to hơn một chút. Thứ âm thanh phát ra đều đều duy nhất trong phòng lúc này chính là giọng hát của Trần Y Sỹ “Cô gái tốt sao lại thích chàng trai hư đốn. Như vậy có gì là sai? Phải chăng tội lỗi là do người ta không thấu hiểu?”

Trên mặt Ngụy Trì có vẻ thiếu ngủ trầm trọng, mặc dù cố gắng căng mắt ra nhưng khuôn mặt hần tu ngủ gật đi, dài ra cả một khúc. Nghiêm Nghiêm không thể ngó lơ thêm được “Tối hôm qua lại thức khuya?”

“Hử?” Phản ứng của Ngụy Trì hơi chậm “À, ừ. Anh chơi điện tử một lúc, mãi mê quá nên trời sáng lúc nào không biết.”

Nghiêm Nghiêm đưa mắt lên xuống từ máy sậy cho tới cái khăn bông quấn quanh đầu Ngụy Trì. Còn hần thì nghiêng người để có thể quan sát động tĩnh của hai người bên kia vừa có thể nhìn được phía sau chiếc áo kẻ ô của cậu. Qua một phút sau, Nghiêm Nghiêm đắp một chiếc khăn lạnh lên trán của Ngụy Trì rồi dùng hai tay mát xa cho hần. Những tiếng “Bạch...bạch” vang lên khắp phòng, da đầu được mát xa rất thoải mái, Ngụy Trì thả lỏng hoàn toàn. Hần quay đầu để Nghiêm Nghiêm xoa bóp hai bên thái dương, nhân tiện thông qua cái gương phản chiếu, hần ngắm nghía chính mình, rồi ngắm Nghiêm Nghiêm, từ cằm, cổ cho đến khuôn mặt của cậu...

Nghiêm Nghiêm làm mặt lạnh “Cúi đầu xuống, anh ngoi lên như vậy tôi không làm được.”

Ngụy Trì nhếch môi cười duyên, cái đầu nghênh nghênh liền thấp xuống một chút “Để anh nói cho em nghe về cái trò chơi tối qua anh mới chơi nhé. Không biết thằng mập kia nó đi lòi ở đâu về được một cái đĩa trò chơi kiếm hiệp mới hay lắm. Người chơi phải tu luyện nội công, tâm pháp rồi rèn luyện vũ khí để đi công thành. Anh chơi suốt cả buổi chiều rồi luyện luôn qua cả sáng sớm ngày hôm nay mà cũng mới chỉ phá được một thành, nhưng vũ khí của anh đều là loại thượng thừa cả. Đêm nay nhất định anh phải công thêm hai, ba thành nữa.”

“Thì ra là cũng có lúc anh kém cỏi như vậy!” Nghiêm Nghiêm dẫn Ngụy Trì vào phòng trong xả nước “Anh cũng phải tìm một việc gì đó cho ra hồn mà làm đi, đầu còn bé bỏng gì nữa, có phải như Đậu Nha đầu mà còn chơi mấy trò giang hồ, võ lâm vớ vẩn đó.”

Ngụy Trì nằm ngửa, khoát chỉ nhắm mắt lại “Thật là chán quá... bảo em chơi cùng với anh thì không chịu. Anh chuẩn bị sẵn cho em hết rồi, ngay cả tài khoản cũng đăng ký cho em luôn, chỉ cần đăng nhập thôi là chiến đấu được rồi.”

Nghiêm Nghiêm nói: “Tôi không có thời gian.” Mỗi ngày, sau khi đóng cửa, dọn dẹp tiệm cắt tóc, có về được đến phòng trọ cũng đã gần nửa đêm. Một mỗi rã cả người, đặt mình xuống giường là thiếp đi ngay thì còn có hơi sức đâu mà nghĩ tới chuyện làm đại hiệp hành tẩu nơi giang hồ?

“Ở đây có nhiều người như vậy, sao em không sai bọn A Lục, Hoàng Mao quét tước, dọn dẹp trước khi về đi, anh thấy chúng nó chỉ giỏi hóng hớt. Rồi còn chú Khoan nữa, cứ để ông ấy trông tiệm một mình cũng được, mắc mớ gì mà em phải ở lại?” Ngụy Trì biết rõ những việc phải làm hằng ngày của Nghiêm Nghiêm nên có dịp liền xỏ ra một tràng.

Không biết ai đã khóa vòi nước nóng lại, chờ một lúc lâu vẫn chỉ thấy nước lạnh tuôn roe roe. Nghiêm Nghiêm nhào người ra vặn khóa “Thấy chưa? Mấy đứa nó còn chẳng thèm quan tâm tới chuyện mở khóa nước nóng đây này.”

Ngụy Trì bỗng nhiên mở mắt ra, đập vào mắt là hình ảnh cái cổ nồn nà của Nghiêm Nghiêm và đoạn yết hầu u lên thấy rõ. Cổ họng hần đột nhiên khô khốc, mắt tự nhiên, hần ho khan “Thấy chưa cái gì? Cứ nghỉ một buổi xem có ai chết không? Tối nay đi theo anh, anh sẽ thăng cấp cho em, hai ta cùng nhau tu luyện. Anh tấn công, em phòng thủ, phối hợp với nhau quá tuyệt vời.”

Nước bắt đầu ầm ầm lên, Nghiêm Nghiêm không muốn tiếp tục câu chuyện này với Ngụy Trì nữa.

Ngụy Trì lẩm bẩm “Thằng mập kia nó ngốc lắm, chỉ nó suốt cả buổi mà cũng chả có tiến bộ gì, cứ luyện được vài tầng công lực là lại bị người khác hút hết. Nếu em chịu chơi chung, anh sẽ cho nó ra rìa ngay. Nghiêm Nghiêm này, hai chúng ta mà kết hợp với nhau thì không thể chê vào đâu được. Hình ảnh của trò chơi này cũng rất đẹp, có phong cảnh trữ tình, nước chảy, mây trôi, còn có mấy cô nàng gọi cảm...”

Nghiêm Nghiêm không lên tiếng, mặc dù chỉ mới chơi điện tử với hần vài lần nhưng cậu biết Ngụy Trì là một người có tiếng tăm trong làng game thủ. Đường đường là thủ lĩnh của một bang hội gì đó, lúc nào cũng bận rộn luyện tập cho cấp dưới hoặc dẫn thủ hạ đi khai phá những vùng đất mới. Nếu có đứng yên một chỗ thì cũng có kẻ thù tới truy sát y như trong phim kiếm hiệp, đánh nhau chí chóe liên miên, nói chung là thù

cũ nợ mới không bao giờ dứt được...Trong đời thực, một người bình thường muốn có được danh vọng, tiền tài thì không phải là việc đơn giản, trong thế giới ảo của những trò chơi kia cũng không khác gì mấy.

Hai người đổi đề tài, nói toàn những chuyện không đâu. Nghiêm Nghiêm bảo rằng trưa nay A Tam phải đi cả tiệm ăn cơm trưa vì bị thua vụ cá độ hôm nọ. Ngụy Trì hứng thú dạt dào kể về chuyện Quân Quân đi tới một salon làm đẹp của phái nữ. Lại là ở chỗ, người phục vụ ở đó lại toàn là nam, ai nấy đều mặc quần áo bó sát người, thậm chí áo của họ đều có cổ chữ V được khoét sâu hở cả ngực. Quân Quân được một cậu trai bảnh bao trong số đó dẫn vào phòng kín, cậu ta liên tục giới thiệu cho cô nàng mấy loại dầu gội mới, lúc về còn không quên ghé vào tai nói nhỏ “Người kẹp, nhớ kỹ nha, tôi số 27, lần sau tới nhớ gọi tôi nhé!”

Quân Quân sợ tới mức chạy vội ra ngoài để trốn, lúc về tới cửa hàng internet rồi còn vỗ ngực thở hổn hển “Em sợ muốn chết, cứ tưởng là đi nhầm, vào quán mát xa đèn mờ.”

Nghiêm Nghiêm phì cười. Ngụy Trì được thể càng khoa môi múa mép hơn nữa. Gọi xong đầu, hần ngồi bật dậy nắm chặt lấy cánh tay của Nghiêm Nghiêm đang lau khô tóc cho mình “Anh chàng đẹp trai, anh số mấy?”

“Hở?” Nghiêm Nghiêm sững sốt một hồi rồi hất mạnh tay Ngụy Trì ra “Cút!”.

Ngụy Trì cười to.

Đến lúc tính tiền Ngụy Trì cũng diễn lại trò cũ, hần tựa cằm vào đồng tạp chí để trên quầy, cau mày, híp mắt, môi chề cả ra ngoài “Ôi, tài nghệ của cậu em không tệ nha, lần sau nhất định anh sẽ gọi em!”

Nghiêm Nghiêm ném ngay một cuốn tạp chí vào mặt Ngụy Trì.

Đúng lúc chú Khoan đi vào sau khi tiễn Kim Ly “Nghiêm Nghiêm, chuyện gì vậy?” Bạn đang ?

Nghiêm Nghiêm lúng túng, vội lật lật mấy tờ phiếu tính tiền ra “Không có gì ạ.”

Ngụy Trì đứng sau lưng chú Khoan làm mặt quỷ lêu lêu Nghiêm Nghiêm. Xong xuôi, hần đẩy cửa bước ra, mặt mày hớn hở quay lại nói với cậu “Nghiêm Nghiêm, nói rồi nhé. Tối nay em nhất định phải đi với anh một chuyến. Bấy giờ, anh chờ em trước cổng thành, không gặp không về.”

“Nó nói cái gì vậy?” Chú Khoan nghe xong chẳng hiểu mô tê gì hết.

“Không có gì đâu, cậu.” Nghiêm Nghiêm cúi đầu sắp xếp lại đồng giấy tờ theo thứ tự ngày tháng để theo dõi cho tiện.

Chú Khoan chấp tay sau lưng bước vào phòng trong, Nghiêm Nghiêm bỗng dưng gọi giật ông lại “Cậu!”

“Ừ?”

“Cháu... Tối nay cháu có chút việc, chuyện đóng cửa...”

12. Chương 12

Thời gian hoạt động của tiệm internet rất khác so với một tiệm cắt tóc, ban ngày thì chỉ thừa thớt có vài người, nhưng cứ từ cuối giờ chiều trở ra, khi học sinh tan học, người đi làm tan sở thì không khí trong tiệm náo nhiệt hơn hẳn. Em họ hàng của Ngụy Trì không có việc gì làm, đang ngồi đu đưa trên chiếc ghế xoay phía sau bàn phục vụ. Mặc dù đã có một tấm bảng rất to “Miễn tiếp trẻ vị thành niên” treo ở trước cửa nhưng dường như thế vẫn chưa đủ để cản bước tiến của những gương mặt non choẹt, búng ra sữa.

Nghiêm Nghiêm nhớ lại câu chuyện mà Ngụy Trì từng kể “Lúc anh học phổ thông, thích nhất là đi chơi game mà có cảnh sát văn hóa vào kiểm tra đột xuất. Buồn cười lắm, chủ tiệm phải chạy ngay ra ngoài sẵn đón, câu giờ để bọn anh kịp chuồn thẳng ra cửa sau nên đến khi cảnh sát vào tới nơi thì không có đứa nào bị bắt cả. Lần sau anh cũng tới đúng tiệm đó, vừa nhìn thấy anh, mặt ông chủ tiệm đã tái mét, nhăn nhó rất khó coi. Nhưng mà đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, có một lần, anh chạy ra cửa sau thì thấy ngay giáo viên chủ nhiệm đang đứng chặn ở đó, thế là bị bắt quả tang. Sau đó, cô giáo còn gọi điện cho bà ngoại tới để nói chuyện, về tới nhà, anh bị bà mắng cho một trận té tát...”

Bây giờ, những “tiểu Ngụy Trì” thế hệ mới dường như không còn lo bị giáo viên trách phạt nữa nhưng chúng lại có những ràng buộc khác. Ví dụ như lần trước, có một câu học sinh đang say xưa với vai trò của một trang hảo hán trong thế giới ảo thì cô bạn gái bé nhỏ, xinh xinh của cậu chạy tới. Cô bé hất bàn phím, ném con chuột đi, còn quệt tay áo mà khóc lóc rất mùi mẫn “Ô ô, cậu không thích tớ nữa à? Sao bảo không rảnh đi dạo với người ta mà lại ngồi đây... Ô ô ...”

Vị anh hùng hô phong hoán vũ của chúng ta đành ngậm ngùi đứng dậy, cúi đầu xin lỗi rồi ôm lấy cặp sách của bạn gái, hai đứa dắt tay nhau bước ra khỏi tiệm. Nhìn bóng dáng của hai đứa nhỏ, Nghiêm Nghiễm phỏng đoán không biết năm đó có khi nào Ngụy Trì cũng run run cúi đầu chạy theo xin lỗi riu rít một cô nữ sinh đáng yêu như vậy không? Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản (1). Cũng không biết tình yêu học trò thời nay có còn ngây thơ, trong sáng, tinh khiết như ngày xưa nữa không? Nhưng có một điều rất rõ ràng là giới trẻ bây giờ yêu rất sớm, sớm hơn các thế hệ trước nhiều. Tên tiểu quỷ Đậu Nha suốt ngày bám riết lấy Nghiêm Nghiễm đã từng nói “Đồng phục học sinh chính là một thứ làm tăng thêm tình thú đấy anh ạ.”

Không thể nào hiểu nổi. Liệu xã hội có thể trông chờ gì vào mấy đứa trẻ này được? Ngay cả mặt chữ Hán cũng chưa chắc đã thuộc hết chữ đừng nói gì tới chuyện phát minh, sáng tạo ra những công trình nghiên cứu, những ứng dụng thực tế cho mai sau.

Tài khoản trò chơi của Nghiêm Nghiễm do Ngụy Trì tự ý đăng ký từ trước, mật khẩu của nó gồm có hai phần, phần đầu là hai ký tự viết tắt tên của Ngụy Trì, phần sau là ngày sinh nhật của Nghiêm Nghiễm. Không biết hẳn có được thông tin đó từ đâu, Nghiêm Nghiễm đã từng đưa đám A Tam, A Lục, Hoàng Mao ra “bức cung” nhưng vẫn không tra ra được ai đã để lộ tin tức. Chỉ có Ngụy Trì là đặc ý, ngồi tại chiếc ghế cắt tóc, cười xòa “Tài khoản ngân hàng của anh cũng dùng mật khẩu đó, em có tin không?”

Nghiêm Nghiễm trả lời chắc nịch “Không tin.” Nếu lời nói nào của hắn cũng tin được thì heo sẽ biết bay, ngỗng sẽ biết sửa.

Nhân vật mà Nghiêm Nghiễm sắm vai cũng do Ngụy Trì tạo dựng ngoại hình, nghề nghiệp cũng do hắn chọn luôn. Hắn cam đoan “Anh đảm bảo tuyệt đối thích hợp, nhất định em sẽ hài lòng.”

Thích hợp cái con khỉ! Nếu như Nghiêm Nghiễm không cố gắng ngăn cản thì Ngụy Trì đã lấy một cái tên nữ giới cho cậu, còn làm cho nhân vật của cậu có “khuôn trắng đầy đặn, nét ngài nở nang”, đó là còn chưa kể tới một thân hình chữ S gợi cảm. (như hắn nói)

Nghiêm Nghiễm nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh còn có thể không biết xấu hổ hơn được nữa không?”

Ngụy Trì sờ sờ cằm, ra đều suy nghĩ nghiêm túc, một lúc sau mới gật đầu “Có thể.”

Đã gần bảy giờ tối, số lượng người đăng nhập càng lúc càng đông. Có rất nhiều nhân vật chen vào làm quen với Nghiêm Nghiễm. Có một vài nhân vật Nghiêm Nghiễm biết, trong đó có một người là bạn của Ngụy Trì, hay tới tiệm internet nói chuyện tâm phào với hắn. Nói vài câu qua loa cho xong chuyện, rồi có người hỏi to trong tai nghe “Hội trưởng đâu rồi? Còn chưa đến hả?”

Không người nào trả lời. Nghiêm Nghiễm điều khiển nhân vật đi lung tung qua lại trên địa đồ “Chắc có lẽ đang ăn cơm cùng bà ngoại hắn.”

Có người ngạc nhiên: “Bạn của Ngụy Trì à?”

“A... Ủ.”

Giọng nói của người kia liền thay đổi, như thể điều mình vừa nghe được thật là khó tin “Thật hả? Là nhỉ?”

Nghiêm Nghiễm đỡ lời “Đoán thế.”

Ông ngoại của Ngụy Trì đã mất vài năm trước, bà ngoại của hắn vẫn sống lủi thủi một mình. Mặc dù thi thoảng, cậu mợ hay gì chú của hắn có đến thăm bà nhưng vì không muốn bà cô quanh nên khi có dịp, nhất định Ngụy Trì sẽ ăn cơm tối chung với bà ngoại. Sau đó rửa chén, nói chuyện phiếm, rồi hai bà cháu cùng nhau xem chương trình thời sự trên ti vi. Trước khi đi, Ngụy Trì nài ép Nghiêm Nghiễm gọi đầu cho mình vì bà ngoại hắn không muốn nhìn thấy cháu mình lời thôi lếch thếch như con chuột, thậm chí nếu quần áo có bẩn một chút cũng phải thay bộ khác ngay “Phải ăn mặc cho tươi tắn, chần chu thì người ta mới có

thiện cảm với mình. Mày lúc nào cũng co đầu rút cổ như thế, trông thôi cũng đã phát chán rồi!” Ngụy Trì thường hay bị bà ngoại mắng như thế.

Một lúc sau, mọi người chuyển đề tài. Có người ngêu ngao vài câu hát, cũng có người xì xầm dăm ba câu chuyện, rồi thì đùa giỡn, trêu chọc nhau. Một số khác thì đi kêu gọi thành lập đội nhóm. Đường như tốc độ phát triển trong cái thế giới ảo này cũng nhanh tới chóng mặt. Mới nghỉ chơi chừng nửa tháng, khi quay vào đã thấy thêm mấy tên cao thủ mới mà nửa tháng trước chỉ là mấy người chập chững tập chơi. Cấp bậc của Nghiêm Nghiễm quá thấp nên không thể đi chung một chỗ với Ngụy Trì được. Nhìn xong một dãy những nhiệm vụ phải tiến hành, Nghiêm Nghiễm thở dài, lắc đầu. Xem ra cái ngày mà hai người có thể sóng vai chiến đấu cùng với nhau vẫn còn xa lắm.

Kẹp một miếng thuốc ở ngón giữa, Nghiêm Nghiễm tính toán xem mình phải bắt đầu như thế nào. Đột nhiên cái người mới vừa hỏi Ngụy Trì đi đâu hét toáng lên “”Đéo mẹ, mày biến đi đâu mà bây giờ mới gọi điện cho tao, sao không chết mẹ nó đi? Tưởng một mình mày có việc chắc? Tao vừa mới phải hủy cuộc hẹn kỷ niệm hai trăm chín mươi chín ngày hẹn hò với bạn gái tao kia kìa! Lần sau mà còn thế nữa thì biến! Ngụy Trì, da mặt mày có thể dày hơn một chút nữa được không? Sao cứ yếu đuối như đàn bà thế?”

Đại khái đoán được người kia đang tức giận vì chuyện Ngụy Trì mãi không đăng nhập, Nghiêm Nghiễm thăm trả lời giúp hắn “Đương nhiên là có thể dày hơn một chút.”

Không còn tiếng động gì phát ra từ tai nghe nữa, mọi người đều im lặng. Sau khi cúp điện thoại, có vẻ như người đàn ông kia đã bình tĩnh hơn một chút, hắn thông báo với mọi người “Hội trưởng có việc, hôm nay sẽ không tới. Bọn mày cứ chơi đi, tao xuống trước. Có việc gì thì để mai bàn tiếp.”

Bên kia vừa dứt lời, thì ở bên này, tiếng chuông điện thoại của Nghiêm Nghiễm vang lên. Cậu lấy nó ra “A lô?”

“Nghiêm Nghiễm, em đang ở đâu?” Đúng như dự đoán, là giọng nói của Ngụy Trì.

Nghiêm Nghiễm vừa điều khiển bàn phím giết quái vật, vừa trả lời “Tiệm internet.”

Đầu dây bên kia có tiếng cười thoảng qua trong gió, như có như không “Không trông tiệm cắt tóc nữa à?”

Tay nâng kiem, cố gắng làm cho xong nhiệm vụ thứ nhất, giọng nói của Nghiêm Nghiễm vẫn không thay đổi “Liên quan gì tới anh?”

“Ha ha ha ha ha... Anh biết ngay mà.” Ngụy Trì cười lớn tiếng, thậm chí bị sặc, ho khù khụ mà vẫn cứ cười “Đang ở cổng thành hả?”

“Không phải.”

“Anh đã hẹn rồi mà, bây giờ đợi ở cổng thành.”

Nghiêm Nghiễm dừng tay một lát, lấy tay quơ làn khói mờ ảo trước mặt, giọng nói thản nhiên “Tôi có nói là tôi đồng ý à?”

“Thì...”

Trong điện thoại di động chỉ nghe thấy tiếng gió “Vù vù”. Tạp âm quá nhiều, Nghiêm Nghiễm đành phải lớn tiếng hơn “Ngụy Trì?”

Một lúc sau mới nghe thấy giọng của hắn ồ ồ “Nghiêm Nghiễm, ra đây đi, anh đang đứng ngoài cửa.”

“Để làm gì?”

“Đến nhà anh.”

“Hả?” Nghiêm Nghiễm kinh ngạc.

Đầu dây bên kia tiếp tục coi như đề nghị của mình là chuyện bình thường “Đến nhà anh đi, mấy cái máy ở đây cùi bắp lắm rồi, em không thấy khó chơi lắm hả?”

Đúng là cái mồm ăn mắm ăn muối, mới nói xong thì màn hình của Nghiêm Nghiễm nhiễu sóng liên tục, rê chuột không được, nhấn bàn phím cũng không thấy có phản ứng gì. Sau đó màn hình xuất hiện nhiều vết

sáng chớp chớp, Nghiêm Nghiêm chỉ có thể trơ mắt nhìn nhân vật của mình bị một đám người ngợp vây xung quanh, mặc sức đâm chém “Chết tiệt...”

Ngụy Trì vẫn kiên trì sử dụng lời ngon tiếng ngọt “Đi...nhà của anh còn phục vụ đồ ăn vặt miễn phí...”

Bất đắc dĩ, Nghiêm Nghiêm nhìn lại màn hình một lần nữa rồi đứng dậy chuẩn bị tính tiền. Đứng ở bên cạnh quầy, quay đầu nhìn ra ngoài, Nghiêm Nghiêm thấy một người kẹp điện thoại ở tai, vẫy vẫy tay với mình. Đồng thời, cũng nghe được giọng nói rất dịu nhẹ, êm ru của hắn “Nghiêm Nghiêm...”

“...”

“Mau, anh chờ em.”

Nghiêm Nghiêm khẽ nhú mày rồi tắt điện thoại. Chờ cậu ở ngoài cửa chính là khuôn mặt tươi cười như hoa nở của Ngụy Trì.

Một người trong hội của Ngụy Trì nhào đầu ra hỏi hắn “Này, không phải mới rồi ông nói là bạn đi đón bạn gái hay sao mà giờ lại tới đây?”

Nghiêm Nghiêm không nghe rõ “Anh ta nói gì đấy?”

Nghiêm Nghiêm thì nghe rất rõ ràng, hắn liền ôm cổ cậu, kéo Nghiêm Nghiêm đi thật nhanh “Không có gì, nó khen anh càng ngày càng đẹp trai như minh tinh.”

“Giống Ngô Mạnh Đạt hả?”

“... Không, Ngô Ngạn Tổ.”

Nghiêm Nghiêm hỏi “Ngụy Trì, anh có biết gương mặt là gì không?”

.....

.....

Nhà của Ngụy Trì vẫn bữa bãi, lộn xộn y như lần đầu tiên Nghiêm Nghiêm tới đây. Nghiêm Nghiêm vừa mới đăng nhập đã có ngay vài người nhảy bổ vào “Lão Đại, anh nói là hôm nay không chơi mà?”

.....

“Lão Đại, để em đi gọi thằng mập, hôm nay lại đi công thành tiếp nhé?”

.....

“Lão Đại, mấy thằng chó bên Long hội đã thất bại, xem ra chúng ta có hy vọng rồi.”

Ngụy Trì nói: “Hôm nay anh không làm gì hết, chỉ giúp Nghiêm Nghiêm tu luyện thôi!”

Mọi người la hét ầm ầm, thi nhau oán thán hai người.

Nghiêm Nghiêm nói: “Tôi có thể tự luyện một mình.”

Ngụy Trì không nói gì, đặt bàn tay mình lên bàn tay cầm chuột của Nghiêm Nghiêm “Đừng có dùng thứ đồ chơi này, không hiệu quả mấy đâu!”

Tối hôm đó, Nghiêm Nghiêm ngủ ở nhà Ngụy Trì. Sáng sớm, chương trình dự báo thời tiết nói rằng buổi đêm sẽ có một đợt không khí lạnh tràn về. Có lẽ vì ở bên cạnh có thêm một người nên Nghiêm Nghiêm không hề nhận ra điều đó. Chỉ nghe thấy được tiếng thét từng hồi của những cơn gió ngoài cửa sổ, và những tiếng tí tách của những hạt mưa như thủy tinh ngưng đọng...

Thấy Ngụy Trì nằm im, Nghiêm Nghiêm cho là hắn đã thiếp đi. Nhưng khi xoay người lại nghe thấy giọng nói âm trầm của hắn “Anh luôn muốn được cùng chơi vui vẻ với em như tối nay, không có ai khác, chỉ có hai chúng ta. Cùng nhau đi khắp nơi, cùng nhau đào quặng, ngắm cảnh... giải quyết từng khó khăn một, anh đi trước bảo vệ em, em đi sau yểm trợ giúp anh... Thật vui em nhỉ?”

Nghiêm Nghiễm khẽ cười “Có cái gì đâu mà vui?” Cậu không hiểu những con người ngày đêm vui mình vào những trò chơi trong thế giới ảo này mong muốn điều gì? Mặc áo giáp lông lánh, cưỡi ngựa oai phong ngạo nghễ trên tường thành khiến cho người khác phải ghen tỵ, ngưỡng mộ ư? Làm thế để được gì nào?

Ngụy Trì lắc đầu, hơi thở ấm áp của hắn như chạm vào được khuôn mặt Nghiêm Nghiễm “Anh cũng không biết, chỉ là thấy thích như vậy.” Ngắm lại hình ảnh đó, non xanh nước biếc như tranh họa đồ, anh với em, cưỡi ngựa trắng, lưng đeo trường kiếm, nắm tay nhau đi tới cùng trời cuối đất.

Nghiêm Nghiễm lúng túng, co người lại “Thôi, ngủ đi.”

Yên tĩnh. Tiếng gió. Tiếng mưa. Tiếng thở đều đều. Nghiêm Nghiễm nhắm mắt, nửa mơ nửa tỉnh. Ngụy Trì lại mở miệng “Nghiêm Nghiễm.”

“Ừ?”

“Anh đã từng hôn em.”

“Hả?”

“Lần trước, lúc anh bị bệnh ấy, cái tối em ngủ cùng với anh.”

“Ừ.”

“Sáng hôm sau, lúc em chưa tỉnh. Anh hôn em, hôn trên mặt, chỗ này này.”

Ngón tay ấm áp của hắn khẽ chạm vào gò má, Nghiêm Nghiễm ngẩn người, một lúc sau mới hiểu được vấn đề “Cái gì?”

Trong bóng tối, Ngụy Trì khoan khoái quay người nhìn Nghiêm Nghiễm, hàm răng trắng đều của hắn nhe ra “Tỉnh rồi phải không? Anh đùa em ấy mà. Ha ha...”

Nghiêm Nghiễm hít một hơi thật sâu.

“Rầm...” một tiếng, có người nào đó đã bị đá xuống giường. “Xin lỗi, thật ngại quá, tôi không có thói quen ngủ cùng người khác.”

‘ ‘

(1) “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản” (ér nǚ qíng chǎng, yīng xióng qì duǎn)

Câu thành ngữ Hán Việt này có nguồn gốc xuất phát từ một câu trong hồi thứ 18 của “Thủy hử ký” (không phải “Thủy hử truyện”).

Nhi nữ: tức là nam và nữ, trai và gái. Tình trường: quyến luyến chuyện tình ái, yêu đương. Anh hùng: người có tài năng, chí lớn. Khí : chí khí, sự phấn đấu, nỗ lực, quyết tâm. Đoản : ngắn

Ngụ ý đại khái của câu thành ngữ trên là: Tình yêu nam nữ quyến luyến với nhau không rời, thì chí khí phấn đấu của người đàn ông sẽ tiêu tan.

13. Chương 13

Trước đây chú Khoan thích tiếng hát của Vương Phi, trong cửa hiệu lúc nào cũng vang vang một giọng nữ biến chuyển linh hoạt,

khi thì cao vút, lúc lại trầm thấp nhẹ nhàng “Có đôi khi em không thể khống chế được bản thân mình, muốn níu giữ mãi thôi. Nhưng khi nghĩ thông suốt rồi thì em chính là người buông tay trước...”

Sau khi Vương Phi già từ sự nghiệp ca hát, giọng ca thường xuyên xuất hiện ở đây nhất là của Trần Y Sỹ “Cô gái tốt sao lại thích chàng trai hư đốn. Như vậy có gì là sai? Phải chăng tội lỗi là do người ta không thấu hiểu?”

Đám A Tam, A Lục mỗi khi nghe xong đều lắc đầu thở dài ngao ngán, ngày nào cũng bị “tra tấn” bởi thứ giọng hát chẳng khác gì diễn viên kinh kịch này đó là còn chưa kể họ không hiểu nổi vì sao khi yêu người ta

lại có những suy nghĩ phức tạp tới như vậy. Những lúc ấy, chú Khoan thở phì phì, phun ra một ngụm khói, rồi nhìn về xa xa, tỏ vẻ từng trải của một người đàn ông trung niên “Sau này mấy thằng chúng bay sẽ hiểu.”

A Tam thẳng như ruột ngựa “Có phải chú với cô là ‘trai giang hồ gặp gái chợ chiều’ hay không?”

Hoàng Mao và A Lục che miệng cười, chú Khoan tức lên không nén được, cầm lấy ngay một cuốn tạp chí thật dày cộp vào đầu cậu ta “Thằng nhãi này, mày có muốn làm ở đây nữa không?”

Đùa vui một tí cho thay đổi không khí, sau khi mở cửa, mỗi người mỗi việc, ít khi có dịp chuyện trò với nhau. Ngoài cánh cửa thủy tinh bóng loáng, Kim Lỵ thập thò một lúc rồi bước rảo, nhoẻn miệng cười “Sáng nay trong quán còn dư mấy phần cơm, vẫn còn nóng, hay là A Tam, A Tứ giải quyết nốt hộ chị nhé?”

Chú Khoan đưa tay nhận lấy. Đám thợ còn lại liếc mắt nhìn nhau đầy tế nhị rồi đồng loạt làm mặt quỷ trêu chọc chú Khoan sau lưng ông.

Kim Lỵ tới đây rất thường xuyên, khi thì nhờ thử mấy món ăn mới làm, lúc mua trà sữa tối khao, có hôm dư điểm tâm cũng mang qua nhờ mấy người bên này ăn ủng hộ... nếu như không phải liên quan tới món ăn bên đó thì chắc chắn sẽ liên quan tới tóc... ví dụ như tới để gội đầu, chỉnh lại mấy lọn tóc mới uốn hay là chăm sóc cho da đầu thường xuyên phải tiếp xúc với nhiều dầu mỡ... ngày nào cô ta cũng phải lượn lờ sang bên này ít nhất một lần... mà những lần như thế, chú Khoan đều hăng hái ra tận nơi, mở cửa rồi đỡ lấy khay thức ăn hay cầm hộ ví tiền cho Kim Lỵ...

Ngụy Trì đứng sát bên cạnh Nghiêm Nghiêm “Ngưỡng mộ thật, từng tuổi ấy rồi mà sức hấp dẫn của cậu em không giảm chút nào.”

Nghiêm Nghiêm lấy cùi chỏ thụi cho hấn một phát “Anh đừng có nói lung tung.”

Chú Khoan vừa là cậu, vừa là ân nhân của Nghiêm Nghiêm. Chính ông đã đưa cậu lên thành phố, dạy cho cậu nghề cắt tóc, ngoài ra còn phân tích thiệt hơn, chỉ bảo điều hay lẽ phải giúp cậu dễ sống hơn ở cái đô thị cạnh tranh khốc liệt này. Nếu như không có ông ấy, chắc giờ này Nghiêm Nghiêm còn đang vất vả nai lưng ra mà làm thợ phụ ở một xó xỉnh nào đấy. Có thể nói, sau vài năm nương tựa lẫn nhau, chú Khoan đã không chỉ là một người bà con xa mà Nghiêm Nghiêm còn coi cậu như một người cha thứ hai của mình.

Ngụy Trì không nói thêm gì, hấn kéo cậu bước qua mấy bậc cầu thang, hai người cùng nhau ngồi lên cái xe máy mà hấn mới mua. Khổ nỗi cái xe có vẻ khá mỏng mảnh, bánh xe xẹp xuống ngay vì không chịu nổi sức nặng của hai người đàn ông trưởng thành. Ngụy Trì ngồi ở yên sau, hấn ôm eo Nghiêm Nghiêm, rất hài lòng “Quả nhiên là thoải mái hơn ngồi chồm hổm trên mấy bậc cầu thang kia.”

Nghiêm Nghiêm quay đầu lại ném cho hấn một cái liếc mắt: “Anh có bệnh mà, gió lớn quá...” Cậu nhào người muốn đứng dậy lại bị Ngụy Trì vòng tay ôm chặt hơn nữa.

“Không sao đâu, ngồi đây một lát đã...” Cầm đặt trên vai Nghiêm Nghiêm, giọng nói của Ngụy Trì rất rõ, phảng phất như ngay bên tai cậu “Ngồi với anh một chút rồi về cũng được mà...”

Mặt Nghiêm Nghiêm đỏ gay, cậu nhún vai lên muốn tách khoảng cách của hai người ra “VẬY anh ngồi xa ra một chút.”

Ngụy Trì sáp lại gần hơn “Anh lạnh.”

“Lạnh thì vào trong nhà mà ngồi.”

“Không... trong đó còn lạnh hơn.”

“Mua điều hòa đi.”

Ngụy Trì rất thẳng thắn: “Không có tiền.”

Nghiêm Nghiêm im lặng, rồi quay lại “Tiền anh kiếm đâu rồi?” Thu nhập của quán net kia không đến nỗi nào.

Cười “Ha ha” một tiếng, Ngụy Trì đắc ý đưa tay bấm còi xe “Mua xe này nè.”

“...” Thật ra thì, từ nhà Ngụy Trì tới quán net của hấn, nếu đi bộ cũng không mất tới mười phút. Nghiêm Nghiêm chẳng hiểu hấn nghĩ sao mà lại đi rước cái xe này về.

Phía sau, Ngụy Trì giải thích đồng dục “Nghiêm Nghiễm , cái này gọi là xe ôm. Hai người ôm nhau để sưởi ấm, khỏi phải mất tiền mua điều hòa, lại góp phần bảo vệ môi trường. Một công đôi việc nhé.”

Nghiêm Nghiễm không còn lời nào để nói “Biến!”

.....

Dường như mọi người đang nghi ngờ mối quan hệ giữa chú Khoan và Kim Ly, từ mấy người thợ trong tiệm tới các cô, các bà ngồi đan len chờ cắt tóc cũng theo dõi rất sát sao. Đã có tin đồn lan truyền ra bên ngoài, mấy cô này tuy không dám hỏi trực tiếp chú Khoan nhưng cái tính hiếu kỳ thì nhất định phải được thỏa mãn. Nhân lúc ông đi ra ngoài, có người kéo áo Nghiễm Nghiễm gặng hỏi “Nghiễm Nghiễm à, bà chủ của quán ăn đối diện đó, sao tôi thấy cô ta hay tới đây thế.”

Nghiễm Nghiễm mỉm cười có lệ “À, chuyện bình thường ấy mà!”

Một người khác đang ngồi thì chẹp miệng “Ai nha, cái cô đó nha, tôi vừa nhìn qua là biết không phải hạng tầm thường rồi, mấy bà không nhìn cặp mắt của cô ta mà xem, là mắt hoa đào đó, nó mà đảo đảo cho mấy vòng thì đàn ông nào chịu cho thấu.”

“Đúng đấy. Nhưng mà nhìn hai vợ chồng chú Khoan thương yêu nhau như vậy... Ai, thật không ngờ, vợ mới đi có mấy hôm mà chồng ở nhà đã như thế rồi. Ai nha, bởi vậy, đàn ông thời nay không đáng tin một chút nào. Xềnh ra một tí là đã mèo mả gà đồng với nhau cả lũ.”

Đám phụ nữ rảnh rỗi tiếp tục câu chuyện rôm rả, chị một câu thì tôi phải mấy lời. Không khí đang ồn ào thì bỗng nhiên im bật, mọi người nháy mắt ra hiệu với nhau, tất cả ngồi yên đan len như chưa có chuyện gì xảy ra. Nghiễm Nghiễm men theo tầm mắt của họ nhìn ra ngoài, chú Khoan và Kim Ly đang sóng vai, cười nói nói bước vào trong này.

Không thể nói, người ta đành phải ra hiệu cho nhau. Mà ở trong tiệm cắt tóc, gương soi chính là công cụ tốt nhất giúp họ đạt được mục đích này. Nghiễm Nghiễm quả thật không thể ngờ tới thứ công cụ tưởng chừng như bình thường này lại có khả năng chuyển tải thông tin tốt như vậy.

Chú Khoan và Kim Ly không hề phát hiện ra không khí kỳ dị trong căn phòng, họ thoải mái ngồi sau quầy tính tiền, chuyện trò rất vui vẻ.

Chị Triệu chẹp miệng nhìn cô Trương qua tấm gương, cô Trương liền lắc lắc đầu mấy cái. Một đám phụ nữ ngồi bên cạnh hiểu được ám hiệu đó, che miệng mà cười.

Nghiễm Nghiễm đột nhiên cảm thấy khó chịu, cậu để máy sấy xuống, đi tới cảnh tỉnh cho đương sự vẫn hoàn toàn không hay biết gì “Cậu, có người chờ cậu làm tóc.”

Cả hai người đều tỏ vẻ ngạc nhiên, nét mặt Nghiễm Nghiễm thì vẫn không có thay đổi gì, cậu nghiêm túc “Bà Lý đợi cậu đã lâu rồi.”

Ho “Khụ...!” một tiếng, chú Khoan ngại ngùng đứng dậy, dường như ông đang rất lúng túng “À, chuyện này...”

.....

Chắc có lẽ do tin đồn lan ra nhanh chóng. Không biết là do ai lẩm lời hoặc cũng có thể là do bản tính nhạy cảm của phụ nữ nên chỉ mấy ngày sau Nghiễm Nghiễm đã nhận được một cú điện thoại của cô Khoan gọi lên từ quê ngoại “Cậu cháu dạo này vẫn khỏe chứ, mọi chuyện trong tiệm vẫn ổn cả phải không?”

Nghiễm Nghiễm đứng nghe bên quầy tính tiền, nhìn chú Khoan đang cặm cụi cắt tóc cho khách, cậu không biết nên trả lời thế nào.

Cô Khoan hỏi tiếp “Cháu đang ở tiệm hả?”

Nghiễm Nghiễm nhẹ giọng “Dạ, cháu đang trông tiệm với cậu.”

“Không có chuyện gì đâu, mợ chỉ hỏi thăm một chút ấy mà. Không biết ông ấy có chuyện gì không? Tự dưng mấy hôm nay lại không gọi điện cho mợ nữa, mợ chỉ lo ông ấy ăn uống thất thường rồi lẫn ra ốm thì khổ.”

Nghiêm Nghiễm đi nhanh về phía góc phòng “Dạ...cậu rất khỏe...ăn uống bình thường. Mẹ đừng lo, còn mẹ thì sao ạ? Cháu bận quá nên không thường xuyên gọi cho mẹ được...” ?

Giọng nói đầu dây bên kia vẫn đều đều như cũ, không có vẻ gì là đang sốt sắng, nóng ruột “Mẹ khỏe, hôm nay đi kiểm tra, cái thai trong bụng cũng không có vấn đề gì. Nó hay đạp lắm, bác sĩ bảo sau này ra đời chắc nó phải khỏe và nghịch ngợm phải biết.”

“Thế ạ?” Nghiêm Nghiễm thấy mình cứ lén la lén lút như thằng ăn trộm, bàn tay còn vã ra cả mồ hôi lạnh, cậu phải vớ lấy chiếc khăn gần đó để lau tạm.

“Nghiêm Nghiễm, đừng lo lắng. Mẹ sẽ không khiến cháu phải khó xử đâu...”

Nghiêm Nghiễm cố gắng bình tĩnh trở lại “Dạ, không có gì ạ...” Lúc này đây cậu mới thấy phục sát đất Ngụy Trì, hẳn có thể nói dối liên tục mà không chớp mắt.

Đầu dây bên kia im lặng trong chốc lát rồi một câu hỏi từ tốn vang lên “Nghe nói có một quán ăn mới mở đối diện với tiệm mình phải không cháu?”

“À... Dạ.” Nghiêm Nghiễm cầm lấy khăn lau tay liên tục.

Cô Khoan “Ừ” một tiếng “Chủ quán là phụ nữ?”

“...” Nghiêm Nghiễm xoay người lại nhìn chú Khoan đang bận rộn. Cửa tiệm này chính là công sức do hai vợ chồng chú chung tay gây dựng nên. Ông hay đùa nó chính là một đứa con mà hai người đã vất vả nuôi nấng từ tấm bé.

“Hình như bà chủ đó rất quan tâm tới chuyện làm ăn của tiệm mình hả?”

Nghiêm Nghiễm nói nhỏ “Dạ, không có gì... chỉ là một người khách quen thôi ạ...”

Ngữ điệu của cô Khoan vẫn không hề thay đổi trong suốt cuộc hội thoại. Sau đó cô chủ động đổi đề tài, hỏi chuyện A Tam, thậm chí còn quan tâm tới chuyện của cậu ta và bạn gái. Rồi hỏi thăm tay nghề của đám Hoàng Mao, A Lục dạo này tiến bộ tới đâu rồi... Nghiêm Nghiễm cố gắng trả lời và hình như đầu dây bên kia cũng cố gắng lắng nghe.....

Cuối cùng, cô hỏi “Thằng nhỏ Ngụy Trì bên cạnh có hay sang chơi không? Nó mà đi tới đâu thì ở đấy cười ngả cười nghiêng chết mất.”

Rốt cuộc thì Nghiêm Nghiễm cũng có thể thở dài nhẹ nhõm “Dạ, thỉnh thoảng...” Đúng ra là ngày nào cũng vài vòng, còn “chịu khó” hơn cả Kim Ly.

Lúc ra gian ngoài thì khách hàng đã đi hết, chú Khoan khom lưng quét nhà, thấy Nghiêm Nghiễm đi ra, ông thuận miệng hỏi “Chuyện gì thế? Sao lại phải ở trong đấy lâu vậy?”

“Cháu gọi điện ấy mà!”

“Gọi cho ai mà phải bí mật thế?” chú Khoan dí dỏm.

“Cháu gọi cho mẹ.” Nghiêm Nghiễm lấy chiếc điện thoại còn hơi nóng do vừa được sử dụng ra đưa cho ông “Mẹ hỏi sao mấy hôm rồi không thấy cháu gọi điện?”

Chú Khoan ngậy người, mặt biến sắc.

14. Chương 14

Chú Khoan nói ông muốn ở một mình nên Nghiêm Nghiễm bước ra ngoài, lòng cậu đang rối bời.

Hai cậu cháu vừa mới thẳng thắn nói chuyện với nhau, chú Khoan kể về chuyện hai vợ chồng chú những năm qua rồi nói về mối quan hệ với Kim Ly mấy ngày vừa rồi. Có vẻ như ông đã trút được gánh nặng “Nghiêm Nghiễm, nói với cháu những chuyện đó xong rồi ...cậu cảm thấy thật dễ chịu...”

Nghiêm Nghiễm âm thầm lắc đầu khó xử, cậu thì dễ chịu rồi, cháu đây mới là người chết chột ở giữa đây này.

Đêm đông. Đen và lạnh. Gió thổi từng đợt thấu tới tận xương tủy. Nghiêm Nghiêm có cảm giác như mình đang đứng trên một vách núi dựng đứng mà chỉ cần cậu lơ đã một chút, gió sẽ xô cậu xuống đó không thương tiếc. Một dãy cửa hiệu dài dằng dặc đều đã đóng cửa. Ánh đèn chiếu sáng trên cao không sao át nổi đèn điện sáng trưng rọi ra từ những nhà ven đường, một chút ánh sáng nhập nhòa tô đậm sự cô đơn, trống trải của bóng lưng người đi đường.

Nghiêm Nghiêm không muốn về nhà. Lúc này, nhất định là A Tam đang chờ bạn gái hân hoan, mấy người còn lại đều ham chơi, chưa đi tới đêm thì chưa chịu về. Nếu cậu ở nhà một mình, nhất định sẽ bị mấy người phòng bên cạnh kéo sang để nhậu nhẹt hay buôn chuyện lung tung. Nghiêm Nghiêm không thích như vậy, cậu luôn hài lòng với không gian yên lặng của chính mình. Mà gần đây không khí ở trong khu nhà trọ không được tốt cho lắm, nghe nói trên phường vừa mới gửi thông báo xuống cho từng chủ nhà trọ, yêu cầu bắt buộc phải thực thi một số cam kết trước tết âm lịch, nếu không chính quyền sẽ mạnh tay. Tin đồn thì là thế nhưng mấy hôm nay ông chủ nhà trông có vẻ trầm mặc hơn hẳn, hỏi thì ông ta không nói, hoặc có thì cũng là trả lời lặt lờ nước đôi khiến mọi người không thể nào yên tâm được.

Mấy người phòng bên cạnh đã bắt đầu rục rịch đi tìm nhà mới để thuê, ai cũng rỉ tai nhau rằng chỗ này không ở thêm được nữa rồi “Này, tháng sau chuyển đi à? Đã tìm được chỗ mới chưa?”

Mỗi tối, ở trong một không gian chỉ vốn vẹn có mấy mét vuông được gọi là “phòng khách”, gần chục người của ba gian phòng trọ trong nhà tụ họp lại, nếu không oán than tình hình giao thông quá tồi tệ thì cũng phiền não vì giá thuê phòng cứ tăng liên tục. Sống chung với bao giá riết ai người ta cũng quen, lâu dần cũng học được khả năng chịu đựng thay vì đòi hỏi. Ở giữa Thượng Hải, một trong những thành phố đắt đỏ nhất hành tinh mà muốn tìm một phòng trọ vừa rộng rãi, sạch sẽ, tiện lợi vừa có giá phải chăng thì khác nào mò kim dưới đáy bể.

Nghiêm Nghiêm không tham gia cùng với họ. Chuyển hay không chuyển? Bao giờ chuyển? Chuyển đi đâu? Trong thế giới game online, cậu thường tự giải quyết nhiệm vụ của mình mà không nhờ tới sự trợ giúp của ai khác. Còn trong cuộc đời thực này, e rằng có muốn một mình một ngựa cũng khó, con người ta hình như có bản năng sống theo bầy đàn, phải nương tựa lẫn nhau. Ngụy Trì hay bảo “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, quần tụ, đó chính là quy luật sinh tồn.

“Hàng xóm” bên cạnh vẫn còn chưa đóng cửa, ánh đèn bảy màu đều đều phản quang ra mặt đường từ bảng hiệu bảng đèn LED.

Nghiêm Nghiêm đắn đo một hồi rồi bước qua bên đó. Đêm đã khuya, trong tiệm không còn người khách nào cả, không biết Quân Quân đã đi đâu mà bỏ quây tính tiền lại thế này? Cả phòng chỉ có “ông chủ” của nó ngồi ghech chân lên bàn, giống như hắn đã đoán được là Nghiêm Nghiêm sẽ tới, đưa tay lên ngoắc ngoắc “Anh chàng đẹp trai, muốn vào đây chơi không? Tôi sẽ tán gẫu miễn phí với cậu!”

Nghiêm Nghiêm nhếch miệng đáp lại Ngụy Trì bằng một nụ cười máy móc, rồi vào ngồi bên cạnh hắn. Ngụy Trì rất hào hứng, nhét ngay cái điều khiển trò chơi vào trong tay cậu “Đưa vài vòng với anh, anh đứng mãi ở khúc cua này mà chưa qua được.”

Không đợi Nghiêm Nghiêm đồng ý, hắn tự chọn cho cậu một cái xe rồi khởi động trò chơi “Anh không chơi có một thời gian thôi mà giờ chơi lại ngưng hết cả tay. Mẹ nó, hôm qua còn bị thua bởi thằng mập, nó thắng mình đã đành, lại còn dám bảo mình là anh hùng tuổi xé chiều. Cái thằng không của nổi một đứa con gái, khóc thút thít khi người ta bỏ đi lấy chồng đó mà cũng muốn đấu với anh à? Lần sau, nhất định phải đánh cho nó học máu mồm mới thôi.”

Ánh sáng trên màn hình lấp lánh trên khuôn mặt của hắn, Ngụy Trì không nhìn Nghiêm Nghiêm trong khi nói chuyện mà vẫn điều khiển bấm nút, nghiêng người như đang ở trong trường đua thực sự.

Từ khi bước vào đây Nghiêm Nghiêm vẫn chưa nói lời nào, cậu đang chen chúc với Ngụy Trì trong một cái ghế bọc da vốn chỉ dành cho một người, vai sổng vai, gối kề gối. Âm thanh trò chơi huyền ảo, hình ảnh thay đổi liên tục, quang cảnh vừa thoáng xuất hiện phía trước đã nhanh chóng bị đẩy lùi lại phía sau xe khiến cậu hoa cả mắt. Rồi thì phải tăng tốc, quẹo cua, cắt đuôi, qua mặt đối thủ...

Ngón tay phải di chuyển vô cùng linh hoạt để thích ứng, Nghiêm Nghiêm không còn kịp nghĩ ngợi gì nữa, nhưng người bên cạnh dường như chẳng hề có chút khó khăn nào, hắn vẫn lăm lăm luôn mỉm cười “Thằng ma

cà bông mập đó, bạn gái mới của nó lại sắp cưới nữa rồi. Mẹ kiếp, số thằng đó đúng là số bốc cứt, quen đứa nào thì chỉ trong vòng nửa năm đứa đó sẽ đi lấy chồng khác. Anh đùa, bảo nó chạy tới công viên Nhân Dân, sắm lấy tấm bảng, ghi mấy chữ “Nhận giúp thiếu nữ lấy được chồng” vào rồi giới thiệu cẩn thận, nhận làm bạn trai của người ta, thu phí vài ngàn tệ một cô, chả mấy chốc mà sắm được nhà lầu, xe hơi... Ha ha, nó tức quá, nhảy lên định ẩu đả với anh một trận.”

“Em có biết nhân vật có nick Thiên Tà trong hội mình không? Cái đứa mà chả bao giờ nói chuyện với người khác ấy. Hôm nay có thằng nói với anh nó là nữ đấy! Mẹ kiếp, từ đó đến giờ chỉ thấy trai giả gái, lấy nick của nữ mà chơi...giờ mới thấy...mà con đó, đúng là quái thai thật, mỗi lần nghe thấy giết người là xông lên ào ào, kiếm pháp của nó cũng chả kém gì anh, con gái gì đâu mà...”

Ngụy Trì cứ nói một mình như vậy, Nghiêm Nghiêm mím chặt môi, cố gắng dồn hết tâm trí của mình vào chiếc xe đang chạy tán loạn, va chạm lung tung trong kia. Rồi tới một khúc quẹo rất khuất, Nghiêm Nghiêm không để ý nên đi qua mất, không vòng lại được, chặng đường của cậu bị kéo dài ra. Ngụy Trì cười đắc ý, cho xe đi chậm lại “Ồi, người anh em, đầu óc để đâu vậy? Ván sau có cần anh nhường cho mười giây không?”

Ng nghiêm Nghiêm cắn răng: “Chơi lại.”

Ngụy Trì cười cười, dụi dụi đầu vào vai Nghiêm Nghiêm “Lần nào cũng thắng em thế này, anh ngại lắm!”

Ng nghiêm Nghiêm nói: “Bớt nói nhảm đi.”

Lại thất bại thảm hại.

Ngụy Trì hỏi “Muốn chơi lại nữa không?”

Ng nghiêm Nghiêm gật đầu: “Chơi thì chơi, ngán gì?”

Rồi sau đó, Ngụy Trì không nói một lời, yên lặng ngồi cùng chơi với cậu thêm một ván khác.

Đua được một đoạn, xe của Nghiêm Nghiêm đứng yên, cậu lặng lẽ nhìn từng chiếc xe khác lao vun vút vượt qua mình.

Ngụy Trì quay đầu hỏi “Chịu thua rồi?”

Ng nghiêm Nghiêm vẫn cầm điều khiển trong tay, gục đầu không nói chuyện. Ngụy Trì đứng lên, một lúc sau hất lại ngồi cạnh Nghiêm Nghiêm, hất chìa hai lon bia ra “Thua rồi thì phải uống với anh.”

Ng nghiêm Nghiêm tròn mắt nhìn Ngụy Trì mở nắp bia “Két...!”. Hắn đưa một lon cho cậu “Anh chàng đẹp trai, đêm nay có ai chưa, đi một mình à? Hay để tôi giúp anh giải khuây nhé?”

Ng nghiêm Nghiêm quăng thẳng cái điều khiển vào bụng hắn “Biến đi!”

Ngụy Trì vẫn cười cợt nhả “Có chuyện vì mà mặt nhăn như quả táo tàu thế? Em mới sang đây mà cứ như là mây đen kéo tới ấy, cả tiệm anh tối sầm đi.”

Ng nghiêm Nghiêm cầm lon bia, lắc đầu.

Ánh mắt Ngụy Trì trở nên sắc bén “Có phải là chuyện của chú Khoan?”

Hắn hớp từng ngụm bia, giọng nói vẫn rất bình thản “Lúc tối anh có ghé sang, thấy em và chú ấy đang ngồi nói chuyện với nhau, vẻ mặt rất nghiêm túc. Anh đoán chắc là có vấn đề.”

Ng nghiêm Nghiêm rất kinh ngạc nhìn Ngụy Trì. Hắn thì lại thoải mái, ung dung như biết trước tất cả mọi việc “Con người của anh rất kỳ lạ, từ nhỏ tới giờ rất thích nghe chuyện trong nhà của người khác. Cho nên nếu có chuyện gì thì em có thể nói cho anh nghe, anh hứa sẽ không tiết lộ với bất kỳ ai hết!”

Ng nghiêm Nghiêm không biết nên bắt đầu từ đâu, mấy lần định nói rồi lại thôi “Tôi có chút băn khoăn...”

Ngụy Trì đưa khuôn mặt dày hơn da trâu của mình lại gần cậu “Cứ nói ra đi, nói ra rồi sẽ thấy nhẹ nhõm hơn...Em không phải ngại, anh rất sẵn lòng nghe em thổ lộ...”

“Thôi đi....” Ng nghiêm Nghiêm tát nhẹ một cái vào cái mặt càng lúc càng dán sát vào mặt mình, cậu không nhìn được, cúi đầu cười rồi nụ cười ấy lại tắt ngay nơi khóe miệng “Mợ tôi vừa mới gọi điện.”

Thôi không ngả ngón nữa, Ngụy Trì thẳng người, hẳn biết chuyện sắp được nói ra không phải chuyện đùa.

Bia quá lạnh, chảy tới đâu làm người ta đông cứng tới đó “Tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, tại sao có thể như vậy?”

Chú Khoan cùng với cô nhà là hai vợ chồng cùng chung hoạn nạn. Lúc gặp nhau, ông đang làm thợ phụ trong tiệm cắt tóc còn cô làm thuê cho tiệm trang điểm, áo cưới cô dâu gần đó. Quen biết nhau một thời gian rồi bén duyên, cô tình nguyện đi theo chú ra Bắc vào Nam, chẳng ngại sương gió. Không có nhẫn kim cương, cũng không có tiệc rượu đông vui, hai người cứ về sống với nhau, lo lắng cho nhau từng ngày tới tận hôm nay, cuối cùng cũng coi như là có được một chút cơ ngơi khang trang, lại sắp có được hạnh phúc làm cha làm mẹ. Những khó khăn trong những tháng ngày đã qua, chắc có lẽ chỉ có hai người họ mới có thể hiểu được. Chú Khoan yêu vợ, ông không cho đám thợ trong tiệm gọi cô là cô Khoan mà phải gọi là bà chủ vì cô chính là nữ chủ nhân của tiệm cắt tóc này, là nữ chủ nhân của gia đình chú. Bọn A Tam thì thoảng hay cười, trêu chú là sợ vợ, ông chỉ cười hi hi nói là sợ vợ càng nhiều tức yêu vợ càng sâu.

Nghiêm Nghiễm vốn nghĩ rằng suốt đời này hai người họ sẽ sống mãi với nhau như thế. Nào đâu có ngờ tình cảm sâu vậy rồi cũng có lúc sẽ tàn phai.

Ngụy Trì hỏi “Chú Khoan đã thừa nhận chuyện với Kim Ly?”

Nghiêm Nghiễm lắc đầu: “Cậu nói chỉ mới ăn cơm chung với cô ta vài lần thôi.”

Nhưng mà ông đang rất dao động. Chuyện này cũng thật khó mà có thể nói cho rõ ràng, chú Khoan vừa nói qua cho Nghiêm Nghiễm nghe về hoàn cảnh của người phụ nữ kia, con của cô ta yêu sớm không lo học hành, chồng thì vũ phu, cờ bạc gái gú suốt ngày. Mới ngoài bốn mươi nhưng cô đã ly dị chồng, chuyển ra ngoài sống một mình, nói chung là rất đáng thương. Nghiễm Nghiễm hỏi thẳng chú Khoan “Cậu yêu chị ta sao?”

Chú Khoan lắc đầu đầy quyết đoán, thở dài thật sâu rồi cảm thán “Nếu như gặp nhau lúc khác, ở một nơi khác, có lẽ...”

Sai thời gian, sai địa điểm thì có đúng đối tượng đó vẫn sẽ là một quan hệ sai lầm.

Ngụy Trì đưa tay nắm bả vai Nghiễm Nghiễm “Đây là chuyện của người khác, em chớ có để trong lòng.”

Nghiễm Nghiễm cúi đầu nói: “Tôi biết, nhưng ông ấy là cậu của tôi.” ?

Ông không phải là kẻ phụ tình đáng bầm vằm như trong lời nói của mấy cô tới làm đầu trong tiệm. Ông chính là người thân duy nhất của cậu ở thành phố này, dạy cậu nghề, dạy cậu làm người, dạy cậu đối nhân xử thế chứ không dừng lại ở việc chỉ cách để cậu giẫy dụa sinh tồn. Chú Khoan từng dạy Nghiễm Nghiễm làm người phải có chí tiến thủ, không được quá tự mãn thì mới không ngừng tiến bộ được; nhưng ông còn nói tâm mình phải tịnh, nam tử hán đại trượng phu không nên oán thán, thù dai, ghen tỵ những chuyện vặt vãnh, suy nghĩ nông cạn thì cuộc đời cũng nông cạn. Nghiễm Nghiễm không thể nào quên được khuôn mặt đầy chờ mong, mãn nguyện của ông khi ông nói “Nghiễm Nghiễm à, mau tìm hiểu lấy một đứa rồi làm đám cưới đi... Sau đó sinh lấy mấy đứa, mày được làm cha thì cậu cũng lên chức ông. Ha ha ...”

Nghiễm Nghiễm cảm thấy chú Khoan không chỉ là một người cậu họ hàng bên ngoại mà đôi khi ông còn sắm vai một người thầy, thậm chí là một người cha của cậu. Mà thật lạ, nhiều khi người ta rất dễ dàng tha thứ cho bản thân nhưng lại không dễ gì bỏ qua lỗi lầm dù chỉ là rất nhỏ của người mình yêu thương, thần tượng.

Những lon bia liên tiếp được mở, dường như lúc này, Nghiễm Nghiễm bắt đầu nhớ gì nói nấy, không kịp suy nghĩ “Tôi không có cha, cậu ấy giống như người cha của tôi...”

Khi Nghiễm Nghiễm còn nhỏ, cha cậu đi xuất khẩu lao động ra nước ngoài, tưởng rằng vài ba năm tích cóp được tiền thì về với vợ con nhưng hơn chục năm sau đó, ông không về nhà một lần nào. Sau khi học xong cấp ba, Nghiễm Nghiễm cũng có ý định học tiếp lên đại học, mẹ cậu thường động viên con phải cố gắng học vì cha cậu đang phải làm lụng vất vả để gửi tiền học phí về. Rồi bỗng một ngày, có mấy người từ nước ngoài về, họ mang theo một chiếc hòm gỗ tìm tới nhà nói với hai mẹ con Nghiễm Nghiễm rằng tro cốt người chồng, người cha của họ ở trong đó. Mọi hy vọng tiêu tan, mẹ Nghiễm Nghiễm khóc tới ngất lên ngất xuống... nhưng cậu thì khác, cậu có thể và phải gạt nước mắt, đứng lên trở thành trụ cột cho cả gia

đình...cũng chính vào thời điểm đó, mẹ đã giao Nghiêm Nghiêm cho chú Khoan, nhờ cậy ông đưa cậu lên thành phố...

“Ông...giống như là... người cha thực thụ của tôi vậy.” Nghiêm Nghiêm hơi say nếu không cậu không bao giờ có thể nói ra những lời như vậy.

Ngụy Trì ôm Nghiêm Nghiêm , mặc cho cậu trút hết nỗi lòng trĩu nặng “Nghiêm Nghiêm, được rồi, đây là chuyện của chú Khoan, không liên quan gì tới em...”

“ ... ”

“Nghiêm Nghiêm, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, cứ để cho mẹ em về giải quyết mọi chuyện.”

“ ... ”

“Nghiêm Nghiêm ... Nghiêm Nghiêm ... Nghiêm Nghiêm ...”

“ ... ”

“Nghiêm Nghiêm , hãy nghe anh nói...”

“Ừ?”

Khoảng cách giữa hai người chỉ gần trong gang tấc, quả thật rất gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi ấm của đối phương. Kẻ ngẩng đầu lên, người cúi mặt xuống... môi vô tình khê lướt qua nhau...

Mọi thứ đều dừng lại, không một tiếng động. Bốn con mắt tròn xoe nhìn nhau. Nghiêm Nghiêm cứng lại, Ngụy Trì cũng u mê. Khuôn mặt cả hai đều bối rối, rồi không hẹn mà gặp, cùng quay sang với lon bia trên bàn uống bằng sạch.

Ngụy Trì không dám nhìn Nghiêm Nghiêm , hẩn lấy ngón tay sờ sờ lên môi mình, gãi đầu, lấp bắp “Chuyện đó...anh...anh không cố ý.”

Nghiêm Nghiêm dựa lưng ra sau, tay vịn vào thành ghế, lòng cậu còn loạn hơn cả lúc này “Tôi cũng thế.”

Cả hai đều không biết phải nói tiếp với nhau như thế nào. Một người quay sang phải, người kia lại quay qua trái, dựa lưng vào nhau, uống tới hết lon bia của mình mà vẫn chưa tỉnh táo trở lại...

Nghiêm Nghiêm bối rối “Tôi...về đây...”

Chưa kịp đứng lên thì tay áo đã bị kéo lại. Quay sang nhìn thì thấy vẻ mặt Ngụy Trì trở nên khác thường, có nét gì đó không giống với hẩn hàng ngày “Nghiêm Nghiêm .”

“Ừ?”

“Em còn lo lắng cho chuyện chú Khoan không?”

Nghiêm Nghiêm do dự “Anh hỏi làm gì?”

“Anh nghĩ chỉ cần kiếm một chuyện khác khiến em quan tâm hơn là được.” Lời nói của Ngụy Trì hoàn toàn chân thật, không hề có chút ngả ngớn đùa vui nào cả, “gian thương” lúc này lại rất thành khẩn.

Nghiêm Nghiêm kinh ngạc không biết hẩn muốn gì “Ý anh là sao?”

“Tìm một việc khiến em phải để tâm tới nó nhiều hơn.” Ngụy Trì cố tình kéo dài lời nói, khước miệng giương lên, tặng cho Nghiêm Nghiêm một nụ cười nhợt nhạt.

Ghế salon được hạ xuống từ từ, Ngụy Trì ghé sát vào lỗ tai cậu “Nghiêm Nghiêm .”

“Ừ?”

“Nhắm mắt lại.”

Nhắm mắt lại, hơi thở của Ngụy Trì rất gần, phun lên mặt Nghiêm Nghiêm “Nghiêm Nghiêm , em nhắm mắt này.”

Cậu muốn mở miệng phản kháng thì đúng lúc Ngụy Trì nhào vào hôn mình.

Trời đất quay cuồng, đêm đen hỗn loạn.

15. Chương 15

Chuẩn bị ngủ, Nghiêm Nghiêm nhắm mắt lại lẩm bẩm “Mình không biết gì hết.”

Đầu đau như muốn vỡ tung.

Cậu tiếp tục lặp lại “Mình uống rượu say, không biết gì hết.”

Tiếng tim đập “Thùng thùng” đập vào màng nhĩ.

“Mình say, không biết gì, không biết gì...”

Cứ như thế, Nghiêm Nghiêm đọc hơn một trăm lần mỗi một câu đó.

Trong phòng tối đen như mực, A Tam đang ngáy phe phe, A Tứ thì khò phải nói, A Lục trở người rồi nói mớ cứ oang oang. Nhìn chăm chăm lên trần nhà, Nghiêm Nghiêm đã đếm tới con cừu thứ chín ngàn chín trăm chín mươi chín mà vẫn chưa ngủ được.

Chuyện chú Khoan, chuyện chuyển phòng, rồi tiền đồ vận mệnh mênh mông mù mịt... Nghiêm Nghiêm không thể nghĩ được gì nữa. Bỗng nhiên trong đầu cậu hiện lên hình ảnh của một nhân vật mặc áo giáp sáng loáng xuất hiện từ từ trong mây khói mịt mù, đó chính là nhân vật của Ngụy Trì trong game online, ông ta nhìn Nghiêm Nghiêm, cười, giọng khàn khàn “Chắc chắn người sẽ thua...”

.....

Sáng sớm, Nghiêm Nghiêm mở cửa tiệm cắt tóc, có người vui vẻ đứng dựa lưng, gác chân vào tường, khoanh tay trước ngực, mỉm cười “Ồ? Sao sắc mặt em kém vậy? Hôm qua không ngủ được?”

Sự ngưng ngững trong tưởng tượng của Nghiêm Nghiêm khi gặp khuôn mặt của người này đã hóa thành con số không tròn trĩnh. Cậu xoay người nhìn đôi mắt sưng húp như mắt gấu mèo của mình trong gương, nghiêng rằng “Không liên quan gì tới anh.”

Về mặt Ngụy Trì bí hiểm “A...không liên quan?”

Nghiêm Nghiêm mặt lạnh hỏi ngược lại: “Anh muốn gì?”

Ngụy Trì xoa đầu, cười rất thoải mái, xoay người đi được mấy bước rồi quay lại “Nghiêm Nghiêm.”

Nghiêm Nghiêm mặt hầm hầm không đáp lời.

Ngụy Trì giả bộ như lơ đãng, chỉ chỉ vào ngực mình “À... cái nút áo khoác của em cài sai rồi kia.”

Chuyện gì cũng có thể nhìn được, duy chỉ có những việc tế nhị kiểu này là không. Máu dồn lên não, Nghiêm Nghiêm hét lớn “Biến đi... mấ mớ gì tới anh.”

Ngụy Trì nói “Ồ! Nhưng mà em như vậy rất giống mấy đứa nhỏ trong nhà trẻ đó, rất đáng yêu!”

Tâm tình hưng phấn, Ngụy Trì phất tay vẫy chào Nghiêm Nghiêm rồi hân hoan bước vào cửa hàng của mình.

Nghiêm Nghiêm vẫn đứng yên một chỗ, về mặt nhăn nhó khó coi, chỉ tiếc là không có cái lỗ nào để mình chui xuống cho đỡ xấu hổ.

Ngã người tận hưởng sự mềm mại của ghế salon, đôi mắt đầy thâm tình của Ngụy Trì lúc rồi từ từ khép lại rồi mở ra, hần nhếch khóe miệng, lấy hai ngón tay tự tặng cho mình một chữ “V” chiến thắng.

Trong tiệm cắt tóc lúc này khá vắng vẻ. Chú Khoan đi mua vé tàu để về quê chưa thấy về, mấy đứa học việc ham chơi viện cớ này nọ chạy ra ngoài hết cả. Tâm sự nặng nề, Nghiêm Nghiêm nhắm một con mắt, mở một con mắt, cứ để cho mấy người còn lại rủ nhau qua chỗ Ngụy Trì.

A Lục là đứa nhỏ tuổi nhất nên cũng cảm thấy ngại, lúc gần đi, nó bước lại phía Nghiêm Nghiêm “Anh Nghiêm, hay là anh đi với chúng em đi, mỗi lần có anh sang là anh Ngụy rất vui.”

Nghiêm Nghiễm cố gắng giả vờ bình tĩnh ngồi uống trà ở quầy tính tiền “Anh ở lại trông tiệm, không đi.”

“Dạ...” Đi ra mấy bước, A Lục quay đầu lại “Vây em đi chút xíu rồi về trông tiệm cho anh nghỉ.”

Đúng là một đứa biết nghĩ cho người khác. Nhìn bóng lưng của A Lục, Nghiêm Nghiễm nhớ tới lúc mình theo chú Khoan học nghề cũng ngây ngô và đôi khi ngốc nghếch như vậy “Không cần đâu. Lâu lắm chú Khoan mới đi vắng, em cứ đi chơi cho vui. Anh không sao mà!”

Nghiêm Nghiễm cười nhàn nhạt, dùng ánh mắt nhàn nhạt của mình liếc qua cái dao cạo sáng loáng đặt trên bàn. Nghiễm Nghiễm không biết khi mình qua bên kia thì Ngụy Trì có thật sự vui vẻ hay không nhưng cậu biết chắc chắn mình sẽ có nhiều, rất nhiều cơ hội “lỡ tay” làm bị thương hắn.

.....

Ngụy Trì có vẻ là một người biết quan tâm tới người khác. Hôm qua, sau khi chuyện kia xảy ra, hắn hỏi Nghiễm Nghiễm “Anh làm em sợ hãi?”

Nghiễm Nghiễm ngây người ra một lúc lâu rồi trợn trắng mắt nhìn thẳng vào hắn không khoan nhượng, còn hoảng sợ một chút nên cậu chỉ biết gật đầu lia lịa. Trước giờ Nghiễm Nghiễm chưa từng có hành động nào “ngu” như vậy.

Sau đó Ngụy Trì thở phào nhẹ nhõm: “Anh cũng sợ đây nè!”

.....

Sợ cái con khỉ, sợ, sợ mà còn nhào lại đây lần nữa. Sợ mà sáng nay anh có khí thế bừng bừng cười nhạo tôi cài sai nút áo, còn bày ra cái mặt quỷ khó coi ấy nữa. Anh sợ, anh sợ, anh sợ, anh... anh không thể nào mãi lông bông như thế được, phải có trách nhiệm với hành động của mình.

.....

“A Lục?”

“Dạ”

Nghiễm Nghiễm uống một ngụm trà, mắt nhìn về xa xăm “Ngụy Trì có hỏi thì em cứ nói với anh ta...”

“Nói gì ạ?”

“Bảo rằng tối qua anh bị chó cắn.”

“Hả? Dạ...”

Sau đó, suốt cả buổi chiều, Nghiễm Nghiễm không phải chịu đựng tiếng nhạc âm ỉ ở bên cạnh, càng không phải cứ một chút là có người này qua gọi, người khác sang réo. Nhưng thì thoảng vẫn có tiếng nói của Ngụy Trì “May mắn, đây chỉ là may mắn nhất thời thôi. Tám trăm lần chơi mỳ mới thắng anh được một lượt, ván sau đừng hòng mà gặp may như thế nữa.”

Rồi cả tiếng hắn chửi bới lung tung “Cút đi, hôm nay vận may của ông mỳ không tốt.”

Lại còn tiếng hắn cố gắng giải thích “Tâm trạng. Mấy thằng mỳ có biết nó là cái gì không? Tâm trạng của con người có lúc lên lúc xuống lúc vui lúc buồn, đó là một chu kỳ vận động. Hôm nay tâm trạng của anh mỳ không vui. Nếu không, chỉ dựa vào tài lẻ của mấy đứa mỳ... Hừ!” Nguồn :

A Tam, A Tứ nhất loạt công kích “Không muốn chơi thì thôi, tìm nhiều cái cớ như vậy làm gì?”

Ngụy Trì nói gì Nghiễm Nghiễm không nghe rõ, bên đó còn có tiếng nói, tiếng ồn của một đồng thiếu niên khác nữa. Nghiễm Nghiễm cố gắng tập trung tư tưởng vào những sợi tóc đen bóng giữa hai ngón tay, bên tai là những lời dằn dò liên hồi của mẹ Tiểu Tiểu “Tóc mai của nó dài quá, che đến tận mắt rồi, chị đưa đi sửa một chút. Nhưng em đừng cắt ngắn quá, em cứ cắt cho nó vừa phải thôi, đỡ làm cho mặt có cảm giác quá dài cũng không quá ngắn trông cứ như trẻ con...”

Nghiễm Nghiễm vẫn chưa quên được ánh mắt của Tiểu Tiểu nhìn cô gái cùng lứa với mình hôm nọ, cậu đành phải xen vào “Hay để cho Tiểu Tiểu thử làm tóc quần xem sao? Đẹp lắm, phụ nữ bây giờ hay thích làm vậy, trông nó rất hiện đại.”

“A nha, không được, không được. Tóc quăn xấu xí, rối bời.” Chỉ là có ý tốt nói một câu mà mẹ của Tiểu Tiểu liền phản bác cả một tràng dài “Chị coi rồi, Tiểu Tiểu chỉ thích hợp với tóc thẳng, sạch sẽ lại dịu dàng. Ai, Nghiêm Nghiễm, tóc mai như thế là vẫn còn dài đấy, cắt một chút nữa đi em, ngắn thêm chút nữa. Thật ra thì chị lại thấy có lẽ nó không nên để tóc mai nữa, hoặc là chỉ để nửa mặt thôi, kiểu nào đẹp hơn nhỉ? Thời bọn chị á, làm gì có tiệm cắt tóc làm đầu như thế này, cứ bới gọn lên rồi lấy dây vải buộc lại thành một chỏm, vừa gọn, vừa mát mẻ...”

Nhân lúc bà đi uống nước, nhân vật chính trong đoạn hội thoại vừa rồi mới ngẩng khuôn mặt đầy mỏi mệt của mình lên, cười nhẹ một cái nhìn Nghiêm Nghiễm, nụ cười có vẻ rất bất đắc dĩ, ẩn chứa nỗi buồn tủi khó nói.

Cũng giống như lần trước, Nghiêm Nghiễm chỉ lắc đầu.

Cắt xong tóc cho con gái, mẹ Tiểu Tiểu vẫn liên miên không ngớt, lời xềnh xệch con gái đi ra khỏi cửa tiệm. Nghiêm Nghiễm không nói gì, nhìn theo Tiểu Tiểu, cô gái trưởng thành hơn hai mươi tuổi đầu vẫn bị mẹ coi như một đứa trẻ vị thành niên. Ánh mắt chợt lóe lên, đúng lúc thấy được một tiểu quỷ, là Đậu Nha, nó đứng ngó nghiêng dáo dác trước cửa. “Sao em lại đến đây? Không đi học à?”

Hơn một tháng không gặp, thằng quỷ nhỏ nhỏ lắt xắt này vẫn thế, không biết là do nó lười ăn hay thể chất có hạn mà vẫn chả lớn thêm được tí nào, da ngăm đen, cả người chỉ có đôi mắt là thấy linh hoạt, thậm chí linh hoạt một cách thái quá, đảo qua đảo lại liên hồi “Hôm nay trường em tổ chức thi tuyển thành viên cho đội điền kinh của trường. Hắc hắc, dù sao em biết sẽ rớt nên không đi !”

Nghiêm Nghiễm phát một cái vào gáy nó “Liệu mà lo cho tương lai đi!”

“Anh Ngụy cũng nói vậy.” Đậu Nha cười xòa, chỉ thấy rằng không thấy mắt. Ở ngoài đường, vẻ mặt của nó giảo hoạt hơn hẳn mỗi khi có bố mẹ ở bên cạnh, trẻ con bây giờ công nhận là khôn lanh thật.

Nghiêm Nghiễm tiếp tục phát một cái vào vai Đậu Nha “Đừng có đùa nữa, đi học đi.”

“Thì em đi bây giờ đây.” Nó nhe răng, trợn mắt nhìn Nghiêm Nghiễm rồi lại như vui mừng, đưa tay lên, bàn tay be bé của nó hé ra một cách bí mật “Này, anh Ngụy đưa cho anh.”

Nghiêm Nghiễm rũ mắt nhìn, thấy buồn cười.

Lại là kẹo. Lần trước là kẹo bạc hà, còn lần này là kẹo gì nữa đây? Đáng đời! Thảo nào tới bây giờ vẫn chưa lấy được vợ, cho dù có là đứa trẻ ở mẫu giáo cũng không lấy kẹo ra mà làm quà xin lỗi, trẻ con như thế không lấy được vợ là phải. Gỡ tờ giấy gói xinh xinh bên ngoài ra, Nghiêm Nghiễm nhìn thấy dòng chữ “Mama của mình mỗi ngày chỉ cho mình ăn 3 viên chocolate thôi, mình giữ lại cho bạn hết đây... Còn... chuyện đó...Thật tình xin lỗi...”

Nghiêm Nghiễm buông thông tay, mặc cho ánh mặt trời xuyên qua giấy gói kẹo trong suốt “Anh ta có nói gì không?”

Đậu Nha cười lém lỉnh, lại cố tình tỏ vẻ mờ ám “Anh Ngụy nói...”

“Ừ?” Nghiêm Nghiễm cúi người xuống một chút.

Tiểu quỷ giống Ngụy Trì như đúc cười “Hi hi” rồi kéo tay Nghiêm Nghiễm qua “Ngọt lắm, ngọt giống tới hôm qua ấy!”

Rồi tên quỷ nhỏ lại nháy nháy hai con ngươi “ngây thơ” “Anh Nghiễm, ý này là sao a?”

“Oanh ——” một tiếng, từ bàn chân cho tới đỉnh đầu của Nghiêm Nghiễm đỏ ửng một màu “À...nói nhảm...”

Đậu Nha đã sớm chạy xa rồi, như là nghĩ tới cái gì đó, nó quay lại, vẻ mặt rất ngạo nghễ “Anh Nghiễm, anh Nghiễm, em thắng anh Ngụy rồi. Đua xe đó, em vượt qua xe của anh Ngụy, hơn hẳn một vòng nhé...”

Một trò chơi mà thôi, thế mà thằng tiểu quỷ này giờ tay lên vẫy vẫy phát phát cứ như là có được cả thế giới không bằng.

Nhà bên cạnh, có một người lao ra như gió lốc, gương nắm đấm hướng về phía Đậu Nha chửi ầm lên “Thằng mất dạy, nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Mau lo mà đi học đi!”

Nắng trưa rực rỡ trên đầu, một thiếu niên mặc đồng phục rộng rãi ôm bụng cười đến thắt cả ruột, nó nhìn một thanh niên đầu tóc rối bời la hét om xòm, giơ tay giơ chân liên tục. Anh ta rống lên từng hồi, quần áo thì lếch thếch, không thể khen vào đâu được.

Nghiêm Nghiễm nhìn Ngụy Trì, bóc kẹo, bỏ vào miệng.

Ngọt, đúng như Ngụy Trì nói.

Nghiêm Nghiễm mở miệng: “Ngụy Trễ.”

Ngụy Trì mỉm cười quay đầu lại: “Ừ?”

Hắn không đẹp trai, hắn không có tiền, hắn cả lơ phát phơ, công việc không ổn định. Từ người già tới trẻ con trong xóm đều cười cái tính ham chơi của hắn, nhìn cả ngày trời cũng không thấy hắn có một ưu điểm nào. Chẳng qua là cái miệng dẻo một chút, thỉnh thoảng lương thiện một chút, đôi lúc dịu dàng một chút, còn có... một khuôn mặt nói cho dễ nghe là khi tươi cười thoát nhìn y như ánh mặt trời rực rỡ ấm áp. Tựa như lần đầu tiên cậu nhìn thấy hắn, ấn tượng ngay tức khắc nhảy vào tim cậu chính là nụ cười không chút lo lắng nổi lên giữa cơn mưa xác pháo hồng hồng.

Trong lòng Nghiễm Nghiễm hiện lên một câu nói “Tha tiểu liễu, thiên thượng liễu.” (Ý nói là đối phương cười một cái, trời đất cũng tươi đẹp hơn hẳn.)

“Anh đã nói với tôi cái gì?”

“Hử?” Ngụy Trì không hiểu.

Cao cao trên bậc thang, Nghiễm Nghiễm mở mắt nhìn cái bóng của mình được kéo dài, rất dài xuống đất, chạy thẳng một đường tới bên cạnh Ngụy Trì “Có một kẻ ngốc đã hỏi tôi có muốn đi xem phim với anh ta không. Tôi nhớ rất rõ nhưng hình như kẻ ngốc đó đã quên mất rồi.”

Ngụy Trì há miệng thật lớn...Choáng váng.

Hôm nay là ngày cuối đông, mặt trời ấm áp, từng giọt nắng vàng ửng rơi vãi trên mặt đất. Nghiễm Nghiễm quay người vào tiệm cắt tóc, lấy một thùng dụng cụ ra, cậu buồn bực, gom hết đồ dùng trên bàn trang điểm vào trong thùng. Ngụy Trì thấy vậy mới tỉnh táo trở lại, đi sát theo phía sau, cười rạng rỡ như mèo thấy mỡ “Anh đã nói rồi, nhất định là em thích anh mà.”

Nghiễm Nghiễm ngừng tay: “Cút ngay đi.”

Ngụy Trì cười rồi hắn bỏ đi thật. Hắn đứng ngay tại cánh cửa thủy tinh to lớn, mở cửa ra he hé, quay đầu lại cười “Nghiễm Nghiễm.”

Nghiễm Nghiễm không lên tiếng.

Ngụy Trì la: “Nghiễm Nghiễm, Nghiễm Nghiễm ...”

Lỗ tai Nghiễm Nghiễm nóng lên “Anh muốn gì?”

“Anh thích em.” Ngụy Trì nói, “Rất thích.”

16. Chương 16

Nắng sớm hôn lên khuôn mặt yên bình của Nghiễm Nghiễm,

đôi mắt ướt át, lông mi rất dài, khóe miệng hơi nhếch lên làm cho lòng người nao động. Ngụy Trì cúi đầu muốn hôn, nhưng tiếng chuông báo thức trong điện thoại di động vang lên. Mỗi ngày, cứ đúng giờ này là có giọng nói của một cô gái ngọt như mía lùi “Mẹ mày, không được ăn của tao 20 điểm; Mẹ mày, không được ăn của tao 20 điểm; Mẹ mày, không được ăn của tao 20 điểm; ...”

Vừa mới mơ thấy khuôn mặt đáng yêu của Nghiễm Nghiễm thì Ngụy Trì thức giấc. Hắn đánh răng, rửa mặt, chải đầu, rồi vớ đại từ trong đồng quần áo lộn xộn của mình một cái áo khoác. Bước ra cửa trước, theo thói quen, Ngụy Trì nhìn vào gương, biểu diễn một khuôn mặt tươi cười du côn mà hắn tự nhận là cực kỳ đẹp trai. Đi ngang qua tiệm bánh, hắn mua lấy vài cái. Rồi hắn nhìn một đứa bé không muốn đi học

nhưng vẫn bị phụ huynh nắm áo kéo đi, hần thấy thằng bé này giống ai đó quen quen, rồi hần nhòm cây cỏ, ngẩng mặt trời. Tiệm cắt tóc cách tiệm chú Khoan một dãy phố đang huấn luyện thái độ phục vụ cho nhân viên, nhất loạt mọi người đều mặc đồng phục đồ chơi, thấy khách đi ngang qua là cúi đầu “Hoan nghênh, hoan nghênh.” Ngụy Trì cắn nửa cái bánh quẩy, thông thả đi tới cửa hàng của mình. Quân Quân đã đến từ sớm, ngồi trên chiếc ghế xoay ở quầy tính tiền uống sữa đậu nành “Đến sớm thế? Càng lúc em càng thấy anh giống một ông chủ hơn đó nha ~”

Nhún vai, nâng mi, phất tay, lui về phía sau một bước dài, Ngụy Trì ngửa người ra phía sau nhòm vào tiệm cắt tóc sát vách. Nghiêm Nghiêm đang cắt tóc cho một người, áo lông màu đen xù lên nhìn cậu có vẻ to ra, cánh tay áo được xắn lên, mười ngón tay thì nhau trở tài nghệ, từng đoạn tóc nhỏ vụn bay bay rồi rơi xuống đất.

Dường như tay nghề của Nghiêm Nghiêm càng lúc càng tiến bộ, có hôm ngay cả lúc đã về khuya, chuẩn bị đóng cửa rồi mà vẫn có khách tới tìm cậu “Nghiêm Nghiêm, sáng mai em có rảnh không để chị tới. A, mà Tiểu Trần nó cũng muốn sửa lại mái nữa. Này, chị đã phải chờ mấy hôm rồi đấy...Em cũng biết rồi, chị chỉ rảnh được mỗi giấc sáng thôi.”

Không cần nhìn cũng có thể biết vị khách này chính là phụ nữ, chỉ cần nghe cái giọng cổ tở ra ngây thơ như gái mới lớn của chị ta là biết.

Ngụy Trì nghe xong không chịu được. Thím à, con thím năm nay đã học đại học chưa mà thím thích của sừng làm nghề vậy?

Khi đứng trước khách nữ, Nghiêm Nghiêm thường hay căng thẳng, cậu chỉ cười nhợt nhạt qua loa chứ không nói gì nhiều. Thậm chí nếu có người không nghe rõ cậu nói gì hỏi lại thôi mà Nghiêm Nghiêm cũng đỏ mặt “Nghiêm Nghiêm, anh vừa mới nói gì thế?”

Nghiêm Nghiêm sẽ gật đầu rất thành khẩn “Không có gì!” Và kèm theo đó là một nụ cười trong sáng.

Nghe vậy, có cô thì ửng đỏ gò má, cô nào nghịch ngợm hơn thì thích thú hài lòng.

Ngụy Trì đứng ở bên ngoài, nhìn thấy hết, hần chẹp miệng “Stop đi...” một đám con gái mới lớn ế chồng tới nơi.

Ngậm túi sữa đậu nành, Ngụy Trì thò đầu qua cánh cửa thủy tinh, la lớn “Nghiêm Nghiêm.”

Nghiêm Nghiêm nghe tiếng quay đầu lại.

Ngụy Trì ngoác tay, vẽ mặt du côn “Chào buổi sáng.”

Thế thôi là hần lại quay về ngay, đi được hai bước, biết là tầm mắt Nghiêm Nghiêm chưa kịp chuyển hướng, Ngụy Trì quay lại làm mất quỹ chọc Nghiêm Nghiêm. Nghiêm Nghiêm chỉ hé miệng, rồi sau đó cúi đầu, rồi lại cười bằng ánh mắt.

Mỗi ngày mỗi ngày, Ngụy Trì đều làm trò đó mà không biết mệt.

Quân Quân ngồi ở trong nhà, ôm tay, nhún mày “Anh có thể bớt sến súa đi một tí không?”

Ngụy Trì nghiêm túc “Chẳng qua là em ghen tỵ với anh.”

Quân Quân thậm chí còn chẳng buồn lắc đầu hay thở dài, quay lưng bước đi.

Ngụy Trì lấy cây bút trên bàn chọc chọc vài vai cô bé “Này.”

“Gì vậy?”

“Gần đây ngoài rạp có chiếu phim gì hay không?”

.....

Xế chiều hôm đó, Quân Quân ngồi ca thán với đám A Tam, A Tứ “Em đã nói rồi mà, làm gì có chuyện mặt trời mọc ở đằng tây như thế. Hôm nay cho em nghỉ nữa ngày để đi coi phim ấy mà...”

.....

Cuối tuần, rạp chiếu phim chính là một nơi hẹn hò lý tưởng cho các đôi tình nhân. Hai người họ cùng nhau tới đó, cùng nhau vào trong, cùng nhau ngồi hai ghế sát bên, thân mật nói chuyện với nhau không để ý tới ánh mắt của những người bên ngoài.

Ngụy Trì cùng Nghiêm Nghiễm ngồi ở hàng sau, phía góc trong. Hai người cách nhau một túi bóng ngô ở giữa. Ngồi cùng tên Ngụy Trì này thì không sợ không có chuyện để nói. Dọc đường từ nhà tới đây hẳn đã “tự biên tự diễn” một hồi từ chuyện game online tới vấn đề thời sự dân sinh nhức nhối rồi lại từ nhân sinh nhức nhối quay về game online. Mà phải công nhận là hẳn lắm lời, nhiều chuyện thật. Lôi đủ mọi chuyện trong cái trò chơi đó ra nói. Nào là ẩn sau cảnh ca múa thái bình ở mỗi thành trì là từng đợt sóng ngầm tranh giành quyền lực người chết ta sống. Rồi chuyện bang hội này vừa mới bị bang hội kia thanh trừng. Hay là chuyện phu nhân của vị chương môn nọ từng có một đoạn thời gian quan hệ với vị đại hiệp kia mà hẳn cũng biết luôn. Chưa hết, còn chuyện ngoài đời của các game thủ, có người là sinh viên, có người là lực sĩ, có người lại mới ly hôn nên chán đời... Tổng hợp tất cả lại, Nghiêm Nghiễm thấy còn đặc sắc hơn cả tiết mục kể chuyện đêm khuya trên đài phát thanh.

Nghiêm Nghiễm nhai bóng ngô “Có phải thằng mập thích cô gái giả nam tên Thiên Tà ấy không?”

Ngụy Trì kinh hãi: “Làm sao em biết?”

“Gần đây ngày nào cũng thấy hai người họ sát cánh cùng nhau.” Nghiêm Nghiễm trả lời thản nhiên, rồi chuyển sang chuyện khác “Còn cả cô Tiểu Miêu gì đó mới nhập hội cũng rất thích anh.”

Ngụy Trì lơ đãng “Làm gì có chuyện đó? Sao anh không cảm thấy điều đó?”

“Ừ, tốt. Thôi, bỏ đi.” Hai mắt nhìn thẳng phía trước, phim chưa được chiếu, Nghiêm Nghiễm đành quan sát cái màn chiếu rất rộng “Giọng nói của cô gái đó rất dễ nghe.” Nghiêm Nghiễm thường nghe thấy tiếng cô làm nũng, hề gặp ai là sẽ gọi ngay ca ca, tỷ tỷ, vừa đáng yêu vừa nghịch ngợm.

Ngụy Trì vẫn nhai rôm rốp “Cô gái cái gì? Nó chỉ mới mười lăm tuổi thôi...là em gái. Chẳng qua là thấy nó mới vào nên anh mới chăm chú.”

“Ừ. Tôi cũng vậy.” Giọng nói của Nghiêm Nghiễm vẫn điềm đạm, cậu vốc một nắm bóng tung vào miệng “Đúng rồi, “em gái” đó là nam.”

“Ai?”

“Cậu ta dùng dụng cụ biến đổi giọng nói.”

“A?”

Không nhanh không chậm, Nghiêm Nghiễm nhẹ nhàng “Tuyệt ham ăn giới thiệu cậu ta vào. Tôi hỏi rồi, đây là bạn học của Tuyệt ham ăn, năm nay học năm hai đại học. Còn tại sao lại giả làm nữ... chắc anh hiểu?”

Ngụy Trì chớp con ngươi chậm chạp. Nghiêm Nghiễm quay đầu, nhe răng cười một tiếng: “Nhất là gặp phải một hội trưởng vừa dẻo miệng vừa quan tâm sâu sát tới đồng chí, đồng đội như vậy...”

“Khụ khụ...” Bóng ghen ở cổ họng, Ngụy Trì ho sắc súa. Nguồn :

Nắm bóng xong tay đã giải quyết hết, Nghiêm Nghiễm thoải mái vỗ hai tay, phui phui.

Một lúc lâu sau, đèn tắt, màn ảnh sáng lên. Ngụy Trì hỏi Nghiêm Nghiễm : “Tại sao em lại để ý tới mấy chuyện này?”

“Chơi mãi nên chán, tìm chuyện khác làm.” Nghiêm Nghiễm trấn định trả lời.

“À, ra thế...” Ngụy Trì trầm ngâm.

Nghiêm Nghiễm đẩy hẳn ra, ôm túi bóng về phía mình “Xem phim đi, đừng nói chuyện.”

Cười trộm, Ngụy Trì nắm lấy bàn tay Nghiêm Nghiễm, kéo ngón tay dính đầy bóng ngô qua, đưa lên miệng mình.

Hai người xem một bộ phim giả tưởng về ngày tận thế trong truyền thuyết. Đá rơi, đất lở, núi lửa phun ào ào... Mấy thằng trong game online hay nói, nhìn thấy mấy cảnh đó thì phải chớp ngay lấy cơ hội, nắm chặt tay nàng mà nói “Cho dù ngày đó có xảy ra, anh sẽ vẫn mãi mãi ở cạnh bên em.”

Ngụy Trì nghe thấy liền hét toáng lên “Chúng mày không thấy buồn nôn à?”

Ngồi một lúc, vô tình đầu gối đụng nhau, hai tay sát lại. Trong bóng tối mờ mờ lung lung, Nghiêm Nghiễm liếc mắt một cách lơ đãng, ánh sáng nhàn nhạt trên màn hình phản chiếu lên mặt Ngụy Trì. Thật ra nhìn kỹ trông hắn cũng rất có duyên, đường nét cân đối, tướng mạo đường đường, vẻ lãng tử bất cần đời nhưng lại xen phần gần gũi. Với ngoại hình này, chỉ cần ăn mặc chỉnh chu hơn một chút, khoác com lê cà vạt lên thì không ai dám nói là con người không thành đạt. Cha! có thể làm vậy mà lừa gạt người ta cả vạn tệ chắc cũng được.

Có một đứa nhỏ dễ thương ngồi hàng trên, kéo tay hỏi cha mẹ bên cạnh “Cha, đây có phải là thật không?”

Trên màn ảnh là một biển lửa, từng đợt thiên thạch rơi ào ào xuống sáng lóe lên như pháo hoa. Người cha kia mãi xem phim nên trả lời qua quýt “Đương nhiên là thật.”

“Wow ——” đứa trẻ sợ tới mức khóc oa oa.

Thấy vậy, không nhịn được, những người xung quanh đều cười to.

Thấy không ổn, bà mẹ bên cạnh đành an ủi “Ngoan nào, ngoan nào, ba nói giỡn đấy, không phải thật đâu.”

Rồi sau đó người cha kia phải hứa tuần sau tiếp tục cho cậu bé đi xem phim, ăn pizza rồi thì đi vườn thú xem gấu mèo.

Cậu bé ôm chặt lấy mẹ “Ô, mẹ ơi, con sợ, con sợ... Ô ô ô ...”

“Ai nha, đừng sợ, có mẹ ở đây mà.”

“Ô ô, mẹ, mẹ ơi...”

“Mẹ đây, mẹ đây...”

“Ô ô, mẹ phải dẫn Bối Bối đi nha~.”

“Được rồi, được rồi.”

Cậu nhỏ thút tha thút thít đáp: “Mẹ không được đi đâu nhé?”

Người mẹ quả quyết “Ừ.”

“Ba cũng thế?”

“Ừ, cả nhà mình luôn ở cạnh nhau.”

Mấy cô nữ sinh ngồi gần hô to “Thật đáng yêu”. Nghiêm Nghiễm cũng bị thu hút. Rồi cậu quay sang nhìn Ngụy Trì lại sững sốt khi thấy khuôn mặt mà mình vừa khen có duyên đang gần sát bên cạnh, hắn nhìn Nghiêm Nghiễm chằm chằm không chớp mắt.

“Cũng may không ai nhìn thấy.” Ngụy Trì nhỏ giọng, mắt sáng như sao.

Nghiêm Nghiễm nhìn thấy mình trợn to hai mắt trong con ngươi của hắn.

Rạp chiếu phim chính là nơi hẹn hò của tình nhân, hai người họ vẫn ngồi sát với nhau, tay vẫn xiết chặt lấy nhau. Không ai phát hiện có hai người thanh niên ngồi trong góc đang len lén hôn nhau, có người thẹn thùng quay đi, người kia lập tức tiến tới... Do dự một lúc...lòng bàn tay chìa ra... Hai cánh tay hòa làm một.

Sau khi trở về, A Tam, A Tứ hỏi ngay Nghiêm Nghiễm “Phim có hay không?”

Nghiêm Nghiễm gật đầu: “Rất hay.”

“Hay thế nào a?”

Nghiêm Nghiễm nói một hồi cũng chỉ kể được một nửa cốt truyện của bộ phim rồi mặt cậu hồng lên trông thấy “Muốn biết phần còn lại thì đi đi mà hỏi Ngụy Trì.”

Ông chủ Ngụy đoán trước điều này nên chẳng có gì là lạ, rất điềm tĩnh “Nghe kể thì thấy hay thế nào được? Phải tự mình đi xem mới thấy!”

Thật ra thì sau đúng tình tiết mà Nghiêm Nghiêm dừng lại đó, hai người họ hoàn toàn không biết bộ phim tiếp tục diễn tiến như thế nào.

17. Chương 17

Một năm thật dài đã đi tới những ngày cuối cùng.

Gần cuối tháng mười một, cây ngô đồng cạnh nhà rụng hết lá, công nhân của công ty cây xanh đô thị mang theo mấy cái thang cao vút đi chỉnh sửa, tĩa tọt lại mấy cành khô thừa thớt còn sót lại. Lúc này, có thể dễ dàng nghe được tiếng xào xạc của lá khô rơi đầy đường. Đi ra ngoài, cũng dễ dàng bắt gặp những bộ quần áo dày cộm, những chiếc khăn quàng cổ nhiều màu... Đông đã về.

Đạo này, chương trình dự báo thời tiết không biết vì sao mà hay dự đoán ngược lại thực tế. Hôm nói là ngày mai nhiệt độ sẽ giảm thì sáng hôm sau, mới hơn sáu giờ mà nắng đã le lói. Bảo là buổi trưa sẽ có nắng, nhiệt độ tăng dần, thế mà, trưa, mở cửa sổ ra, gió lạnh thổi vào vù vù.

Trời lạnh nên quần áo cũng dày hơn thường ngày. Không có việc gì làm, mấy người đứng trước cửa ngắm người đi đường bên dưới. Những người già mặc áo đơn áo kép trông cứ như phải nặng thêm hơn chục ký, đi lại có vẻ khó khăn. Còn mấy cô gái mới lớn tuổi teen vẫn vui vẻ mặc váy ngắn, nhưng cũng phải đi tất thật dài để tránh đi cái lạnh.

A Lục đang nói chuyện điện thoại với người nhà “Tuyết rơi hả? Có dày không?... À, thế hả? Tốt quá, anh cũng muốn về nhà xem.”

Nghiêm Nghiêm ngửa đầu, mấy người dân ở chung cư này đang phơi chăn đệm chuẩn bị đón gió về, màu sắc, hoa hòe rực rỡ cả bầu trời u ám. Nhìn từ xa, có lẽ rất giống một bức tranh trừu tượng.

Chú Khoan đã may đồng phục cho tất cả mọi người trong tiệm theo trào lưu của mấy tiệm cắt tóc ở khu này, áo sơ mi trắng ở bên trong, áo khoác gi-lê chấm đuôi tôm màu đen ở bên ngoài. Hai màu trắng đen tương phản phối hợp với nhau khá chuẩn, mọi người hào hứng ngắm nhìn mình trước gương, không khí trong phòng rất rộn rã. A Tam định mặc bộ này với một cái quần màu đỏ cho nổi. Ngụy Trì cho hắn một lời khuyên “Đúng rồi, thế thì phải sắm thêm một cái mũ nữa mới đủ bộ, đảm bảo ai cũng phải khen chú mày đẹp trai. Nào... để anh xem nào, có lẽ nên mua mũ vàng. Không, đen đi... nhưng mà áo ngoài cũng đen rồi, không được, không được...”

Ông chủ Ngụy của tiệm internet bỗng dưng hưng phấn như một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng lừng lẫy thế giới, hắn đi quanh một vòng ngắm mọi người rồi chỉ chỉ chỗ chỗ “Lục. A Lục! Đẹp rất đẹp... Lại còn rất đặc biệt...có sáng tạo...”

Đang xem báo, chú Khoan ho “Phốc ——” một tiếng phun ra ngụm trà mới uống. A Tam sị mặt sứa sang lại mấy cái khay áo “Xí, biết ngay là anh chẳng nói được lời dễ nghe. Có anh mới phải đội nón xanh thì có!”

Ngoài trời có một trận gió to quét qua, mọi người quay lại, Nghiêm Nghiêm đang bưng một đồng khăn lông vào quăng cho A Tam “A Tam, đem khăn đi xếp vào tủ này!”

Ngụy Trì núp sau lưng Nghiêm Nghiêm, cười rất gian xảo. Đúng là cáo mượn oai hùm!

Nghiêm Nghiêm đem chuyện cũ ra nhắc lại “Nón xanh rất đẹp, bắt mắt, khác biệt và đặc biệt?”

Ngụy Trì, cười cho tới khi sái cả quai hàm “Đùa, đùa ấy mà. Em đừng có tưởng thật.” Hắn còn ân cần nhắc lại vài lần “Thật đấy, anh chỉ đùa với A Tam một chút cho vui.”

Nghiêm Nghiêm cười híp mắt: “Ừ, biết rồi.” Nụ cười khiến Ngụy Trì rợn cả tóc gáy.

Sống lưng lươn lẹo như xương rắn của Ngụy Trì cũng có lúc cảm thấy rất lạnh như lúc này.

Chú Khoan vừa mới tranh thủ về quê nhà ngoại để đón cô nhà lên. Lúc quay lại, người đàn ông mở miệng ra là “Nam tử hán đại trượng phu...” phải thế này, hay không được thế khác kệ nệ tay xách nách mang một đồng bao lớn, túi nhỏ.

Bà chủ tiệm cắt tóc đứng trước cửa tiệm, vịn tay vào Ngự Trì như Từ Hy thái hậu. Cô đang chỉ lên tấm bảng hiệu của cửa hàng nhà mình, nó khác hẳn so với những nhà khác. Cửa người ta là hình ảnh minh tinh mô đen hiện đại, còn trên tấm bảng trước mặt hai người chính là tấm ảnh cưới của cô với chú Khoan. Bà chủ khi đó còn trẻ, mặc áo sườn xám, yểu điệu ngồi trước gương soi, chú Khoan mặc áo dài kiểu cổ màu đen đứng phía sau khẽ nâng mái tóc của cô. Hai vợ chồng tâm ý tương thông, mặn nồng nghĩa cầm sắt.

Cô Khoan bước vào nhà trong, cái bụng to ưỡn ra phía ngoài, mấy chàng thanh niên phía trong vội vàng đưa tay ra đỡ. Nghiêm Nghiêm đưa cho cô ngắm bộ đồng phục mới may rồi mọi người cùng chụp chung một kiểu ảnh.

“Đẹp trai, đứa nào cũng đẹp trai cả.” Cô Khoan cười, mặt mũi hồng hào. Chú Khoan vội vàng chạy lại đỡ hông người vợ yêu dấu, dẫn cô vào ngồi bên trong “Sao lại đứng ở đây? Mau vào phòng, cẩn thận gió lớn.”

Mấy khách hàng nữ trong tiệm có người khó hiểu, có người tò mò nhưng ai cũng nói với cô vài lời “Ai nha, bà chủ à, bụng lớn như vậy nha! Chạy tới chạy lui xa xôi như thế có mệt lắm không?”

“Sao mà mới đi có mấy ngày đã quay về rồi?”

Cô Khoan vẫn thản nhiên như chưa hề có chuyện gì xảy ra “Ở đây gần chồng, gần cháu, khoa học kĩ thuật lại tiến bộ nên tôi tính sinh ở đây cho yên tâm.”

Mọi người gật đầu lia lịa. Cả căn phòng lại rôm rả chuyện trò đủ mọi đề tài như thường lệ.

Ngự Trì lén đập bả vai Nghiêm Nghiêm “Em nhìn sang nhà đối diện đi.”

Nghiêm Nghiêm nghe tiếng nhìn lại, ở trước cái quán nhỏ, bóng dáng Kim Ly chợt lóe lên rồi biến mất.

“Cuối cùng thiên hạ cũng có ngày thái bình.” Ngự Trì thở dài, thuận thế ôm Nghiêm Nghiêm từ phía sau lưng, kéo cậu hẳn vào trong lồng ngực mình.

Ánh mắt Nghiêm Nghiêm dò xét hẳn “Anh không có việc gì để làm hả? Sao cứ thấy ở đâu ồn ào là lại có mặt anh?”

“Đúng vậy a, anh đang rảnh.” Ngự Trì vùi mặt vào cổ Nghiêm Nghiêm, khước miệng nhếch lên “Có người vì chuyện này mà uống rượu say ở trong tiệm của anh, còn bạo dạn hôn anh, anh không quan tâm tới nó thì quan tâm tới cái gì?”

Nói hươu nói vượn.

“Biến, tôi...” Nghiêm Nghiêm kích động muốn cãi lại.

Ngự Trì uốn cong lông mày, hơi nghiêng đầu về phía trước, hôn ngay lên khước miệng của Nghiêm Nghiêm “Vậy thì có thể coi như anh cưỡng hôn em vậy. Con người của anh luôn rộng lượng, không so đo với em làm gì.”

“Anh...” Nghiêm Nghiêm đã quá quen thuộc với ánh mắt như điều hâu cú vạ của hắn nhưng vẫn không thể thích ứng được, bèn lảng tránh.

“Nghiêm Nghiêm ...” Nắm cả bờ vai của cậu, Ngự Trì dễ dàng đẩy Nghiêm Nghiêm tới một góc tường, hẳn liếm qua bờ môi hé mở của cậu, giọng nói nhẹ nhàng, dường như là tiếng cười khê “Em la lên đi, la thật lớn vào cho tất cả mọi người đều lại đây nhìn.

Nghiêm Nghiêm tím mặt, lấy cùi chỏ Thụy thẳng cho hắn một phát “Đi chết đi!” Miệng mở, Ngự Trì chớp thời cơ, ngậm ngay lưỡi của cậu.

Tiếng cười nhẹ phát ra từ cổ họng Ngự Trì, mặt Nghiêm Nghiêm đỏ tới tận mang tai.

Lồng ngực dính sát vào nhau, Nghiêm Nghiêm bắt đầu giãy dụa, Ngự Trì nhẹ nhàng thổi hơi nóng vào tai cậu “Thấp người xuống một chút! Ngoan, để cho anh hôn thêm tí nữa!”

Nghiêm Nghiễm phần hận “Nhất định sẽ có ngày tôi cắn rụng lưỡi anh.”

Ngụy Trì rất bình tĩnh “Em không nở đâu!”

Nghiêm Nghiễm cắn chặt hàm răng, Ngụy Trì mỉm cười. Hôn tiếp một lượt, rồi lại một lượt, mãi mà vẫn chưa hết “một tí” mà hắn nói.

Thằng mập đã nói không nên bảo anh Ngụy vô sỉ vì hai chữ vô sỉ không thể nào diễn đạt hết được độ dày của da mặt anh ta.

.....

Hai nhà cạnh nhau lại đóng cửa cùng một lúc. Khi Nghiêm Nghiễm kéo hết cái cửa cuốn xuống thì Ngụy Trì cũng khóa xong cái cửa.

Thân hình gầy gò của người thợ cắt tóc bước xuống mấy bậc thang. Sau lưng, có một luồng gió thổi ào ào tới, tên gian thương mặt dày như da trâu bên cạnh hí hửng quàng vai bá cổ Nghiêm Nghiễm, rồi tự quyết định “Đi ăn khuya rồi tới nhà anh chơi game.” ?

Gió rét thổi vù qua, lá khô quay tròn vài vòng rồi rụng xuống. Dưới màn đêm, tình nhân trẻ tuổi chia nhau cùng cắn một xiên thịt dê nướng. Đôi vợ chồng trung niên xách túi to túi nhỏ đi ra từ trong siêu thị. Hai người bạn già dìu nhau bước từng bước quay về nhà. Chiếc cửa sổ ở tầng trệt vang lên tiếng tivi ồn ào; tiếng đàn du dương trầm bổng của đàn vi-ô-lông trong gió đêm. Sân thượng lầu ba có tiếng trẻ con học tiếng Anh, đi thêm mấy bước, ngân nga nhưng thánh thót, không biết đứa trẻ nhà ai đang chơi đàn cổ.

Ngụy Trì vuốt lỗ mũi nói: “Trước kia, buổi tối, lúc anh phải học bài nếu có người đi ngang qua nhà nhất định sẽ nghe thấy tiếng bà ngoại chửi anh. Bà ngoại anh rất lợi hại, anh sợ nhất là thầy cô giáo mời bà tới trường để nói chuyện.”

Nghiêm Nghiễm lắc đầu tiếc nuối “VẬY NHƯNG TÔI VẪN THẤY HÌNH NHƯ ANH CHƯA BỊ MẮNG ĐỦ THÌ PHẢI?”

Ngụy Trì tự giễu, cười cười, bàn tay chậm chậm đặt lên bờ vai Nghiêm Nghiễm.

Anh đầu bếp hào sảng của quán đồ nướng đứng xa xa đã oang oang “Anh Ngụy, anh Nghiễm, lại đi cùng nhau à?”

Ngụy Trì lớn tiếng trả lời: “Ừ, cùng nhau.”

Nghiêm Nghiễm giữ yên lặng theo sát phía sau, Ngụy Trì đột nhiên kéo mạnh tay, Nghiêm Nghiễm theo đà ép sát vào người hắn. Ngụy Trì nói “Tốt, có tiến bộ.”

“Tiến bộ cái gì?” Nghiêm Nghiễm không hiểu.

Ngụy Trì dương dương đắc ý: “Trước kia mà làm thế, nhất định em sẽ đỏ mặt.”

“...” Nghiêm Nghiễm len khỏi vòng tay của hắn. Bước “Rầm...rầm...rầm...” lên cái cầu thang bằng gỗ.

Ngụy Trì đứng ở dưới lầu cười khúc khích: “Ừ, đỏ mặt rồi. Thế mới đúng là em đấy.”

Đỏ mặt tương đối dễ nhìn mà.

Trong bang hội game online của Ngụy Trì gần đây mọi người đều bàn tán về những hành động khác thường của vị hội trưởng đáng kính là hắn. Nào thì hỏi hết người này tới người nọ xem ở rạp chiếu phim có phim gì hay rồi còn lặn mất tăm, suốt đêm không thấy đăng nhập; bỏ bê bang phái, thậm chí cả trận đại chiến quan trọng mấy hôm trước cũng không thêm tham dự.

Phân tích, bình luận, nhận định... theo kiểu chợ trời, mọi người đi đến kết luận “Nhất định là hắn đang yêu.”

Ở bên này, có hai người yên lặng ngồi trong phòng của Ngụy Trì vừa chơi game, vừa đóng tai lên nghe.

Bạn gái của hội trưởng là người như thế nào?

Có người nói, tám phần là một cô bé 9X, hội trưởng là người thích thiếu nữ vị thành niên.

Có người nói, nhất định là mỹ nữ, con mắt của Ngụy Trì không tệ chút nào.

Một chiến hữu khác lại chậm rãi chêu chọc “Cũng có thể là gái đã có chồng, trai tơ lấy gái mà dòng giờ đang là mốt!”

“Lũ chết tiệt.” Ngụy Trì lăm bằm chữ nhỏ.

Nghiêm Nghiễm cắn môi buồn cười.

Mỗi người một câu, trong tai nghe bỗng chốc ồn ào hơn bình thường, mọi người đều thi nhau chia sẻ trí tưởng tượng của mình về bạn gái của vị hội trưởng đáng kính. Giọng nói của thằng mập không biết chui ra từ đâu “Bạn gái của Ngụy Trì? Có đùa không? Cái dạng đó mà cũng có bạn gái? Đừng có hù tao sợ nha. Chắc chắn con nhỏ nào phải mất lé hay mù dử thì mới mò lấy anh ta...”

Giọng nói của hắn chắc nịch mười phần “Tao đã sớm nói với chúng mày rồi, Ngụy Trì sẽ không bao giờ cưới vợ sinh con được đâu... Tao lớn lên với anh ta từ bé này, thư tình anh ta viết cho bạn gái cũng nhờ tao chuyển giúp. Anh ta quen bạn trên mạng cũng phải nhờ tao xét duyệt. Bị bạn trai của người yêu đánh cũng một tay tao bôi thuốc đỏ... Tóm lại một câu, tao mà có em gái thì nhất định không bao giờ gả cho Ngụy Trì, phí cả một đời...”

Mọi người ồ lên cười như nắc nẻ, Nghiêm Nghiễm phải gục mặt xuống bàn, vùi đầu vào khuỷu tay mới không cười ra tiếng.

Ngụy Trì trút giận lên bàn phím “Bùm bùm cách cách”. Bấm bàn phím như đánh kẻ thù cho hả giận “Có gì mà cười? Cười cái con khỉ? Một đám súc sinh, có bản lĩnh thì từ mai đừng có thò đầu ra ngoài, nếu không... Hừ hừ...”

Nghẹn cười, Nghiêm Nghiễm lấy tay tắt âm thanh đi cho Ngụy Trì “Tôi về đây.”

Ngụy Trì kinh ngạc: “Sớm vậy?”

“Ừ. Mai phải dậy sớm.”

“Ngày mai em nghỉ mà?” Ngụy Trì hỏi.

Nghiêm Nghiễm đứng dậy mặc áo khoác vào: “Muốn đi xem phòng một chút, phòng đang muốn chỉ ở được hết năm nay.”

Mấy người trong khu nhà ngày nào cũng hỏi tới hỏi lui nên chủ trọ đành phải trả lời thẳng thắn là chỉ có thể cho thuê đến hết năm nay còn sang năm có được hay không thì chính ông ta cũng chưa biết. Ông ta cũng muốn sớm có kết quả kiểm tra từ phường để mà còn tính kế làm ăn. Nhưng chắc chắn một điều là phải có vài người chuyển đi để phù hợp với quy định về số người ở tính trên từng mét vuông phòng trọ. Nghiêm Nghiễm đành phải cuống cuống chạy đi tìm phòng khác, chứ để tới qua Tết, người ta kéo lên thành phố rất đông, muốn tìm phòng mà muốn thì khó hơn bây giờ nhiều.

“Vậy thì cứ dọn đến đây với anh!” Trường thương vung lên chém đôi con quái vật, Ngụy Trì không hề do dự nói ngay lập tức.

Nghiêm Nghiễm uyển chuyển cự tuyệt: “Anh nhìn lại chỗ này đi.”

“Nhìn cái gì...” Mười ngón tay như nhảy múa trên bàn phím, Ngụy Trì vẫn chăm chú nhìn màn hình.

Nghiêm Nghiễm cắt đứt suy tư của hắn: “Ngụy Trễ.”

“Ừ?” Ngụy Trì nghe tiếng ngẩng đầu.

Nghiêm Nghiễm bỗng nhiên quay đầu lại, cười một tiếng: “Tôi nghĩ mình không phải là một thằng ngốc.”

“A?” Ngụy Trì nhất thời không kịp phản ứng, “Cái ... Ý gì vậy?”

Nghiêm Nghiễm cười không nói, khom lưng đẩy cửa ra.

Thật lâu sau Ngụy Trì mới hiểu được, hắn nhìn quanh căn phòng lộn xộn như chuồng heo của mình, mặt đại ra như đứa ngốc.

Trò chơi trên màn ảnh, anh hùng vừa mới cười ngựa rong ruổi bây giờ đang nằm dạng tay dạng chân hình chữ Đại () mặc cho những kẻ khác nhào tới giẫm lên thi thể của hắn, nghênh ngang bước qua.

18. Chương 18

Trời ngày càng lạnh, mấy cửa hiệu ngoài phố thi nhau trang hoàng mặt tiền chào đón giáng sinh sắp về

: bông tuyết hình lục giác, cây tùng giống như cây thông rồi mấy ngôi nhà gỗ nhỏ được phủ một lớp xốp như tuyết trắng. Bà ngoại của Ngụy Trì bắt hẳn phải dựng lên một cái ổ nhỏ nhỏ cho mấy con mèo hoang ở một góc dưới tầng trệt của khu chung cư. Hai người thường xuyên đến quán đồ nướng quen thuộc ăn khuya, mấy hôm nay ở đó có thêm một con chó cao chừng nửa người rúc vào bên cạnh bếp than đỏ rực. A Kim gãi cổ nó một cách thân mật nói với Ngụy Trì và Nghiêm Nghiễm “Đây là anh em của tao, Vương Tài. Trời lạnh, nằm im ở đây cho ấm nhé!”

A Lục chẹp miệng đa cảm “Sao mùa hè thì không nhớ nhà, cứ mỗi khi gió lạnh thế này thì lại cồn cào trong người nhỉ?”

A Tam đặt mông ngồi xuống ghế “Đần, vì lạnh chứ sao.”

Tiết trời vừa lạnh lại vừa có mưa phùn nên càng buồn hơn, Nghiêm Nghiễm đã bôn ba gần nửa tháng khắp đầu đường cuối ngõ mong tìm được chỗ để dung thân.

Ở Thượng Hải, mỗi ngày đều có cả chục tòa nhà cao vút mọc lên từ mặt đất. Mở chuyên mục quảng cáo trên báo chí phần lớn đều là thông tin công bố bắt đầu giao dịch, bán lô của một dự án chung cư cao cấp nào đó. Còn nhà ở cho người có thu nhập thấp thì chỉ được xây nhỏ giọt và được quy hoạch ở một góc hẻo lánh trong thành phố. Nhưng dù vậy, muốn tìm được một chỗ ở trong khu hẻo lánh đó cũng không phải chuyện dễ. Diện tích phòng, thông gió, giao thông, chợ búa... có rất nhiều thứ cần phải cân nhắc khi chọn một chỗ trọ, mà cái gì cũng phải ở mức độ mình cảm thấy hài lòng. Trên đời này không có người nào thập toàn thập mỹ, cũng không có phòng ốc nào hoàn toàn phù hợp với mong đợi của người đi thuê.

Nghiêm Nghiễm cũng không ước muốn gì nhiều, chỉ cần có một chỗ yên tĩnh đánh một giấc thật sảng khoái cho tới sáng là được. Nhưng mà dường như cái mong muốn nhỏ bé đó cũng khá xa vời với những người nhập cư như cậu. Phòng có giá thuê khá rẻ thì nhìn xung quanh tơi tả gần hết, cửa giả thì lỏng lẻo, chỉ sợ ở chưa được ba ngày đã bị trộm lấy hết đồ. Nơi hợp nhãn một chút thì hỏi ra, tiền thuê tới vài vạn một tháng, vậy thì có nhịn ăn cũng không đủ tiền mà trả.

Một người cùng phòng trọ với Nghiêm Nghiễm ngồi trong phòng bực tức “Hai vợ chồng nhà chủ chỗ tôi làm này, ở đâu cũng có nhà, thậm chí còn qua cả ngoại quốc sắm biệt thự. Nhìn người ta mua nhà cứ như mình mua mớ rau ngoài chợ mà phát ham. Còn tôi đây, muốn có một chỗ che mưa che nắng thôi mà cũng chật vật.”

.....

Ngụy Trì xoa xoa mái tóc mềm mại của Nghiêm Nghiễm “Đến nhà anh ở đi.”

Ngụy Trì hỏi “Bao giờ lại đi xem phòng?”

Nghiêm Nghiễm nói: “Chủ nhật này.”

“Ừ.” Ngụy Trì gật đầu, “Anh sẽ đi với em.”

Trong lòng Nghiêm Nghiễm xuất hiện một niềm vui nho nhỏ “Được.”

Thuận tay kéo Nghiêm Nghiễm vào trong ngực, Ngụy Trì vuốt từng lọn tóc mềm mại của cậu, miệng hân thì thầm như vẽ như ẩm ức “Anh không ăn thịt em đâu mà sợ!”

Đôi mắt Nghiêm Nghiễm khép hờ, cậu đưa tay chặn mấy ngón tay không chịu an phận của Ngụy Trì lại “Thằng mập nói rằng, chỉ có thể tin được 50% lời nói của anh.”

“Stop .. ” Ông chủ Ngụy cảm thấy mình thật oan uổng.

.....

Chủ nhật là một ngày trời đầy mây, sáng sớm mà không nhìn thấy mặt trời ở đâu cả, chỉ thấy một màu xám xịt.

Người môi giới bất động sản không ngừng bảo đảm với Nghiêm Nghiễm “Phòng này tuy có vẻ xa nhưng giao thông rất tiện lợi, chỉ cần đi bộ năm phút là ra tới trạm xe điện ngầm. Đứng ở đó là anh có thể nhìn thấy mái nhà của phòng mình.”

Nghiêm Nghiễm cùng với Ngụy Trì đi tới trạm xe điện ngầm, chẳng nhìn thấy cái gọi là “mái nhà” kia đâu mà chỉ thấy một công trường đang thi công đất cát bụi tung mù trời.

“Nhà em đây hả?” Tay che trán tò mò nhìn xung quanh, Ngụy Trì cố tình ra vẻ ân cần hỏi thăm Nghiêm Nghiễm.

Nghiêm Nghiễm chạy đi hỏi thăm rồi lục kiếm mãi ở nơi vắng vẻ này mới mua được một tấm bản đồ để dò đường.

Bác bán hàng chỉ đường rất tận tình. Hai người ngồi đợi thêm một hồi lâu mới thấy có chuyến xe buýt đi về khu dân cư trong quảng cáo. Trên đường đi, xe lắc lư gập ghềnh lên xuống hơn cả cưỡi ngựa, tới nỗi Ngụy Trì phải đứng lên chứ không dám ngồi cho cái ghế nó “mát xa” xương cốt của mình thêm nữa.

Hắn quệt miệng cảm thán “Đi bộ năm phút đồng hồ?”

Nghiêm Nghiễm xấu hổ, nhỏ giọng trả lời hàng chục lần trên xe “Người môi giới nói thế.”

Ban đầu Nghiêm Nghiễm cũng cảm thấy kỳ quái nếu đúng thật là vừa tiện lợi lại giá rẻ như thế thì sao đăng báo cả nửa năm nay vẫn chưa có ai thuê. Chắc có lẽ do những người tìm tới xem qua căn phòng này đều đã nhận ra, mặc dù đúng là nó nằm dọc theo tuyến tàu điện ngầm thật nhưng nhà ga còn đang xây, tàu điện vẫn chưa có, biết bao giờ mới có điểm phục ngồi lên nó mà đi vào trung tâm thành phố đây? Rồi tới lúc đó, liệu giá phòng nó có rẻ như bây giờ không hay là lại tăng lên? Chỉ có mình Nghiêm Nghiễm là bị năm chữ “Nhà cho thuê giá rẻ” hấp dẫn nên mới nhanh chóng đi thăm quan.

“Người môi giới đâu?” Bị đất cát bụi mù bám đầy mình, sắc mặt Ngụy Trì cũng trở nên khó coi.

“Anh ta bảo hôm nay anh ta có việc đột xuất, không tới được.” Bây giờ suy nghĩ lại một chút, chắc có lẽ anh ta cũng biết mình đã tâng bốc quá lời nên không dám vác mặt tới. Mà ở chỗ khỉ ho cò gáy này, nếu muốn tới đây, chắc chỉ còn cách phải chịu “hành xác” như hai người lúc này.

“Tiền mướn rất rẻ, lại là phòng mới...” Khó khăn biện giải cho mình, Nghiêm Nghiễm cũng cảm thấy chột dạ.

“Nói nhảm, ở cái nơi hẻo lánh này, có chết cũng chẳng ai biết nếu không hạ giá xuống thì có ma tây nó mới thêm tới ớ!” Ngụy Trì lấy điện thoại di động ra nhìn giờ theo thói quen “Chết tiệt, ngay cả tín hiệu điện thoại cũng không có.”

“Người môi giới cũng nói qua tín hiệu sóng từ hơi yếu một chút.” Dù sao cũng đã rồi, có đi tìm nữa cũng chẳng có nơi nào khá hơn. Như đã trút được gánh nặng, Nghiêm Nghiễm lại cảm thấy có phần thoải mái.

Ngụy Trì nhăn mày “Vậy sau này làm sao anh tới tìm em đây?”

.....

“Phần phạt ...” một trận gió, bụi đất đỏ bay lên, sắc trời tím dần đi rồi âm u hẳn. Trạm xe buýt nơi hai người đang đứng chưa được xây xong nên không có mái che, Nghiêm Nghiễm lấy tay kéo Ngụy Trì đang thở hồng hộc “Ngụy Trễ, anh có mang dù không?”

“A? Mang dù làm gì? Trời này thì làm gì có...” Từng giọt nước lạnh như băng rơi chậm rãi xuống mái tóc của hai người. Nghiêm Nghiễm cúi đầu chậm rãi, Ngụy Trì cố gắng nói hết câu “...mưa.”

“Sáng nay đài báo có nói nhưng lúc ra cửa lại quên mất.” Nghiêm Nghiễm tiếc nuối. Rõ ràng không phải là mình đi mướn phòng thế mà có người mới sáng sớm đã phần chân như đứng mở gọi điện thoại liên tục rêu rạc phải nhanh chóng xuống dưới nhà kéo hẳn phải chờ.

“Anh chưa bao giờ phải đi tìm nhà cả, từ trước tới giờ nếu không ở chỗ bà ngoại thì cũng ở trong tiệm.” Ngụy Trì đã bình tâm hơn một chút.

Mưa rơi tí tách dưới đất, không quá lớn nhưng mãi mà vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Hai người co đầu rút cổ đứng ở dưới tấm bảng nhà chờ xe buýt. Ngụy Trì lấy áo khoác của mình che lên đầu Nghiêm Nghiễm “Về thôi, để hôm nào đi tìm chỗ khác. Ở đây xa quá, mỗi tối anh đưa em về đây rồi lại quay về nhà anh thì trời cũng vừa sáng.”

“Ừ.” Nghiêm Nghiễm nhỏ giọng đồng ý, cậu cúi xuống nhìn đôi giày ướt nhẹp của hai người. “Ngụy Trì.”

“Ừ?”

“Vừa rồi chú tài xế nói phải hai tiếng mới có một chuyến xe.”

“Ồ, thế mình còn phải đợi bao lâu nữa?”

Nghiêm Nghiễm bình tĩnh nhìn hấn: “Mới vừa có chiếc qua mắt rồi.”

“Hử? Lúc nào?”

“Lúc anh giơ chân lên khoe rằng chân anh dài, anh cao to ấy.”

Ngụy Trì ngẫm lại, rồi mắt trừng to, gân xanh nổi lên rồi lại giơ chân “A? Vậy làm sao bây giờ?”

Có thể làm sao được nữa? Phải dựa vào đôi chân cao kều của anh mà về thôi chứ còn sao?

Hai người ướt sũng lom bôm đi dưới mưa về tới trạm xe điện lúc trưa. Nước mưa thấm từ áo khoác vào tận áo bên trong, trông bọn họ như mới được vớt từ dưới nước lên.

Không để ý tới bùn lầy đầy trên đất, Ngụy Trì mệt mỏi đặt mông ngồi xuống, ánh mắt phức tạp nhìn Nghiêm Nghiễm “Nghiêm Nghiễm, bây giờ anh mới biết em là người dễ bị lừa gạt như vậy.”

Nghiêm Nghiễm áy náy, cúi đầu, im lặng nghe hấn cảm râm.

“Nếu thằng môi giới ấy bảo không thu tiền thuê cho ở miễn phí thì em có tin không?”

“Rốt cuộc là đầu óc em để đi đâu vậy...”

Phía sau “Toét toét...” có hai tiếng còi ô tô vang lên, Nghiêm Nghiễm quay đầu nhìn lại, chính là chiếc xe buýt hai tiếng mới có một lần.

Đúng là bi kịch. Từ đầu tới cuối đều là một thảm họa.

“Về gần tới nhà rồi xe mới tới.” Ngụy Trì cũng thấy, lẩm bẩm tự nói một mình. Hấn lên xe, trợn mắt há mồm nhìn cô gái trên tấm áp phích quảng cáo một hồi lâu không nói lời nào.

Nghiêm Nghiễm xoa xoa trán mình, khẽ tiến lại gần Ngụy Trì, nắm lấy tay hấn “Thật xin lỗi, Ngụy Trì.”

“E hèm...”

.....

Về mặt như đưa đám tiêu tan, Ngụy Trì để mặc cho Nghiêm Nghiễm lần đầu tiên chủ động dắt tay mình vào tận trạm xe điện ngầm. Quét thẻ, vào nhà ga, hai người đàn ông ướt như chuột lột nắm tay nhau thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Ngụy Trì đứng trên thang máy, tỏ vẻ thiệt thòi.”Nghiêm Nghiễm .”

“Ừ?”

“Về rồi đi chơi game với anh.” Bạn đang ?

Nghiêm Nghiễm đồng ý “Được.”

“Đêm nay đi ăn khuya.”

“Ừ.”

“Rạng sáng có trận đá bóng, ở lại xem với anh.”

“... Được rồi.”

Lọn tóc của cậu vẫn đang rỉ nước, trên khuôn mặt trắng nõn vẫn nhợt nhạt những hạt mưa đông, quần áo ướt đầm bó sát vào thân hình gầy gò. Ngụy Trì nói một câu, Nghiêm Nghiễm đáp một tiếng, mặt mày vui vẻ, nụ cười hiền lành, giọng nói vừa ngại ngùng vừa uyển chuyển.

Tàu điện lao vù vù trong cơn mưa chiều cuối đông. Rồi dừng lại.

Trở tay để nắm thật chặt bàn tay của Nghiêm Nghiễm, Ngụy Trì kéo cậu lại “Nghiêm Nghiễm .”

Nghiêm Nghiễm thuận thể quay đầu “Cái gì?”

Cửa khoang xe mở rộng, hành khách trên tàu kinh ngạc nhìn hai người thanh niên ướt sũng. Mắt kiếng của Ngụy Trì cũng bị dính nước. Đôi con ngươi trông có vẻ long lanh của hắn đảo mấy vòng nhanh như chớp. Không để ý tới mọi người xung quanh, Ngụy Trì kéo Nghiêm Nghiễm lên tàu, một tay ôm luôn cậu vào trong người. Mũi giày sát nhau, lồng ngực gần kề.

Nghiêm Nghiễm khó hiểu “Ngụy Trì ?”

Ngụy Trì đem mặt vùi thật chặt vào cổ Nghiêm Nghiễm, hít một hơi thật sâu “Không có gì, anh chỉ muốn ôm em một cái.”

19. Chương 19

Nếu trước khi đi ra khỏi cửa Ngụy Trì chịu khó liếc mắt nhìn vào tờ lịch mà bà ngoại hắn treo trước cửa thì sẽ thấy bốn chữ to tướng “Không nên xuất hành” đập ngay vào mắt.

Một người mà đã xui xẻo thì làm việc gì cũng không tránh được, ví dụ nếu ăn mì thì không thấy gói gia vị, uống nước nóng mà cũng bị sái quai hàm, hay là như hai người hôm nay, cố gắng lết đi một đoạn đường dài trong mưa phùn để tới trạm xe buýt, nào ngờ tới đó còn mưa to hơn. Những người đi đường vội vã đều ngoảnh đầu lại nhìn Ngụy Trì và Nghiêm Nghiễm như nhìn những sinh vật ngoài hành tinh.

Ngụy Trì hít một hơi thật sâu, kéo Nghiêm Nghiễm lại gần sát bên mình, hắn lấy chiếc áo khoác sũng nước của mình che cho hai người “Nghiêm Nghiễm, em nói xem, phải đền bù cho anh thế nào đây?”

“Anh muốn làm gì...em... sẽ làm cái đó, được chưa?” Khi được Ngụy Trì che chở, Nghiêm Nghiễm rất vui mừng mà nhượng bộ. Nép vào lồng ngực dày và ấm áp, chỉ khẽ ngẩng đầu lên là có thể thấy được những chùm râu lún phún của Ngụy Trì. Hắn đang đập tung từng vạt nước, mím môi, ánh mắt chăm chú, vẻ mặt kiên định bước về phía trước.

Len lén đánh giá hắn, Nghiêm Nghiễm đột nhiên nhớ tới một bóng lưng cưỡi ngựa trắng trong game online. Cả hai đều rất oai vệ giống như một anh hùng, cho dù là ở trong trò chơi hay ngoài đời thật.

“Thật không?” Giọng nói của Ngụy Trì trầm thấp, sau khi nghe Nghiêm Nghiễm nói vậy, hắn cười sáng lạn, đôi môi quyến rũ tạo thành một đường cong hút hồn người.

Nghiêm Nghiễm không tự chủ được, cũng nở một nụ cười hạnh phúc “Thật.”

“Vậy...” ngữ điệu ngập ngừng mang vẻ tính toán lém lỉnh, Ngụy Trì dừng bước, Nghiêm Nghiễm đã hối hận không kịp. Ngụy Trì xoay người, áp sát đối diện với Nghiêm Nghiễm “Hôn anh ngay bây giờ đi.”

Nghiêm Nghiễm tự nhủ vô số lần : Không nên học theo thói vô sỉ của hắn, không được vô sỉ như vậy...Cậu lấy tay che nửa bên mặt, xấu hổ quay đi “Nói dối đấy, vì gió to quá nên anh nghe nhầm.”

Anh hùng? Nói hươu nói vượn. Rõ ràng chính là gian thương, trước sau vẫn là gian thương, vĩnh viễn vẫn là gian thương!

Ngụy Trì thất vọng “Biết ngay là em không chịu mà!”

“Em...” Há miệng muốn giải thích, Nghiêm Nghiễm lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Người quay trái, kẻ ngoảnh phải, cả hai đều không tìm được từ ngữ thích hợp trong lúc này, từng giọt nước rơi xuống “tí tách” từ quần áo hai người.

Đang đứng đợi đèn đỏ ở giao lộ ngã tư thì có tiếng chuông điện thoại vang lên “Khởi tẩu bệ hạ, ngoài cửa có một tên điều dân xin cầu kiến. Thỉnh bệ hạ quyết định, cho vào hay chém?”

Nghe thấy tiếng nói oang oang như tuồng chèo chen lẫn tiếng mưa lả tả, Nghiêm Nghiêm vừa buồn cười vừa cảm thấy nó có phần quen thuộc.

Ngĩ kĩ lại, Nghiêm Nghiêm giật mình quay sang Ngụy Trì “Giọng nói của anh hả?”

“... Bây giờ em mới nhận ra?” Thở dài một hơi, Ngụy Trì bật máy lên nghe...

.....

“Ừ...thế cũng được.”

“Chuyện gì vậy?”

“Phạt anh không tham gia trận chiến của hội.” Đây là một chuyện rất mất mặt, Ngụy Trì muốn dùng một câu nói gọn lại cho Nghiêm Nghiêm nghe nhưng không chịu nổi khi nhìn thấy ánh mắt chờ mong của cậu. “Là chuyện luật lệ trong bang hội ấy mà, em cứ đi hỏi Tuyết ham ăn là biết. Cũng do cái thằng mập ấy đầu têu cả, nó còn nói là công tư phân minh, thưởng phạt rõ ràng, thiên tử phạm pháp cũng phải chịu tội như thứ dân... Ép người quá đáng, chúng nó bắt anh không được giữ chức hội trưởng trong một tháng...mẹ kiếp!”

Mắt kiếng bị dính nước không dùng được nữa nên Ngụy Trì tháo nó ra, hai con mắt của hắn trông đại hơn hẳn, nhìn không rõ, cứ ngó nghiêng đông tây liên tục.

Nghiêm Nghiêm cắn môi, gọi: “Hội trưởng.”

“Ừ?”

“Em cũng ghi âm lại mấy câu văng tục của anh trong game, để hôm nào tặng mọi người làm chuông điện thoại.”

“Em!” Ngụy Trì trợn mắt bực mình quay đi chỗ khác.

Nghiêm Nghiêm cười ngặt nghèo tới thắt cả bụng. Không ngờ cũng có ngày cậu có thể uy hiếp được Ngụy Trì.

“Em có biết là anh dẫn em đi tu luyện cực khổ như thế nào không? Em trả công anh thế hả?” Ông chủ Ngụy buồn bực.

Nghiêm Nghiêm chỉ lo cười, nín lấy vạt áo của hắn, cố gắng thật lâu mới mở miệng được nhưng lại cười “Rất hay, rất hay, ha ha ha ha ha...”

“Stop đề.. ” mắng nhỏ một tiếng, khóe miệng của Ngụy Trì cuối cùng cũng bắt đầu hiện lên ý cười.

Hai người, anh nhìn em, em nhìn anh, vui vẻ cười to dưới cơn mưa chiều cuối đông.

“Lại có điện thoại nữa kìa.” Ôm bụng cố nén tiếng cười của mình lại, Nghiêm Nghiêm nhắc nhở Ngụy Trì.

“Ồ trong túi quần, lấy ra hộ anh đi.” Hai tay của Ngụy Trì dút trong túi áo khoác.

Vừa lấy điện thoại ra khỏi túi quần thì tiếng chuông cũng vừa dứt.

“Em xem coi ai gọi tới? Nếu là thằng mập nữa, nhất định anh sẽ đánh chết nó.”

Nghiêm Nghiêm đưa di động lên, Ngụy Trì thò đầu qua cùng nhau ngó. Màn ảnh sáng lên rồi lại bị nước mưa dính ướt, Nghiêm Nghiêm lấy tay lau lau. Vô tình chạm vào thanh cuốn khiến những tấm hình trong điện thoại của Ngụy Trì hiện lên, Nghiêm Nghiêm thấy có một tấm hình mình đang ngủ.

Trong tấm ảnh đó, Nghiêm Nghiêm ngủ rất ngon lành, mắt nhắm hờ, khóe miệng nhếch khẽ, cậu không nhớ rõ khung cảnh trong bức ảnh là ở đâu và nó được chụp lúc nào.

“A...” Không còn kịp ngăn cản nữa, Ngụy Trì chợt dạ nhìn đi chỗ khác.

Nghiêm Nghiêm kinh ngạc “Anh chụp lúc nào?”

“Lúc anh bị bệnh đó. Khi anh dậy thì em đang ngủ.” Ngụy Trì không nói tiếp rằng nhìn Nghiêm Nghiễm dưới ánh nắng ban mai thật tuyệt trần khiến hắn nổi lên ham muốn lưu giữ khoảnh khắc đẹp để đó lại nên mới thuận tay với chiếc điện thoại di động.

Ngụy Trì giơ hai tay lên đầu một cách cứng ngắc, hắn ngượng ngùng nhìn những tấm bảng hiệu rực rỡ của những cửa hàng ven đường “Nếu biết vậy anh nghe điện thoại luôn cho rồi.”

“Bởi vậy nên lần trước anh mới không cho em xem điện thoại của anh, đúng không?” Lần đó, Nghiêm Nghiễm vô tình tìm thấy mấy tấm ảnh người đẹp trong điện thoại của hắn rồi nói khích hắn mấy câu, không ngờ Ngụy Trì mặt đỏ phừng phừng giật ngay điện thoại về. Cũng thấy có gì đó là lạ, nhưng sau đó Nghiêm Nghiễm cũng quên mất, giờ thì cuối cùng cũng có thể hiểu được tại sao Ngụy Trì lại sốt sắng như thế.

Hắn ập a ập ứng “Ừ...”

Ngụy Trì bước đi càng lúc càng nhanh, Nghiêm Nghiễm hoàn toàn có thể thấy được gương mặt đang hồng lên của hắn. Trong đầu cậu chợt lóe lên một thắc mắc tương tự “VẬY... chuyện lần trước anh nói cũng là thật?”

“Chuyện gì?” Ngụy Trì dừng bước, hắn như một con nhím xù lông lên vì bị người khác bắt quả tang làm chuyện lén lút.

Nghiêm Nghiễm cười, nhìn chăm chú vào hai mắt long lanh của hắn rồi từ từ chỉ vào miệng mình “Anh từng hôn em, ở chỗ này.”

Lúc ngủ chung với hắn đêm rồi, Nghiêm Nghiễm từng “đùa” rằng “Anh từng hôn em đấy. Ở trên mặt, chỗ này này.”

“Thì ra đúng là thế.” Nghiêm Nghiễm cẩn thận nhớ lại, thì thào cho mình và cho cả Ngụy Trì.

Ngụy Trì ngượng chín “Anh...em nói lung tung gì thế?”

Ngụy Trì cời áo khoác cầm ở trong tay, hắn vừa giận vừa xấu hổ quay lại kéo tay Nghiêm Nghiễm đi “Chuyện khi nào thế? Anh không nhớ, quên mất rồi.”

“Ngụy Trễ.” Nghiêm Nghiễm gọi hắn.

“Có việc gì để về nhà hãy nói.” Không quay đầu lại, Ngụy Trì quyết tâm quỵt nợ.

Nghiêm Nghiễm đứng im tại chỗ không bước nữa “Phải nói ngay ở đây...”

Ngụy Trì hờn hển phủ nhận “Không có thật mà...”

Nghiêm Nghiễm dùng ánh mắt âu yếm nhìn hắn, kiễng chân, hai tay vòng ôm lấy cổ, đôi môi ướm át tiến sát lại miệng Ngụy Trì.

“...” Nuốt một ngụm nước miếng thật lớn, hai con ngươi của Ngụy Trì như lòi ra khỏi mắt.

“Em có nói là không đồng ý bao giờ đâu?” Nghiêm Nghiễm ngược mặt lên, khiêu khích.

Ngụy Trì không nói gì, ôm chặt lấy hông Nghiêm Nghiễm, đè người cậu xuống thấp.

Mưa vẫn chưa ngừng, từng hạt nặng nề rơi xuống đất rồi lại bắn lên tung tóe thành vô vàn những giọt khác trong suốt hơn.

Ngụy Trì nhỏ giọng vào tai Nghiêm Nghiễm “Tối nhà anh tắm nước nóng rồi hãy về?”

Hô hấp của Nghiêm Nghiễm như ngưng lại, sắc mặt cậu ửng hồng, nhẹ nhàng gật đầu “Ừ.”

.....

Phòng tắm ốp gạch men sứ trắng, hơi nước bốc lên làm mờ tấm gương nho nhỏ.

“Thì ra em thích tự sướng với gương.” Người đàn ông phía sau trêu chọc “Anh nhớ kỹ rồi.”

“Nói nhăng nói cuội gì đó.” Bất mãn xoay người, Nghiêm Nghiễm cũng không dám ngẩng đầu, nhìn thấy bả vai săn chắc của hắn làm cho cậu run rẩy.

Cánh cửa thủy tinh bên ngoài được khép lại, không gian bỗng chốc trở nên nhỏ hẹp, hai mái đầu chúm lại dưới vôi hoa sen, Nghiêm Nghiêm cảm thấy cơ thể của Ngụy Trì nóng rùng rục. “Ngụy Trễ...”

Nước nóng đột nhiên ào xuống xua đi nước mưa lạnh giá, Nghiêm Nghiêm rung mình.

Tiếng cười thỏa chí truyền ra từ miệng Ngụy Trì “Đừng có gấp.”

“Em mà gấp làm cho anh còn gấp hơn ấy.” Ngụy Trì nói.

Ngón tay của hắn trượt theo dòng nước xoa lên thân thể Nghiêm Nghiêm, còn Nghiêm Nghiêm thì cứng ngắc cả người như pho tượng, xoay người thế nào cũng cảm thấy mất tự nhiên.

“Nghiêm Nghiêm.” Yên lặng một lúc, Ngụy Trì đột ngột mở miệng.

Nghiêm Nghiêm run rẩy hơn nữa: “Ừ?”

“Chúng ta nói chuyện phiếm đi, có như vậy anh mới không tiếp tục lần tới...”

Mở hàng mi nhắm chặt ra, Nghiêm Nghiêm từ từ, chậm chậm chuyển hướng về phía Ngụy Trì thì không ngờ, hắn cũng đang cau mày tỏ vẻ sượng sùng như mình.

“Phốc...” Bốn mắt nhìn nhau, cả hai cùng cười.

“Em nói rồi mà, có cái gì đó không đúng lắm.”

Ngụy Trì nắm lấy cánh tay của Nghiêm Nghiêm đặt lên cổ mình.

Nghiêm Nghiêm im lặng nhìn lên “Thì ra anh cũng là người khấn trương.”

“Lần đầu tiên người nào không khấn trương?” Ngụy Trì lơ đãng lăm lăm.

“Cái gì?” Tiếng nước chảy khá ồn, Nghiêm Nghiêm không nghe rõ.

“Không có gì.” Muốn không cho Nghiêm Nghiêm có cơ hội mở miệng, Ngụy Trì chỉ còn cách nhào người qua hôn cậu.

Dùng hàm răng cắn qua đôi môi đã bị mút tới phát sưng, lại dùng đầu lưỡi thử nghiệm độ rắn chắc của hàm răng của cậu, Ngụy Trì tiếp tục tiến vào, dò dẫm cho tới tận cổ họng. Đầu lưỡi quấn lấy nhau, thân thể vì thế cũng xích lại.

“Ngụy Trễ, đợi... đã...”

Nước nóng trượt từ đỉnh đầu tới gót chân, bàn tay của Ngụy Trì trượt chậm rãi từ cổ tới trước ngực Nghiêm Nghiêm “Có lạnh không?”

“Không...” Giọng nói và cả cơ thể của Nghiêm Nghiêm đều mềm mại hơn hẳn.

Ngón tay của Ngụy Trì tiếp tục chơi đàn trên thân thể dính nước của Nghiêm Nghiêm, chỉ cần đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cũng có thể khiến cho thân thể cậu run rẩy liên tục “Nghiêm Nghiêm, em run này...”

Dựa lưng vào bức tường gạch men trơn trượt phía sau, Nghiêm Nghiêm ưỡn lưng do không chịu nổi bàn tay của Ngụy Trì vẽ loạn một vòng trước ngực. Theo bản năng, cậu đưa hai tay ôm lấy mái tóc rối bời của hắn “Anh...đừng nghịch nữa...Ừ...”

“Anh không nghịch.” Ngụy Trì nghiêm túc phản bác, hắn nghiêng khóe miệng liếm qua một lượt từ khóe môi tới hàm răng của Nghiêm Nghiêm, một tay chậm rãi di chuyển dọc theo thắt lưng lục tìm phía dưới thân của cậu “Từ lúc này trở đi, anh mới chính thức bắt đầu...nghịch...” Nguồn :

Hô hấp của Nghiêm Nghiêm rối loạn. Ngụy Trì phun hơi thở cực nóng vào lỗ tai cậu “Bình thường em làm như thế nào? Thế này? Thế này? Hay là... thế này?”

Khác hẳn với những khi tự an ủi, cảm giác quá mạnh mẽ khiến cho tim Nghiêm Nghiêm bị ép lại, sắp ngừng đập tới nơi “Không, không phải thế... A...”

Nước nóng liên tục phun trào từ vòi hoa sen, hơi nước trắng xóa cũng bốc lên không ngừng trong căn phòng nhỏ bé. Nghiêm Nghiêm hốt hoảng quờ quạng mà chỉ thấy cơ thể đối phương ẩm ướt trơn trượt, chỉ có từng đợt khoái cảm nơi thân dưới như từng con sóng phủ vùi lý trí của cậu.

Giọng nói có sức hút như nam châm của Ngụy Trì văng vẳng bên tai “Nghiêm Nghiêm, em nhạy cảm lắm đó.”

Tức giận nhìn chằm chằm nhưng hắn lại tặng cậu một nụ hôn sâu tới ngây ngất.

Dục vọng càng lúc càng lớn, muốn được thật nhiều khoái cảm nhưng bàn tay kia vẫn chỉ nhẹ nhàng chuyển động, thậm chí càng lúc càng nhẹ hơn. Nghiêm Nghiêm nắm chặt lấy tay Ngụy Trì rồi như bị ma ám, cậu ưỡn người lên để được gần hơn với hắn “Ừ... Ngụy Trì...”

“Anh biết rồi, anh biết mà.” Ngụy Trì lại hôn thêm một lần, nụ cười dịu dàng có chút giả hoạt “Đừng nóng vội, anh sẽ cho em tất cả... Ha ha, Nghiêm Nghiêm ...”

“Ừ?”

“Cho em cả cái chỗ sưng to này của anh luôn!”

“Cút! A...”

Không còn kịp làm gì thêm nữa, sau một đợt khoái cảm tột đỉnh, Nghiêm Nghiêm ngã vùi trong lồng ngực Ngụy Trì.

Ngụy Trì vẫn ôm sát cậu vào lòng, ngón tay liên tục vuốt ve thắt lưng cậu “Em thấy thế nào?”

“Ngụy Trì...”

“Ừ?”

Suy kiệt ngã vào lòng Ngụy Trì, Nghiêm Nghiêm cố gắng mở miệng “Đi lên giường...”

.....

Sau khi xong chuyện, Ngụy Trì rất dịu dàng “Dọn đến ở cùng anh, thuê phòng ngoài làm gì?”

Qua hồi lâu, Nghiêm Nghiêm mới trả lời “Em không ở một mình.”

“Hử?”

“Còn có A Lục nữa.” A Tam, A Tứ nói sẽ chuyển đi sống cùng mấy người đồng hương, vốn dĩ Nghiêm Nghiêm có thể dọn đến chỗ Ngụy Trì. Nào ngờ, A Lục nó lại chạy tới bảo là muốn ở chung với Nghiêm Nghiêm vì nhà chủ chỗ nó đang muốn đòi lại phòng cho con trai cưới vợ. Dù sao thì nó cũng còn trẻ, Nghiêm Nghiêm lại thấy nó có mấy phần giống như mình lúc chân ướt chân ráo lên đây nên muốn giúp đỡ.

.....

“Là như thế đấy!” Nghiêm Nghiêm bình tĩnh nói lại cho Ngụy Trì thật rõ ràng.

Ngụy Trì nhăn mặt, nghiêng răng nghiêng lợi trong chốc lát rồi bất đắc dĩ đứng dậy “Thôi, để anh đi chuẩn bị nước ấm cho em tắm rửa.”

Đợi thật lâu, Nghiêm Nghiêm không nhúc nhích.

Ngụy Trì ân cần cúi người, sờ trán cậu “Em làm sao vậy?”

Nghiêm Nghiêm u oán nhìn con người thông minh ở tận đầu tận đầu mà có cái chuyện bé tí thế cũng không hiểu, cậu giận cá chém thớt, cắn chặt tấm chăn “Anh nói coi, bây giờ tôi có thể bước đi được không?”

“Tại sao?” Ngơ ngác, ngu ngốc, Ngụy Trì vẫn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra.

Nghiêm Nghiêm thở dài, đem đôi mắt lạnh lùng liếc xéo khuôn mặt đang chằm chằm suy tư kia “Tôi đau thắt lưng.”

Đau thắt lưng, là do...

“À...” Ngụy Trì bình tĩnh đại ngộ.

Đau lòng cúi xuống hôn lên mặt Nghiêm Nghiêm một cái, Ngụy Trì tiện thể đề luôn lên người cậu “Vậy thì lấy độc trị độc, làm thêm một lần nữa là hết đau ngay!”

20. Chương 20

Tiết trời tháng mười hai liên tục thay đổi.

Ngày hôm qua còn tưởng nóng, đem toàn bộ chăn bông lên sân thượng phơi nắng thế mà chớp mắt, chỉ mới chớp mắt mà gió lạnh đã thét gào âm âm ngoài hiên. Sáng nay thì trời có thêm một trận mưa tuyết, nếu không mặc đủ loại áo ấm làm người xù lên như một con chim cánh cụt thì không dám ra ngoài đường.

Còn chưa tới Tết Nguyên đán, nhưng mấy người trong tiệm đã bàn nhau nên mua vé tàu lúc nào cho tiện, càng giáp Tết càng khó mua, nếu không cẩn thận còn không có vé hoặc phải ăn Tết trên tàu là chuyện bình thường.

Thời tiết lạnh lẽo, giá phòng lại liên tục leo thang, mỗi ngày đều tăng thêm một chút mà cung vẫn không đủ cầu. Những công ty môi giới bất động sản chẳng vì thế mà dạo này đông khách tới lạ, thậm chí đông tới nỗi làm cho một người ‘không thích dòm ngó tới chuyện người khác’ như chú Khoan cũng phải chú ý. A Lục có một thằng bạn làm người môi giới trong đó, nó cũng hay sang bên này gọi đầu, lấy rầy tai. Lúc nào qua cũng vội vàng vàng, điện thoại vang lên không ngừng “Dạ, anh Trương ạ, em là Jerry đây, anh tới rồi ạ. Dạ, dạ, em về ngay.”

“Này? Ai đó? À, chị Vương đây à, dạ, em là Jerry đây. Sao, chị lại muốn mượn căn hộ đó à? Chị tới chậm một bước rồi, hôm qua mới có một vị khách khác đã đặt cọc chỗ ấy. Chuyện tiền nong không phải là vấn đề... cái chính là uy tín với khách hàng, chị có thêm năm vạn tệ nữa em cũng chịu. Giá cả bây giờ nó tăng từng giờ, làm sao còn so được với năm ngoái nữa chị ơi. Mà dân cư thì cứ để ra chứ nhà cửa có để ra được nữa đâu, bây giờ chỉ cần rao cho mượn nhà buổi sáng là buổi chiều có người chạy tới mượn ngay...”

“Này này, Tiểu Ngô... có thể thôi mà cũng không làm được hả. Tôi mới chạy đi có một lát mà cậu đã luống cuống hết cả lên. Khách muốn đi xem phòng thì cậu cứ dẫn họ đi, rồi thuyết minh cho họ hiểu, uốn lười dẻo một chút vào...gọi điện thoại cho tôi thì giải quyết được gì? Phải tự mình học hỏi dần dần đi, cứ thế này thì biết bao giờ mới kiếm nhiều tiền được?”

Nếu không nghe điện thoại thì nó sẽ lật đở cuốn sổ dày cộm xách theo bên người ra khoác lác với A Lục “Mày thấy đấy, tao bận rộn muốn điên cả đầu. Không làm quan to chức lớn gì nhưng lúc nào cũng bận, thậm chí còn phải hủy vài cuộc hẹn với khách hàng cho bớt mệt. Mày có đoán được một năm tao kiếm bao nhiêu không?”

A Lục cúi đầu chú tâm vào đồng hồ xà phòng trên đầu hần. Mà hần cũng không để ý, tự giơ mấy ngón tay ra thậm chí còn cố ý vẩy vẩy cho mấy người xung quanh thấy “Cũng phải cố chừng này... Giám đốc chỗ tao nói năm nay làm ăn thuận lợi, cuối năm nhất định sẽ có thưởng lớn. Đầu năm sau ông ấy còn định cho nhóm tao đi nước ngoài du lịch nữa. A Lục, mày tính sẽ về quê bằng gì? Tàu lửa hả? Ôi cái thứ phương tiện đó, mới nhắc tới thôi mà đã hãi hùng, vừa đông vừa phải chen chúc với một đồng người ô hợp, đã vậy còn phải chờ chực chờ đợi để mua vé. Tao ấy hả, cứ đi máy bay cho nó khỏe xác. Mày có tiền, phải biết hưởng thụ cuộc sống phải không mày?”

A Lục ậm ừ “Vậy sao? Vậy thì tốt, hần bố mẹ mày vui mừng lắm.”

A Lục quay đầu lại, cầm khăn bông tới gần Nghiêm Nghiêm, cúi thấp bả vai “Anh Nghiêm, sao tự nhiên lòng em lại cảm thấy không vui?”

Nghiêm Nghiêm trấn an, vỗ vai cậu “Đừng để ý tới nó, hai đứa em lớn lên với nhau từ nhỏ, tính nó thế nào, chẳng lẽ em còn lạ?”

Đang kia, Jerry lại lớn giọng tán gẫu cùng người khác. Hần mặc một bộ đồng phục của công ty môi giới nhà đất, cà vạt hoa vàng hơi nhạt màu, trên đầu vẫn đầy bọt xà phòng. Không chịu ngồi yên, Jerry xoay

người qua lại phân phát danh thiếp của mình. A Lục đứng cạnh Nghiêm Nghiêm, nói thầm “Jerry mới chả gie-riếc... ở quê em, có ai mà không biết ở nhà nó tên là Tiểu Mao (con chuột nhỏ).”

Lúc tính tiền, Jerry quay qua quay lại tính tìm A Lục. Nghiêm Nghiêm đứng sau hắn “Quý khách, anh muốn tìm gì sao?”

Rõ ràng thành thực hơn A Lục rất nhiều, Jerry nở một nụ cười chuyên nghiệp đầy giả tạo, sắc mùi nghề nghiệp môi giới “Không có, không có gì. Tôi cứ tưởng có cái khay bị rơi xuống đất nhưng không phải, hoa mắt thôi.”

Sau khi Jerry đi rồi A Lục mới chui ra, phía sau là Ngụy Trì. Hắn bước nhanh tới túm cổ áo A Lục lôi ra ngoài, hai người họ đứng thì thầm to nhỏ một hồi. Nghiêm Nghiêm khoanh tay, nhắm mắt đi vào phía trong quầy tính tiền. Ngụy Trì một tay đặt lên vai A Lục, một tay hươ hươ thao thao bất tuyệt chuyện gì đó, thỉnh thoảng đôi mắt dài dẹt của hắn lại liếc vào trong tiệm cắt tóc một cái, điệu bộ cứ lên lút thập thò như tên tội phạm đào tẩu. A Lục thì cúi đầu như con gà mắc tóc bị kẹp trong tay Ngụy Trì, vẻ mặt có lúc vui mừng lúc thì lại tỏ vẻ chần chờ. Ngụy Trì hoàn toàn lấn lướt, không hề cho cậu có cơ hội nói một lời nào. Từ đầu tới cuối hắn vỗ ngực liên tục, nườm miếng vắng tùm lum.

Sau đó, hình như A Lục đã suy nghĩ thông suốt được vấn đề, cậu chạy lon ton vào trước mặt Nghiêm Nghiêm “Anh Nghiêm, em muốn nói với anh một chuyện. Em tìm được phòng để mướn rồi, anh Ngụy tìm giúp em, phòng đó ở gần đây, lại còn vừa mới được nhà chủ sửa sang lại?”

“Thật hả” Nghiêm Nghiêm cười, đôi mắt híp lại liếc ra ngoài cửa. Ông chủ Ngụy vẫn chưa đi, còn đang đứng ngoài cửa, hai tay cho vào hai túi áo khoác, mặt ngược lên trời, đi tới đi lui ngoài hiên như đang rảnh rỗi ngắm cảnh cho đỡ buồn. Người đi đường đều chú ý tới hắn, kiểu như : Lạnh thế này mà không đi vào nhà, người này có bệnh gì không đây?

“Tiền thuê thì thế nào?”

“À, còn rẻ hơn 300 tệ so với chỗ em đang thuê.” A Lục vẻ khó xử, gãi gãi mái tóc sắc mùi keo vuốt của mình “Phòng ấy rất tốt, giá cũng chấp nhận được. Tiểu Mao từng nói với em là bây giờ khó kiếm phòng lắm, với đồng lương ba cọc ba đồng như em thì chỉ sợ không thuê nổi một góc nhà người ta thôi. Ha ha, anh Ngụy chính là đại ân nhân của em. Nhưng mà, nhưng mà...”

Hăng hái nói chuyện bưng bưng, tới nửa chừng thì A Lục bỗng nhiên dừng lại, lúng túng “Anh Nghiêm, em xin lỗi anh...”

Nghiêm Nghiêm ân cần hỏi “Sao lại xin lỗi?”

“Dạ, chỗ mới này rất ổn, có điều, có điều...” A Lục cúi đầu, giọng nhỏ lí nhí tới mức không nghe được “Có điều căn phòng hơi nhỏ. Hơn nữa... đã có sẵn một người ở trong đó rồi.”

Nghiêm Nghiêm hiểu. Ngụy Trì làm gì có lòng tốt mà đi quan tâm tìm chỗ ở cho A Lục, bản thân hắn còn đang ở trong một cái chuồng heo kia kìa!

“Anh Nghiêm, em đã từng nói chúng ta sẽ thuê phòng trọ cùng nhau...nhưng mà... người chủ nhà mới nói...”

“Chỉ có thể cho một người thuê thôi đúng không?” Nhìn đứa trẻ to xác khó xử tới mức nước mắt sắp chảy ra, Nghiêm Nghiêm đành phải nói toạc ra giúp nó.

“Sao anh biết?” Con người của A Lục trùng lớn lên.

Nghiêm Nghiêm tức giận liếc mắt ra ngoài cửa “Anh đoán.”

Khuôn mặt chất phác của A Lục tràn đầy áy náy “Anh Nghiêm, em rất xin lỗi anh...”

Có thể thôi mà vành mắt của nó cũng đỏ hoe. Nghiêm Nghiêm mềm lòng, vội vàng chạy ra ngoài, lấy một tấm khăn giấy đưa cho A Lục “Không sao đâu. Anh có thể giải quyết được.”

A Lục không đành lòng “Em cũng cảm thấy làm như thế là không được. Lúc cần thì chạy tới tìm anh, bây giờ tìm được phòng rồi lại... Hay là chúng ta tiếp tục đi tìm một phòng khác?”

Nghiêm Nghiễm rốt cục cũng có thể cảm nhận được tình cảm mà chú Khoan dành cho mình năm đó, cậu xoa xoa đầu A Lục “Nói gì ngốc thế? Hôm qua không gọi đầu hả. Phòng đẹp như vậy, em còn muốn tìm gì hơn nữa?”

Đứa trẻ này đúng là xúi quẩy, bị người ta lợi dụng mà cũng không biết. Em thử không mượn căn phòng đó coi. Anh Ngụy đại ân nhân kia của em không bóp chết em mới là lạ.

“Nhưng mà...” A Lục cầm khăn giấy, vẫn còn muốn nói thêm điều gì.

Nghiêm Nghiễm không cho nó cơ hội, cậu ôm lấy bả vai nhỏ nhắn của A Lục “Anh ta vất vả lắm mới tìm được giúp em, coi như em nể mặt anh Ngụy đi vậy. Anh không sao đâu, có chỗ ngủ là tốt rồi, chỗ nào mà chả như nhau.”

“Thật không ạ?”

“Thật mà.” Nghiêm Nghiễm gật đầu quả quyết.

Cuối cùng thì A Lục cũng có thể yên tâm, đưa tay lên dụi dụi mắt đỏ hoe “Vây... em đi làm việc nhé...”

Nghiêm Nghiễm thở dài nhẹ nhõm “Đi đi...đi đi...”

A Lục mới đi được hai bước lại quay đầu lại “Anh Nghiễm, em vẫn cảm thấy làm thế không ổn. Nếu như anh không tìm được chỗ nào khác thì cứ tới chỗ em. Cùng lắm thì anh ngủ giường, em ngủ đất là được.”

Nghiêm Nghiễm vội vàng khoát tay nói không cần.

A Lục ấp úng gật đầu, khoe miệng vừa cong lên thì nhớ ra cái gì nên kéo áo Nghiễm Nghiễm “Đúng rồi, em còn phải cảm ơn anh Ngụy nữa. Anh Nghiễm, em nên làm sao đây? Mời ăn cơm hay là mua quà gì? Mà anh Ngụy thích gì nhỉ? Cái gì mà anh ấy vừa thích lại vừa cần? Không thể đưa tiền trực tiếp được, làm thế quá thô tục.”

Nghiêm Nghiễm lắc đầu, cảm khái trong lòng. Công nhận là A Lục thật sự lương thiện, thế mà có kẻ nhẫn tâm dùng đứa trẻ này làm công cụ giúp mình đạt được mục đích.

“Không cần gì đâu... anh ta có đủ hết rồi.”

“Dạ...nhưng...”

Nghiêm Nghiễm vẫn còn có điều muốn nói nhưng không biết phải nói sao cho A Lục hiểu, suy nghĩ một lúc, cậu do dự “A Lục?” Nguồn :

“Dạ?”

Hít sâu một hơi, Nghiễm Nghiễm chậm rãi mở miệng: “Sau này em đừng dễ tin người khác như thế nữa nhé, cho dù là anh hay anh Ngụy kia cũng vậy.”

“Dạ?” A Lục mờ mịt không hiểu gì cả. Hệ thống dây thần kinh của cậu trai trẻ như một hệ thống thoát nước chậm tiêu, có lẽ phải cần có thời gian để khơi thông lại từ đầu.

Nghiêm Nghiễm khoát khoát tay: “Không có gì, chỉ cần em nhớ kỹ là được rồi. Đi mau lên. À, mấy tối nữa em có rảnh không? Em làm ở đây cũng hơn nửa năm rồi, không thể chỉ biết có gọi đầu như thế. Nếu rảnh thì anh sẽ dạy cho em một chút kỹ năng khác.”

A Lục ngạc nhiên, miệng ngoác tận mang tai. Nghiễm Nghiễm cười cười rồi cúi đầu, tiếp tục đọc qua mấy tờ ghi chép trên quầy.

Ở ngoài hiên, Ngụy Trì đã nhìn mòn con mắt cả dãy đèn khắp con đường này, nếu mai mốt mà có bão khiến cây cối, đèn chiếu sáng bị đổ chắc có lẽ hắn sẽ vẽ lại một bản thiết kế tương tự được. Tính nhẩm một chút trong lòng, thấy thời cơ có thể đã tới, hắn quệt mũi, bước vào bên trong.

Trong phòng rất vắng. Mùa đông mọi người đều muốn nuôi tóc dài để giữ ấm nên không ai đi cắt tóc cả. Bọn A Tam, A Tứ đang gọi đầu hay nhuộm tóc linh tinh, chú Khoan không có ở đây, còn người mà hắn cần tìm đang ngồi một mình trên quầy tính tiền.

Ngụy Trì từ từ đi vào, cười híp mắt để tay lên trên mặt quầy “Nghiêm Nghiễm ...”

Nghiêm Nghiễm không ngẩng đầu lên “Trước tiên mau lau sạch nước mũi của anh cái đã!”

“...” Ông chủ Ngụy cười xòa, lập tức mở lời để tranh công trạng “À, anh mới tìm chỗ trọ cho A Lục.”

“Ừ...” Nghiêm Nghiễm tiếp tục chăm chú nhìn xuống, cảm thấy mấy con số trong sổ sách này còn hấp dẫn hơn khuôn mặt của Ngụy Trì.

Ngụy Trì cọ cọ ngón tay, từ phía ngoài luồn vào bên trong cuốn sổ, rồi nhẹ nhàng chạm vào ngón tay của Nghiêm Nghiễm “A Lục không cần phải đi theo em nữa rồi.”

Nghiêm Nghiễm không có hành động gì “Ừ, đã biết.”

“Vây...sao...” Đầu ngón tay của hắn gõ nhịp trong mu bàn tay trắng nõn của Nghiêm Nghiễm, Nghiêm Nghiễm luồn luồn vào ống tay áo của cậu, giọng nói kéo dài tỏ vẻ bi lụy “Em chuyển tới sống cùng anh nha?”

” Ngụy Trễ.”Nghiêm Nghiễm ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén.

” Ừ?”

“Anh còn bày cho A Lục nói chuyện này với em như thế có phải không?” Nghiêm Nghiễm hiểu quá rõ đứa trẻ kia, có đánh chết thì nó cũng không tìm đâu được mấy câu đầy xúc động như thế.

“Ồ thì...” Bị vạch trần, mặt Ngụy Trì cắt không còn giọt máu, tim đập liên hồi, con ngươi đảo quanh, nháy mắt liên tục “Hôm nay không thích hợp để nói chuyện này.”

Nghiêm Nghiễm đành phải phì cười, cắn đầu bút, vẽ một vòng lên cổ tay Ngụy Trì “Em cũng thấy hôm nay không thích hợp để bàn chuyện dọn nhà.”

21. Chương 21

Ngày mà Nghiêm Nghiễm dọn nhà là ngày thứ ba tuần đó, hôm ấy đa số mọi người đều đi làm, riêng mình cậu là được nghỉ.

Tiệm cắt tóc mở cửa mỗi ngày không hề có chuyện được nghỉ hai ngày một tuần như công nhân nhà nước, mọi người trong tiệm chia thành hai nhóm nhỏ, luân phiên nhau mà nghỉ. Có khi làm sáu ngày được nghỉ một ngày, cũng có lúc chỉ làm bốn buổi mà được nghỉ tới hai hôm, không hề được định sẵn, tất cả đều căn cứ vào tình hình làm ăn trong tiệm. Đối với những người xa xứ như cậu thì một ngày nghỉ trôi qua khá buồn tẻ, không có họ hàng thân thích để đi thăm, cũng chả có lấy một người bạn để mà tụ họp ôn lại chuyện cũ, cứ chầm chầm nằm trên giường là đi toi mất một ngày. Đạo gần đây đầu óc cứ rối tung rối mù, chính Nghiêm Nghiễm cũng không biết hôm nay có nên đi làm hay không.

Cuối cùng cậu quyết định vẫn tới tiệm cắt tóc nhưng không mặc đồng phục. Sáng sớm, chú Khoan đang kéo cái cửa cuốn thì nhìn thấy Nghiêm Nghiễm, khuôn mặt ông kinh ngạc “Sao cháu lại tới đây? Chẳng phải là hôm nay được nghỉ sao?”

Nghiêm Nghiễm gãi gãi đầu, giả vờ như bây giờ mới biết “À, thế ạ!”

Xoay người quay trở về.

Chú Khoan đứng tại chỗ, lắc đầu cười “Lịch làm việc của thợ trong tiệm đều do nó sắp xếp mà chính nó còn không nhớ. Cái thằng này, thật là !”

Từ sau khi quen biết Ngụy Trì, hình như càng lúc Nghiêm Nghiễm càng mắc phải mấy cái lỗi nho nhỏ mà trước đây cậu không hề phạm phải.

Ngụy Trì chưa bao giờ coi mình là người xa lạ, cứ mỗi sáng, khi tiệm cắt tóc mở cửa là hắn sẽ đứng giờ òa ngay vào trong, nói dăm ba câu chuyện tầm phào với bọn A Tam, A Tứ rồi lại ngược lên tờ lịch treo trên góc tường ngó ngó nghiêng nghiêng một hồi rồi lại đưa mắt nhìn chằm chằm vào cái di động trong tay.

Sau đó hắn sẽ bước lại gần Nghiêm Nghiễm, nhẹ nhàng phả hơi nóng vào lỗ tai cậu “Nghiêm Nghiễm, thứ hai này em được nghỉ, đi dạo phố với anh nhé, anh mời em ăn cơm.”

Hoặc là khi đang nói chuyện huyên náo với người khác, hần sẽ vờ như sức nhớ ra chuyện gì đó, quay ngoắt sang Nghiêm Nghiêm “Này, Nghiêm Nghiêm, thứ sáu này thằng mập rủ anh đi đá bóng, em có đi không?”

Nghiêm Nghiêm nhú mày suy tư: “Thứ sáu tôi đi làm.”

“Thứ sáu tuần trước em đã đi làm rồi mà.” Ngụy Trì cười ha ha vài tiếng rồi lại quay đầu về nói chuyện tiếp, rồi lại quay đầu lại “Ai, Nghiêm Nghiêm, nói rồi nha, thứ sáu đi đá bóng với bọn anh.”

Nghiêm Nghiêm chẳng thêm mở miệng hỏi, chỉ đưa mắt lên lườm Ngụy Trì một cái, giọng nói của hần liền quay ngoắt 180o “À, A Tam nó nói cho anh biết”

“Đúng rồi, chẳng phải mới hôm qua mày nói cho anh nghe đó còn gì?”

“Ngày nghỉ của em mà em còn không rõ thì làm sao anh biết rõ hơn em được chứ?”

Ngụy Trì tỏ vẻ hần là người vô tội, hần chỉ vô tình biết được thông tin đó mà thôi.

Nghiêm Nghiêm nín lấy cổ áo của hần hung hăng trừng mắt, hần ôm lấy khoe miệng, vẻ mặt rộng lượng tha thứ lẫn vui mừng “Anh nhất định sẽ cố gắng nhớ thật kỹ, chỉ cần em vui là được rồi.”

Mọi người nhìn xem, Ngụy Trì đáng yêu như vậy thì ai còn nỡ la mắng được nữa.

Nghiêm Nghiêm buồn bực, đành phải buông cổ áo hần ra.

Sau đó, có lẽ thành thói quen, đôi khi Nghiêm Nghiêm còn chạy qua hỏi Ngụy Trì “Này, Ngụy Trễ, tuần này em được nghỉ thứ mấy vậy?”

Bất kể trong tay đang làm gì đó, Ngụy Trì không cần ngắt đầu cũng có thể nói rành mạch “Thứ ba.”

Cho nên Nghiêm Nghiêm có thể an tâm mà chạy về trong tiệm “Cô Trương à, thứ ba cháu không có ở đây, cô có thể tìm chú Khoan hay A Tam cũng được.”

Mọi người ngả ngửa “Thì ra Ngụy Trì còn có thêm chức năng này.”

Nghiêm Nghiêm cười cười không nói lời nào. Sau lưng, Ngụy Trì cũng từ từ đi vào, phun ra một vòng khói “Em chuẩn bị xong chưa?”

Mặt xanh nanh vàng, gương nanh múa vuốt, đúng là phong cách của Ngụy Trì.

Hành lý của Nghiêm Nghiêm rất ít, lớn nhỏ chỉ có một cái giường, chăn đệm và một va li quần áo, cộng với một thùng dụng cụ làm tóc.

Ngụy Trì xắn tay áo lên cao “Có thể này thôi à?”

Nghiêm Nghiêm đem chăn nệm bỏ lên xe, rồi kéo cái va li nặng trĩu tới chân hần “Anh cho rằng có bao nhiêu?”

Cầm lấy thùng dụng cụ trong tay Nghiêm Nghiêm, Ngụy Trì đặt nó lên xe, lấy dây ra chẳng lại, hần thở dài “Biết vậy thì tối qua anh đã mời thằng mập đi uống rượu nhờ nó tí việc rồi, lại còn bỏ mất một trận đá bóng hay nữa chứ!”

“Nhờ nó việc gì?” Nghiêm Nghiêm cúi người xuống bắt được đầu dây Ngụy Trì ném qua.

Dùng tay cột lấy một vòng, Ngụy Trì bận rộn “Bảo nó cho mượn cái xe ô tô.”

“Mượn xe làm gì?”

Ngụy Trì ngừng tay, con ngươi nhìn chăm chú Nghiêm Nghiêm, hai hàm răng trắng sáng nhe ra “Em rất muốn biết à?”

“Anh có dám nói thì em cũng dám nghe.” Biết là những lời kể tiếp chẳng tốt đẹp gì, Nghiêm Nghiêm chống hông, Ngụy Trì cười tựa như một con hồ ly giao hoạt.

Mượn xe làm gì ư? Mượn để làm xe hoa chở đồ cưới về nhà ấy mà, có thể nói như vậy không nhỉ? Nghiêm Nghiêm sẽ tức giận, phải, chắc chắn sẽ tức giận, rất giận nữa...

Ngụy Trì thức thời “Vậy thôi anh không nói nữa.”

Tay chân lạnh lẽo nên mới đỏ mà hành lý đã được cột lại rất chắc chắn, hần hạ chân trống xe xuống, vỗ vỗ vào cái va li “Được rồi, đi thôi.”

“Ừ.” Nghiêm Nghiêm gật đầu, cất bước thong thả đi bộ, xe máy của Ngự Trì đã chở đầy đồ đạc, không còn đủ chỗ ngồi.

Ngự Trì ở phía sau, la lên “Chờ anh một chút!”

Nghiêm Nghiêm dừng bước, ánh mắt nghi ngờ, Ngự Trì còn đứng cạnh xe, vịn tay lái, hần vẫn chưa muốn đi.

“Sao vậy?”

“Anh có tí việc.”

Ngự Trì ngửa cổ ra sau, ngược lên trên từng sáu của khu chung cư, rống to một tiếng “A Tứ, mau xuống đây.”

Nhà nào đó bên cạnh có trẻ sơ sinh, nó nghe thấy tiếng hét, khóc lên “Oa oa...”.

Nghiêm Nghiêm chưa kịp nhào tới túm cổ Ngự Trì thì A Tứ chạy phọt cả khối xuống dưới lầu, nhảy qua bậc thang ra ngoài “Anh Ngự, có việc gì?”

Chú Khoan có tìm cũng chưa thấy A Tứ mau lẹ như vậy bao giờ, quả nhiên là mấy trò chơi game online của Ngự Trì có sức mạnh còn hơn cả ma túy liều cao.

“Này, đây là chìa khóa xe, mau chở đồ đạc này tới dưới lầu nhà anh.” Thản nhiên quăng chìa khóa cho A Tứ, Ngự Trì đi tới gần Nghiêm Nghiêm, híp mắt, nhếch miệng, tay trong tay với cậu “Được rồi, đi thôi, chúng ta về nhà nào.”

Màu xanh của cây cối ngả vàng hết cả, lá cây ngọc lan cũng rụng chỉ còn lại mấy cành khô trơ trụi, trắng bệch do được quét vôi phòng ngừa côn trùng. Trong góc khuất không có ánh nắng trời còn một chút bông tuyết của ngày hôm qua đọng lại, dần dần tan chảy thành một vũng nước nhỏ xíu.

Ngự Trì nắm tay Nghiêm Nghiêm hiên ngang đi qua một đám các bà, các cô đang ngồi phơi nắng dưới lầu. Các bà đều phải tròn mắt “Đây không phải là Tiểu Ngự cháu ngoại của bà lão ở nhà đối diện hay sao?”

Ngự Trì cũng đứng lại chào hỏi lễ phép “Chào thím Ba, thím lại đang làm bông vải đấy à? Năm ngoái, hai cặp tất bông thím đưa cho bà ngoại cháu vẫn còn dùng tốt, bà cháu nói hôm nào phải qua nhà thím chọn thêm mấy đôi nữa nha!”

“Thật không? Vậy mày cứ bảo bà ở nhà, chiều nay thím sẽ mang qua cho bà chọn. Ai nha, mùa đông rồi, người già quan trọng nhất là phải giữ cho chân tay mình luôn được ấm thì mới không sinh bệnh.”

Ngự Trì liên tục nói cảm ơn.

Mấy người phụ nữ trung niên cười nói, mắt không ngừng đánh giá từ trên xuống dưới cả Ngự Trì và Nghiêm Nghiêm, thỉnh thoảng còn đảo qua hai tay nắm chặt của họ, tựa như nhìn thấy mà chưa dám tin.

Tay của Nghiêm Nghiêm bị nắm tới phát đau, cậu len lén liếc xem Ngự Trì thế nào. Ngự Trì vẫn tỉnh bơ làm như đây là một chuyện bình thường, rất từ tốn, vui vẻ trò chuyện cùng mấy người hàng xóm gần nhà.

“Tiểu Ngự à, có bạn gái được rồi đó, tuổi cháu cũng không còn nhỏ, lấy vợ được rồi. Lấy sớm một chút để cho bà ngoại cháu mau có chất bế, người già như bà với thím đây chỉ mong có thể thôi.”

“Ha ha, bây giờ mà không có ba trăm vạn thì không kiếm được vợ, ai chịu gả con gái cho một thằng như cháu đây?”

“Ai, cháu không có bạn gái à? Để cô giới thiệu một đứa cho. Là con gái của một người bạn đồng nghiệp với cô, con bé này lớn lên xinh đẹp lắm, ăn nói rất dễ nghe, công việc lại ổn định.”

Ngự Trì đáp lời cho có lệ “Để sau này hãy nói đi ạ. Đây, em thấy chưa, Nghiêm Nghiêm, mấy cô ở đây đang định làm mối cho anh đây này?”

Hình như bây giờ mới nhớ tới sự tồn tại của Nghiêm Nghiêm, mấy người phụ nữ chuyển trọng tâm sang Nghiêm Nghiêm “Đây là Nghiêm Nghiêm ở tiệm cắt tóc đây mà, hôm nay tiệm bên đó đóng cửa hả cháu?”

Khuôn mặt nghiêm túc của Nghiêm Nghiêm nở một nụ cười “Dạ không, hôm nay cháu được nghỉ.”

“À...” mấy người đồng thanh mở miệng, đôi mắt từng được cô Khoan tỉa vẽ lông mày cho hơn chục lần lại tiếp tục quét qua bàn tay nắm chặt không rời của Ngụy Trì và Nghiêm Nghiêm từ nãy tới giờ “Cháu đi chơi với Tiểu Ngụy à?”

Nghiêm Nghiêm áp úp “Dạ, không phải... Dạ...phải...”

Ngụy Trì cướp lời ngay “Cháu giúp cậu ấy dọn nhà.”

“Nghiêm Nghiêm dọn nhà?”

“Dạ, dọn tới nhà cháu, bọn cháu quyết định sống cùng nhau.”

Mấy người họ không nói câu nào, nét mặt phong phú tự dưng như hóa đá hết lượt.

Ngụy Trì vẫn làm như chưa có chuyện gì xảy ra, chào mấy người đó một tiếng cho phải phép rồi mạnh tay kéo Nghiêm Nghiêm tiếp tục đi về phía trước. Nghiêm Nghiêm đi một đoạn thì ngoái đầu lại nhìn, không thấy được nét mặt cũng không nghe được tiếng họ nói chuyện, chỉ thấy những cánh tay thoăn thoắt thêu hoa lên tấm vải lớn.

“Nói vậy không hay lắm đâu.” Nghiêm Nghiêm nói.

“Hả?” Tâm trạng của Ngụy Trì đang rất phấn khích, thậm chí còn chơi trò dung dăng dung dẻ, vung nắm tay của hai người lên thật cao, cao mãi cho tới khi vượt qua cả đầu...có lẽ từ lúc còn là học sinh tiểu học hắn cũng chưa bao giờ làm một chuyện ngây thơ như thế này.

“Người ta nói ra nói vào khó chịu lắm.” Cửa hiệu cắt tóc chính là một cái lò bát quái buôn chuyện tập thể, từ mình tinh trong TV cho tới người làm công tiệm bên cạnh, ai mới vừa dọn tới khu này, ai mới ngoại tình với ai, rồi nửa đêm vợ chồng nhà nào còn đánh nhau, chỉ cần không phải là chuyện nhà mình thì mấy bà, mấy chị đó đều có thể lấy ra bàn luận được, Nghiêm Nghiêm đã nghe tới phát chán những chuyện như thế.

“Bọn họ muốn nói thì cứ để cho bọn họ nói.” Đèn đỏ tắt, đèn xanh sáng lên, Ngụy Trì vẫn ung dung dắt Nghiêm Nghiêm băng qua ngã tư “Anh muốn làm cho tất cả mọi người đều biết chúng ta bắt đầu sống chung với nhau.”

Không có gì mà phải lén la lén lút, chẳng làm trái đạo lý điều gì, chẳng qua hai bên đều là đàn ông mà thôi, chẳng có luật pháp nào quy định người đồng tính chỉ được lén lút hôn hít ở những nơi mà người khác không nhìn thấy. Cho dù họ có làm điều đó giữa ban ngày ban mặt đi chăng nữa thì đó cũng là chuyện của họ, không ai có quyền xen vào. Anh chỉ làm theo cảm giác của bản thân, anh thích em, anh muốn mười đầu ngón tay của anh đan vào lòng bàn tay của em cho dù xung quanh đây vắng lặng hay là phố chợ đông đúc, ồn ào. Anh muốn chúng ta như tất cả những đôi tình nhân trên trái đất này, có thể sống vai cùng nhau, trải qua từng ngày trong bốn mùa xuân, hạ, thu, đông. Kinh qua đầy đủ sóng gió, phong ba của đời người.

Nghiêm Nghiêm không thể ngăn được Ngụy Trì nên dừng lại, ánh mắt của Ngụy Trì chưa bao giờ sáng ngời và nóng rực như phút giây này. Hắn rất giống với người anh hùng trong trò chơi game online mà Nghiêm Nghiêm vẫn thường nghĩ tới.

Nhiều năm về sau, nghĩ lại thời khắc tuyệt vời vào một buổi trưa cuối đông đó, Nghiêm Nghiêm vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng ấm áp trong lòng bàn tay mình còn đó đâu đây.

Nhưng mà tất cả những mơ mộng đẹp đẽ của hai người đã bị tên chiến hữu chí thân của Ngụy Trì là thằng mập phá hỏng “Cho tao xin đi...cái thằng họ Ngụy Trì này, nếu như không đeo miệng là tao chết ngay lập tức...Còn nữa, cho dù nó có được cái gì đi nữa cũng sẽ phải đem khoe khoang người này người khác ngay lập tức nếu không buổi tối sợ rằng hắn sẽ không ngủ được.”

22. Chương 22

Chú Khoan thường xuyên lấy một cái ấm trà đáng giá có mười tệ mua ngoài vỉa hè ra để làm đạo cụ mà “dạy dỗ” mấy đứa thợ phụ một cách rất bài bản

“Mấy đứa có biết vì sao trong đời người ta thành công thì ít, thất bại thì nhiều không?”

Thế là mấy cậu trai mới lớn háng hái ngồi xung quanh ông, trợn mắt, há mồm tỏ vẻ vô cùng ngưỡng mộ “Chú Khoan, tại sao vậy?”

“Bởi vì bọn họ không hiểu được một đạo lý, đó là cờ đến tay ai người nấy phát và tuyệt đối không được đứng núi này trông núi nọ. Hơn nữa, chỉ cần cù thôi chưa đủ, cũng cần được trời ban cho một chút thông minh. Thử nghĩ mà coi, học một cái gì đó thì ai cũng có thể, thậm chí cứ luyện tới luyện lui cho quen thì cũng thành giỏi. Nhưng những người thông minh thường không cần phải vất vả như thế, có thể nói là nhờ có ngộ tính tốt nên học hành luôn nhanh lẹ hơn người thường.” Từ từ nhấp một ngụm trà, chú Khoan tiếp tục nheo mắt, nói rất chậm “Nhìn kia kìa, có cả một đồng dao cạo vụn rơi khắp nơi mà cả đám chúng mày không ai để ý, chỉ có một mình Nghiêm Nghiêm thấy rồi đi gom lại. Đây gọi là tinh mắt, cẩn thận có biết chưa? Người làm thầy ai mà không muốn nhận một đồ đệ thông minh, chịu khó? Nhận một đồng vừa ngốc vừa lười như chúng mày khác nào như ôm một bó củi khô về nhà, chỉ có thể dùng mà nhóm lửa thôi chứ được tích sự gì?”

Chú Khoan trầm ngâm, rót trà ra uống, mấy đứa mới vào thấy vậy vội chạy tới cạnh, giành việc với Nghiêm Nghiêm, đứa lấy khăn, đứa lấy chổi, lấy đồ hót rác gom hết mấy miếng dao cạo rớt dưới nền nhà. Chỉ trong chốc lát sàn nhà lại sạch trơn, an toàn như lúc trước. Chú Khoan cười hài lòng, một đứa khác đến sớm hơn bọn mới này một năm thì cười nhẹ “Chú Khoan có mỗi chiêu này cứ dùng hoài. Được dăm bữa nửa tháng, ngay cả A Lục là đứa ngây thơ nhất cũng không dọa được nữa.”

Cậu trai nói rất nhỏ nên chú Khoan không nghe thấy, ông vất chân chéo, ngồi trên ghế tính tiền ra dáng ông chủ “Mày thấy cậu nói có đúng không, Nghiêm Nghiêm?”

Nghiêm Nghiêm ôm một đồng khăn bông đi ra từ nhà trong “Đúng, đúng hết, cậu thì có nói sai cái gì bao giờ đâu?”

Chú Khoan đắc ý, nhấp ngay một ngụm trà “Xùm...xụp...” “Điều đó là tất nhiên rồi, sống tới từng tuổi này như cậu rồi mày sẽ hiểu. Ở đời này cái gì cũng có quy luật cả, nó được truyền lại từ hàng ngàn năm nay rồi cơ đấy. Nên đi học thì phải đi học, nên kết hôn thì phải kết hôn, nên sinh con thì phải sinh con, cuộc đời cứ như thế mà diễn tiến, không thể làm khác, cũng không thể làm ngược lại. Cho dù có cố gắng làm trái cũng không thu được kết quả tốt đẹp gì. Biết được điểm dừng mới là người thức thời, giống như chúng ta đây, cạo lông mai cho khách, nên cạo hai tác thì chỉ được cạo chừng đó thôi, nhiều hơn sẽ xấu, ít hơn thì có khác gì không cạo. Thích cũng thế, mà yêu cũng vậy, làm gì có chuyện sống cạn đá mòn, điều quan trọng nhất là biết bản thân mình muốn gì. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, cùng là một kết quả, đối với người này có thể là thành công rực rỡ nhưng có khi người khác lại coi nó là một thất bại thảm hại cũng không chừng.”

Mấy cậu thợ học nghề nghe xong thì lắc đầu không hiểu, như lọt vào mê cung không lối thoát. Nghiêm Nghiêm cúi đầu, chăm chú gấp từng chiếc khăn lại cho cẩn thận, chỉ chốc lát sau, hơn chục cái khăn đã được xếp thành đồng ngay ngắn, chỉnh tề.

Giọng hát của Trần Y Sỹ vẫn vang lên đều đều “Cô gái tốt sao lại thích chàng trai hư đốn. Như vậy có gì là sai? Phải chăng tội lỗi là do người ta không thấu hiểu?”

Chú Khoan thích bài hát này nên từ sáng sớm cho tới khi đóng cửa, Trần Y Sỹ đều “tới đây” biểu diễn bài hát này, tới độ có nhiều người khách cũng phải phàn nàn mà ông vẫn kiên quyết mở nó lên. Ông nói “Đó không phải là lỗi của xã hội, mà chính là số phận. Con người ta sống phải tuân theo số phận.”

A Lục không biết sống chết là gì, hỏi “Chú, thế nào là số phận?”

Chú Khoan chưa mở miệng thì một phòng đã ồn ào “Số phận là khi mình biết cái gì nên tới sẽ tới, cái gì nên làm sẽ làm. Đi, mau quét tóc rơi trên sàn nhà rồi đi lau cửa, đó chính là số phận của cậu bây giờ.”

Những lời này đã trở thành câu cửa miệng của chú Khoan, chỉ cần ở đây một thời gian là có thể nằm lòng câu nói đó. Nghiêm Nghiêm là người đi theo chú Khoan lâu nhất, cũng là người được nghe câu nói này nhiều nhất. Đặc biệt là những lúc Nghiêm Nghiêm phải trông tiệm vào buổi tối, chú Khoan thường dùng những lời này để an ủi cậu “Nghiêm Nghiêm à, không phải là cậu lẩm lờ, nhưng làm người thì phải biết thức thời một chút. So với mấy thằng khác, tài nghệ của mày không hề thấp, thậm chí còn cao hơn chúng nó nhiều. Nhưng mà thái độ làm người của mày...Ai, Ai, mày có nghe cậu nói không? Ý cậu nói là phải xây dựng thêm nhiều mối quan hệ vào rồi từ đó mà tìm cách tiến thân có hiểu chưa?”

Nghiêm Nghiêm buồn bực, ngày nào cũng bị cậu tụng cho một bài như thế, có không hiểu thì cũng phải hiểu.

Làm người, đôi khi chỉ được làm chủ một nửa cuộc đời mình, nửa kia phải dành cho cha mẹ, họ hàng, bạn bè, còn có rất nhiều việc khác mà mình cần phải quan tâm, lo lắng nữa trong đó có cả những người không quen biết mà vẫn xía xối tới mình ngoài kia. Mà cũng lạ, có rất nhiều người chuyện nhà mình còn lo chưa xong lại cứ thích đi nhòm ngó vào chuyện của người khác. Con cái nhà ai mà ngoài ba mươi tuổi chưa lấy chồng, lấy vợ là nhất định phải có vấn đề. Thi trượt đại học cũng phải có vấn đề gì đó, rồi thì cưới mà không sinh con cũng phải có vấn đề...tóm lại là họ nghĩ cứ phải bị một thứ “bệnh” gì đó thì người ta mới làm những chuyện kể trên chứ không bao giờ nghĩ rằng người trong cuộc lại rất thích, rất hài lòng và muốn có một cuộc sống như vậy.

Có thể nói A Tam đã hoàn thành được cái gọi là số mệnh mà chú Khoan hay nói. Hắn và bạn gái đang chuẩn bị kết hôn, ngày cưới cũng đã chọn được rồi, một ngày trong tháng giêng, sau Tết âm lịch. Sau đó A Tam sẽ không làm ở đây nữa. Hắn sẽ mở một tiệm cắt tóc ở quê, hai vợ chồng cùng nhau làm lụng vài năm, kinh tế khá giả rồi sẽ sinh một đứa con. Thành gia, lập nghiệp, nối dõi tông đường, theo khuôn phép cũ, đầu vào đây.

Chú Khoan vẫn gọi đó là số mệnh chân chính của một người đàn ông.

Nghiêm Nghiêm giả bộ không hiểu “Cậu, cậu nói gì thế, cậu càng nói cháu càng không hiểu?”

Chú Khoan bật cho Nghiêm Nghiêm một cái vào gáy “Thằng mất dạy, mày chọc cậu mày có phải không? Học cái gì cũng nhanh, nói cái gì cũng hiểu thế mà sao cứ mỗi lần tao nói tới chuyện cưới vợ sinh con là mày lại cứ giả ngu là thế nào? Muốn làm cho cậu tức chết à?”

Nghiêm Nghiêm cười khì khì, mau chóng thu dọn đồ đạc rồi chạy ra cửa. Chú Khoan nhìn dáng cậu, thở dài một hơi “Nghiêm Nghiêm, cậu chỉ muốn tốt cho mày, không muốn mày rẽ theo hướng khác để rồi hối hận. Vào nam ra bắc nhiều năm, mày tưởng cậu không biết tới những chuyện như của mày hay sao?”

Nghiêm Nghiêm không lên tiếng, nắm tay cầm cửa cửa kính lạnh như băng khiến cậu sưng lại. Gió lạnh thổi ùa vào, mắt không mở nổi. Dưới đèn đường phía đối diện, nụ cười rạng rỡ của Ngụy Trì phảng phất như ánh mặt trời.

“Sao ra trẻ thế. Cả dãy này đều đóng cửa hết rồi, chỉ có em là chậm nhất.” Ngụy Trì rút cổ, nắm tay cậu, trách Nghiêm Nghiêm tan muộn.

Nghiêm Nghiêm để mặc hắn “Em ngồi nói chuyện với cậu một lát.”

Gió thổi, Ngụy Trì mở vạt áo khoác ra ôm trọn Nghiêm Nghiêm vào trong đó. Con đường dài đêm đông vẫn vô cùng nóng nực, bảng hiệu bảy màu của mấy tiệm ăn khuya chiếu lấp lánh khắp một vùng, mùi thơm của trứng luộc trong nước trà ngát lòng từ đầu đường tới cuối ngõ. Có người giật mình đứng lại nhìn hai thanh niên có cử chỉ quá mức thân mật, đầu bếp của quán này vẫn đứng cạnh bếp lò nóng hừng hực chào hỏi Ngụy Trì nhưng khi nhìn thấy Nghiêm Nghiêm nép sát vào người hắn thì khuôn mặt của anh ta hiện lên sự kinh ngạc. Có lẽ trên đường tới đây, hai người đã gặp hàng xóm của Ngụy Trì, khách quen của Nghiêm Nghiêm, phụ huynh học sinh là bạn của Đậu Nha,...Cuộc sống ở trong khu chung cư này cũng khá đơn giản, cứ như trong một cái làng nhỏ chốn thôn quê vậy, hầu như mọi người đều ít nhiều biết tới nhau. Mỗi một cái nhìn của họ chính là một sự phán xét sẽ nhanh chóng truyền đi trong khu phố nhỏ, nó sẽ hình thành nên một cái lưới vô hình quay xung quanh hai người.

Ngụy Trì thoải mái ôm Nghiêm Nghiêm đi qua con mắt tò mò của mọi người, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, cảm giác giương lên, kiêu ngạo tựa chúa tể của vũ trụ. Nghiêm Nghiêm tựa vào ngực hắn, những lời chú Khoan nói

cộng với một chút sợ hãi khi nãy hoàn toàn bị thổi bay đi trong cơn gió lạnh.

Vòng tay của Ngụy Trì vẫn luôn ấm áp, cho dù là giữa mùa đông lạnh giá đi nữa thì chỉ cần ở trong đó một chút thôi, Nghiêm Nghiễm sẽ cảm thấy cả người mình nóng lên phùng phùng. Không hiểu sao, lòng bàn tay Nghiêm Nghiễm quanh năm đều lạnh như băng, khi còn đi học, chỉ cần khẽ chạm vào nước là người cậu cứ co lại như bị đông thành đá. Có lần cậu đi xin quẻ, trên đó có viết rất rõ ràng “Nam tử lòng bàn tay lạnh như băng thì đường đời sẽ không khá giả, đây chính là báo ứng của tiền kiếp.”

Ngụy Trì nói: “Anh nhủ vào. Kiếp trước với kiếp sau cái gì? Cứ sống cho trọn kiếp này đi đã. Lạnh thì lại đây anh sưởi cho là cháy thành than luôn chứ có gì đâu mà sợ?”

Xoay người lại, Ngụy Trì nhẹ nhàng cầm tay Nghiêm Nghiễm đặt lên lồng ngực, rồi cọ cọ vào mặt cậu “Lạnh không? Lát về vận động nhiều một chút sẽ hết lạnh. Hắc hắc ~”

Về đến nhà, thức ăn cũng nguội, Ngụy Trì bỏ ra nồi đem hâm lại cho nóng. Cơm nước xong, Ngụy Trì chơi game, Nghiêm Nghiễm rửa chén. Sau đó Nghiêm Nghiễm ngồi cạnh hắn cùng nhau đi luyện công, diệt trừ yêu quái, ngắm cảnh núi non. Giống hệt như Ngụy Trì đã từng nói, không có ai khác, chỉ có anh và em, cười ngựa đeo trường kiếm, thúc ngựa rong ruổi chốn giang hồ, nhìn non xanh nước biếc, cảnh xuân tươi đẹp.

Những thành viên của bang hội cảm thấy rất kỳ quái “Không hiểu sao dạo gần đây lão Đại đúng giờ đăng nhập, rồi một lúc sau lại đăng xuất, không hề đi chinh chiến cùng anh em? Chẳng lẽ...”

Nghiêm Nghiễm trầm mặc, không nói gì.

Ngụy Trì cười toe toét miệng, nghiêng mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cậu “Anh không nói cho các chú biết đâu.” Ngụy Trì rất muốn khoe với mọi người nhưng đành để lúc khác vậy.

“Stop đề.. ” quân chúng hợp nhau tấn công.

Ngụy Trì nói một tiếng “Đã đến giờ đi ngủ.” rồi tắt ngay màn hình.

Sau đó tắm, sau đó lên giường.

Ngụy Trì nhẹ nhàng gục bên tai Nghiêm Nghiễm “Được không?”

Nghiêm Nghiễm nắm góc chăn, giọng nhỏ như không nói “Không được.” Nguồn :

Ngụy Trì xiu mặt ngoan ngoãn nằm xuống.

Qua năm phút đồng hồ, hắn lại ngửa lên “Không được thật sao?”

“Không được.”

Lại thêm năm phút đồng hồ.

“Nghiêm Nghiễm ...”

Nghiêm Nghiễm không nói lời nào.

Trong phòng. Ban đầu rất yên tĩnh. Sau đó có một vài tiếng động khe khẽ, đầu gối quần đầu gối, thân thể sát thân thể.

Nghiêm Nghiễm dần dần không thể ngăn nổi những tiếng rên khẽ của mình. Tên gian thương Ngụy Trì thừa nước đục thả câu “Em xem em đó, nếu bây giờ anh buông ra, nhất định em cứ quần lấy anh cho mà xem.”

Nghiêm Nghiễm cắn bờ vai của hắn, thở nhẹ “Nhưng anh có chịu buông em ra không?”

“Có chết cũng không buông...” Ngụy Trì cắn yêu Nghiêm Nghiễm một cái, có voi lại đòi tiên, có một tắc lại đòi một thước, cứ thế mà tiến tới.

Chương trình dự báo thời tiết có nói ngày mai trời không mây, nắng nhẹ, như vậy Nghiêm Nghiễm có thể ở nhà nghỉ ngơi cho lại sức. Cuộc sống vẫn cứ tốt đẹp như thế, mọi người đều hài lòng.

23. Chương 23

Đạo này Ngụy Trì về nhà hơi trễ.

Nghiêm Nghiễm ngồi trước máy vi tính, vừa điều khiển nhân vật của mình giết yêu quái, vừa phải chịu đựng những tiếng reo hò, chửi bới, đũa cọt nhau trong tai nghe. Kim đồng hồ đã chỉ vào số mười hai, nhiều người đã đăng xuất đi ngủ mai còn đi làm, chỉ có một vài con “cú đêm” quyết tâm cày thêm. Ngoài cửa có tiếng tra chìa khóa, Nghiễm Nghiễm đi từ phòng ngủ ra phòng khách. Cửa mở, Ngụy Trì đứng dưới ánh đèn chập chờn, mùi rượu nồng đậm theo gió lạnh tràn vào phòng.

“Sao về trễ thế?” Thấy Ngụy Trì lảo đảo, Nghiễm Nghiễm tiến lên cởi áo khoác giúp hắn.

Ngụy Trì lớn miệng, ánh mắt bị mùi rượu hun đến đỏ bừng: “Anh còn đi được.”

Chờ Nghiễm Nghiễm bưng trà nóng từ trong phòng bếp đi ra, trong phòng khách đã yên lặng tới mức khác thường, Ngụy Trì gục ở ghế salon, ngủ say như chết.

Rón rén dìu hắn vào phòng ngủ, Nghiễm Nghiễm nhẩn nại cởi quần áo rồi dùng nước ấm lau người qua cho hắn. Ngụy Trì say túy lúy, nằm bất động, chui tọt vào trong chăn. Bỗng nhiên, có một cánh tay chui ra, vòng lên cổ Nghiễm Nghiễm kéo cậu vào trong đó. Cánh tay của hắn rất khỏe, kẹp cổ Nghiễm Nghiễm cứng ngắc, Ngụy Trì lăm bằm cái gì đó mà Nghiễm Nghiễm không nghe được.

Ngụy Trì càng lúc càng đi sớm về khuya. Sáng sớm khi Nghiễm Nghiễm đi làm thì hắn còn nằm ngáy o o ở trên giường tới giữa trưa. Buổi tối, khi Nghiễm Nghiễm đã rửa cả mặt lại vẫn không thấy tăm hơi hắn đâu cả. Mười một giờ, mười hai giờ, một giờ, hai giờ, ba giờ... Mặt trời mùa đông hình như cũng thích ngủ nướng, năm, sáu giờ sáng mà trời vẫn cứ tối om như giữa khuya. Nghiễm Nghiễm bị một cơn gió lạnh làm cho thức giấc, quay đầu lại nhìn, thấy Ngụy Trì híp mắt chui vào trong chăn. Thấy Nghiễm Nghiễm tỉnh, khóe miệng hơi cong lên, nụ cười có vẻ lực bất tòng tâm.

“Có chuyện gì vậy?” Nghiễm Nghiễm cau mày “Sao anh lại uống rượu?”

“Ừ...” Ngụy Trì trả lời lung tung, lật người, nằm ôm đồng chăn gối.

Nghiễm Nghiễm chờ trong chốc lát, không thấy hắn nói chuyện, lại nghe thấy hắn khò khè như tiếng sấm vang.

Ban ngày cũng không thấy bóng dáng Ngụy Trì đâu. Quân Quân buồn bã, ù xù ngồi trong tiệm “Anh Ngụy ạ? Mấy ngày nay không thấy anh ấy đến, có trời mà biết anh ấy đang nghĩ gì. Chắc có lẽ vừa mới gây ra chuyện gì rồi, cứ chờ thêm hai, ba hôm nữa... xem bà ngoại sẽ xử lý như thế nào.”

Nghiễm Nghiễm đứng ở cạnh cửa do dự, xem ra Ngụy Trì không đến đây thì công việc trong tiệm internet của hắn cũng không tốt cho lắm “VẬY Ạ.”

Quân Quân đang cúi đầu sơn móng tay rồi lại ngừng đầu “Không phải anh sống chung một nhà với anh ấy sao? Sao anh lại tìm tới đây hỏi em, chẳng lẽ anh Ngụy cũng không về nhà?... Không thể nào?”

Nghiễm Nghiễm vội quay người “Không phải, anh tìm anh ta có chút việc thôi.”

Cô nàng vẫn còn muốn nói thêm điều gì thì trong tiệm cắt tóc đã ồn lên “Nghiễm Nghiễm, Nghiễm Nghiễm đâu? Nghiễm Nghiễm đâu rồi?”

Chú Khoan rống lên, chắc đứng ở đầu đường cũng có thể nghe được, A Lục hốt hoảng, mặt đầy mồ hôi chạy tới kéo Nghiễm Nghiễm “Anh Nghiễm, chú Khoan tìm anh kia, bà Trương tới tìm anh làm đầu đó.”

Nghiễm Nghiễm ngơ ngác đứng trước gương, động tác rất máy móc, vô hồn như một kẻ chết lặng, trong lòng cậu tràn đầy nghi vấn, Ngụy Trì có thể bận rộn chuyện gì được cơ chứ?

Chuyện làm ăn trong cửa hiệu cắt tóc cũng không được tốt cho lắm nếu không muốn nói là rất ít khách. Nhưng trước mắt, ngoại trừ chuyện bà chủ sắp sinh ra thì chú Khoan hầu như chẳng quan tâm tới việc gì khác. Cứ mỗi khi cô Khoan ôm cái bụng bầu khệ nệ bước từ nhà trong ra là mọi người trong tiệm lại hỏi thăm “Oa, bụng tròn thế, sắp sinh chưa?” “Bao giờ thì sinh? Có siêu âm không? Là con trai hay con gái?”

Bà chủ chỉ cười trừ, chú Khoan nhanh nhẹn chạy lại đỡ lời “Con nào thì chả là con, trai gái gì đều quý cả.”

Cả phòng hoan hô rầm rầm.

Nghiêm Nghiễm rất bất ngờ khi thấy Tiểu Tiểu xuất hiện trong tiệm. Cô nàng vẫn như thế, không vui không buồn, ngồi chờ yên lặng ở góc phòng. Cô không tham gia chuyện trò cùng mấy người khác, cũng không quan tâm tới hạnh phúc viên mãn của vợ chồng chú Khoan, chỉ chăm chú nhìn những sợi tóc vừa mới được cắt bị gió thổi bay trong căn phòng.

“Trong nhà có khách tới chơi nên mẹ em không rảnh.” Thấy ánh mắt kinh ngạc của Nghiễm Nghiễm, cô nàng giải thích “Tóc mai dài, che nửa khuôn mặt. Như mọi lần anh ạ.”

Vài chữ leo queo nhưng gói gọn được sự quan tâm quá mức tới khó chịu của mẹ Tiểu Tiểu tới chuyện tóc tai của cô con gái đã trưởng thành.

Nghiễm Nghiễm ngẫm hiểu, đưa cô tới ngồi lên ghế. Tiểu Tiểu vẫn cúi đầu, màn hình điện thoại di động của cô chớp tắt liên tục.

Tưởng cô có việc phải đi, Nghiễm Nghiễm trấn an “Em bận à, chờ một tí thôi, xong ngay đây.”

Tiểu Tiểu cười mỉm chỉ “Em không vội.”

Nghiễm Nghiễm lấy kéo thực hiện những thao tác chuyên nghiệp “Cô gái xinh đẹp thế này, để cho bạn trai chờ một chút cũng chả sao.”

Thuận miệng nói một câu đùa giỡn, khuôn mặt Tiểu Tiểu không có gì thay đổi “Em không có bạn trai.”

Cái kéo kêu xoèn xoẹt, từng lọn tóc đen rơi xuống qua kẽ tay.

Từ quần áo, phục sức cho tới mọi thứ trên người của Tiểu Tiểu đều hàm chứa sự mong đợi, tưởng tượng của mẹ dành cho cô. Đôi mắt của cô đã đánh mất đi sự linh hoạt, trẻ trung vốn có của lứa tuổi này, nụ cười nhợt nhạt tới nỗi chả có biểu hiện gì là vui vẻ “Mẹ em mới là người phải vội, bà đang đi gặp đối tượng được giới thiệu làm mai cho em. Bà đi xem bói, nói số em chậm tiến vì thế gia đình phải tích cực tác động thật nhiều mới mong có tiến triển.”

Nghiễm Nghiễm vẫn cười an ủi cô “Vây cũng tốt, có thể duyên phận của em đến rồi đấy.”

Tiểu Tiểu lắc đầu nhẹ nhàng “Chỉ có thể mà thôi.”

Sau đó, cô nàng nhắm mắt lại, không quan tâm tới chuyện gì nữa.

Mấy cô ngồi chờ làm đầu tiếp tục công việc yêu thích của mình, đối tượng lần này của họ là một cô gái mặc áo lông màu hồng mới vừa đi ngang qua “A nha, là con gái của bà Từ cạnh nhà tôi, nghe nói giỏi giang lắm, mua được cả nhà lẫn xe rồi, công việc rất tốt, con gái mà nó giỏi thế đấy. Nhà đấy còn có một đứa con trai nữa, năm nay ngoài hai mươi rồi. Có điều hình như cô này trông thì trẻ nhưng đã hơn ba mươi rồi mà chưa có chồng, e là có muốn cũng không được nữa!”

Nghiễm Nghiễm nghe riết rồi quen, không có phản ứng gì, cạo cắt đi mấy đoạn tóc dài cho Tiểu Tiểu. Không biết cô nàng mở mắt từ lúc nào, cô tỏ rõ sự chán ghét “Hừ, cứ như là chuyện của mấy bà ấy không bằng. Kết hôn chứ có phải giết người phóng hỏa đâu mà phải vội?”

Nghiễm Nghiễm “Xì” một tiếng cười: “Em nói gì nghe lạ thế?”

Tiểu Tiểu tiếp tục “Như cái người được giới thiệu cho em đây này...bọn em gặp nhau hai lần rồi, chả nói với nhau được câu nào, hai người thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nhưng ba mẹ em lại rất thích anh ta, còn cho rằng chúng em rất hợp với nhau...”

Nghiễm Nghiễm nhìn vào màn hình điện thoại lại tiếp tục sáng lên của Tiểu Tiểu, cô nàng nhòm xuống, cười khẩy rồi tắt nó đi. Giờ phút này, Nghiễm Nghiễm như thấy một Tiểu Tiểu hoàn toàn khác, không hề cam chịu, sợ sệt như những lần trước.

“Sắp tới Tết rồi, em có muốn đổi kiểu tóc không. Lần sau anh sẽ nói với mẹ em một tiếng, có thể bà sẽ đồng ý.” Nghiễm Nghiễm đột ngột đổi đề tài.

Tiểu Tiểu ngỡ ngàng trong giây lát rồi mặt cô hơi biến sắc một chút “Để lần sau đi anh.”

Nghiêm Nghiễm đưa mắt nhìn cô bước từng bước xuống mấy bậc thang cho tới khi bóng dáng của Tiểu Tiểu lẫn khuất dần vào đám đông tấp nập. Bà chủ vẫn mãi mê nói chuyện với mấy cô trong tiệm, chỉ là mấy chuyện con con hàng ngày rồi lại đến đề tài ma chay cưới hỏi.

Chú Khoan từng nói chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.

Còn Nghiêm Nghiễm thì cho rằng kết hôn chính là một nhiệm vụ phải hoàn thành, có đôi khi nó còn chẳng liên quan gì tới hạnh phúc, không liên quan tới tương lai, thậm chí đối phương có thực lòng thực dạ hay không cũng không quan trọng, chỉ đơn giản là một nhiệm vụ thôi. Nguồn :

.....

Sáng sớm lúc Nghiêm Nghiễm đang ngồi thay quần áo trên giường thì Ngụy Trì tỉnh dậy, hần nhoài tới kéo tay cậu “Mợ anh vừa nói với anh một chuyện.”

Nghiêm Nghiễm dừng lại nghe.

Đôi mắt Ngụy Trì vẫn đỏ au, bàn tay vẫn nóng như thế “Mợ nói mợ muốn giới thiệu cho anh một cô gái để đi xem mặt.”

Nghiêm Nghiễm nghiêng đầu sang chỗ khác, đưa lưng về phía hần ngồi, nhanh chóng một cái áo bông.

“Em nói, anh có nên đi hay không?”

Đứng lên, khoác một cái áo bông thật dày đi ra ngoài, Nghiêm Nghiễm để lại cho Ngụy Trì bóng lưng thẳng tắp “Anh muốn đi thì đi.”

24. Chương 24

Khách quen của cửa hiệu cắt tóc mới tháng trước còn bảo với nhau rằng sao mùa đông này không lạnh như mấy mùa đông trước,

thế mà chỉ mới qua đông chí thôi họ đã phải dậm chân, xoa tay, xít xoa “Ai nha, sao lạnh quá, đầu ngón chân cũng sắp đông thành đá rồi.”

Nghiêm Nghiễm nho nhả lễ độ giúp khách cởi áo khoác rồi treo lên mắc áo trong cái tủ âm tường. Có người vô tình chạm vào tay của cậu liền giật bắn người lên “A, Nghiêm Nghiễm, sao tay cháu lạnh như thế, lạnh như băng vậy nha!”

Nghiêm Nghiễm đã quen nên cũng chẳng nói gì, mà khách khứa thường xuyên tới đây cũng biết cậu là người ít nói nên họ cũng không để bụng lâu.

Di động trong túi quần kêu “Tít...tít...” vì có tin nhắn của Ngụy Trì gửi tới. Trên cái màn ảnh trắng toát chỉ viết ngắn gọn mấy chữ, không biết có được tính là một câu không “Ra cửa, gió lớn quá.”

Nghiêm Nghiễm liếc mắt rất nhanh rồi bỏ di động vào túi.

Quay đầu lại là ánh mắt tò mò của mọi người, chú Khoan, a Tam, A Tứ, Hoàng Mao, A Lục, mỗi người một vẻ vừa muốn hỏi nhưng lại không dám, cứ như là sợ Nghiêm Nghiễm “lỡ tay” phi cái kéo vào ngực mình.

Nghiêm Nghiễm mím môi, đứng thẳng người sau chiếc ghế cắt tóc “Dì Vương, dì thích màu nào đây? Hay là màu như lần trước nhé?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Tiện thể may cắt dùm dì luôn một đoạn cho đỡ rối. Dài quá, mỗi lần bôi lên để kẹp rất khó. Ai, Nghiêm Nghiễm, dì nói nghe này...” Những người còn lại tiếp tục ồn ào buôn chuyện, một bà nhớ ra cái gì lại chạy tới bầu tay Nghiêm Nghiễm dặn dò khỏi sợ lát nữa quên mất.

Có người đứng dậy, có người ngồi xuống, khách tới rồi khách đi, chỉ có Nghiêm Nghiễm là vẫn đứng nguyên tại một chỗ đó, dáng vẻ tận tình, hai mắt rũ xuống, đi tới đi lui trong phạm vi chín ô vuông gạch dưới chân, dường như có một bức tường vô hình ngăn cách cậu ra khỏi đây.

Không ai dám trêu chọc Nghiêm Nghiễm, ngày cả người lém lỉnh nhất là A Tam cũng không, chỉ dám đứng sau cậu, Nghiêm Nghiễm bảo gội đầu cho ai thì hần gội, bảo cắt cho ai thì hần cười cười rồi chạy lại cắt

ngay. Nghiêm Nghiêm nhớ từ lúc hai người cùng nhau học nghề tới nay, chưa bao giờ mình nói cái gì mà hẳn chịu làm ngay ngoan ngoãn như hôm nay. Chú Khoan đang cầm bình trà đứng sau cái quầy tính tiền than thở, Nghiêm Nghiêm giương mắt lên “Cậu, có việc gì à?”

Chú Khoan bị sắc nước trà, ho khù khụ liên tục.

Từ cái hôm sáng sớm Ngụy Trì dạy hỏi mình câu đó thì Nghiêm Nghiêm chưa về nhà hẳn. Mấy hôm nay cậu vẫn chui rúc trong căn phòng nhỏ của A Lục. Mà nó cũng thật tình, thấy Nghiêm Nghiêm đến thì rất vui vẻ, còn thực hiện đúng như lời đã nói, tự mình vác chăn nệm xuống đất nằm nhường cái giường con cho Nghiêm Nghiêm làm cho cậu vừa bực mình lại vừa buồn cười, hai người nằm hân huyên tới hơn nửa đêm nhưng nó biết ý không hỏi chuyện của Nghiêm Nghiêm lần nào. Thế mà cứ bảo nó vô tâm, xem ra nó cũng là đứa biết nghĩ đấy chứ!

Đạo này, nhiệt độ về đêm thường ở mức âm, phòng của A Lục quay về hướng Bắc lại không có điều hòa, cuộn mình trong chăn mà ngủ vẫn có cảm giác như đang ở trong hầm băng. Nghiêm Nghiêm không ngủ được, mở mắt chờ trời sáng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng A Lục lật mình dưới sàn.

“Anh Nghiêm...” Giọng của A Lục lí nhí.

Nghiêm Nghiêm vẫn từ tốn “Ừ?”

“Hôm nay chú Khoan gọi em tới hỏi.”

“Chú ấy hỏi gì?”

“Chú hỏi em sao dạo này anh không về... chỗ anh Ngụy.”

Nghiêm Nghiêm nghiêng mắt, nhìn vào chân giường bên cạnh “Thế em nói thế nào?”

Giọng nói trước sau của nó như một đứa trẻ “Em nói em không biết.”

Nói xong, A Lục cười khê, Nghiêm Nghiêm cũng thoải mái hơn “Cậu anh hỏi lúc nào?”

“Hai ngày trước, lúc buổi trưa anh nói chuyện với anh Ngụy.”

Điều duy nhất mà căn phòng của A Lục hơn nhà của Ngụy Trì chính là mấy tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng này, nó che kín hết cả cửa sổ, không có lấy một tia sáng nào từ bên ngoài lọt vào được. Nghiêm Nghiêm ngửa mặt nằm, đuôi đèn treo tạo nên một cái bóng của chính nó trên trần nhà, cậu cảm thấy như ngực mình bị đè lại, rất khó thở “Chú Khoan có la mắng gì em không?”

Chú Khoan vốn hay là mắng vì muốn mấy đứa học việc nó thông minh hơn, không thể hỏi gì cũng lắc đầu nói không biết là xong. Không biết thì còn cho học làm gì? Lãng phí thời gian, tiền của, cơm gạo.

A Lục lại tiếp tục cúi đầu cười khúc khích “Không có, không có, chú ấy không nói gì cả. Chỉ gõ mấy cái vào đầu em thôi.”

Nghiêm Nghiêm khê lắc đầu. Thằng nhóc này, thật thà quá, có lẽ bị lừa mà vẫn cúi đầu xuống nói cảm ơn người ta mới chết.

Một lát sau, A Lục lại lấp bắp “Anh Nghiêm...”

“Ừ?”

“Anh... Có phải anh cãi nhau với anh Ngụy không?”

Mọi tiếng động đều ngưng lại, chỉ còn tiếng ho khan của một người đi ngang qua khu nhà. Người cùng trọ với A Lục đứng dậy đi vệ sinh, tiếp đép kêu “Lẹp xẹp lẹp xẹp”, tiếng bước chân “Cộc cộc” trên sàn gỗ. Cửa nhà tắm được mở “Két...”, tiếng bơm nước ào ào, nước chảy tí tách trong đường ống. Rồi “Phanh” một tiếng đóng cửa, tất cả lại bắt đầu yên tĩnh trở lại.

A Lục chờ tới nỗi sắp buồn ngủ rồi thì mới nghe thấy Nghiêm Nghiêm trả lời “Ừ.”

.....

Sau ba ngày Nghiêm Nghiễm không về Ngụ Trì tới tìm cậu. Đã nhiều ngày rồi Nghiêm Nghiễm mới nhìn thấy hân vào buổi ngày. Cũng may là bây giờ được nhìn thấy cái bóng của hân in trên mặt đất, nếu không Nghiêm Nghiễm sẽ nghĩ rằng cái “người” mà sống với mình hơn chục ngày qua là một cô hồn, ma quái nào đó. Nghiêm Nghiễm tự giễu mình.

Giành trước một bước đi ra mở cửa, Nghiêm Nghiễm cúi đầu, khom lưng, đưa tay chào đón “Chào mừng quý khách, quý khách tới gọi đầu hay cắt tóc?”

Trong ngành dịch vụ, thứ được coi trọng nhất là nụ cười, thứ nhì giọng nói, thứ ba là thái độ thăm hỏi.

Ngụ Trì đứng ở ngoài cửa, mặt mày trên mặt không tăng thêm cũng không giảm bớt “Sao em không về nhà?”

Nghiêm Nghiễm nhìn mũi chân của mình, lại cười thêm lần nữa “Quý khách, bây giờ trong tiệm hơi đông, anh có muốn lát nữa quay lại không?”

“Ba ngày rồi em không về nhà.” Sắc mặt Ngụ Trì không tốt cho lắm, đầu tóc rối bời, hốc mắt đỏ lên như máu tươi sắp trào ra từ đấy.

Nghiêm Nghiễm lại thấy buồn cười.

Ngụ Trì cúi đầu, gọi “Nghiêm Nghiễm !”

Nếu như lúc này có một cái gương treo ngay trước mặt thì Nghiêm Nghiễm cũng sẽ nhận ra ngay mình chẳng khác hơn Ngụ Trì là mấy.

“Em đi đâu vậy?”

Nghiêm Nghiễm nhìn cái cằm phủ đầy râu của hân “Còn anh? Anh đi đâu vậy?”

“Anh...” Ngụ Trì cứng họng.

“Anh không nói cho tôi thì sao tôi phải nói cho anh?”

“Có, anh có một số chuyện cần phải giải quyết, hai ngày nữa là xong rồi.”

Mỗi lúc Ngụ Trì rối loạn đều vuốt cằm nhìn xung quanh tìm thuốc lá. Nghiêm Nghiễm nhìn cái bật lửa hân nắm chặt trong tay, có bật lên mấy lần nhưng vẫn chưa hút điếu nào.

Về mặt Ngụ Trì nôn nóng hơn “Đây là chuyện làm ăn bình thường em biết không? Buổi tối có đi uống với người ta vài chai rồi đi karaoke cũng là chuyện bình thường, đâu phải anh đi rồi không về nữa đâu?”

Có lẽ là do bệnh nghề nghiệp, nhìn cái đầu rối lên như cỏ dại của Ngụ Trì, Nghiêm Nghiễm cảm thấy rất khó chịu “Bình thường, anh có đi xem mặt thì cũng bình thường thôi!”

Khuôn mặt Ngụ Trì nóng tới đỏ bừng.

Mấy người khách trong tiệm kêu lạnh không chịu được, hối thúc Nghiêm Nghiễm đóng cửa lại. Nghiêm Nghiễm đóng cửa lại, hai người đứng đối diện với nhau giữa giá rét ngày đông, trên bậc thang lấm tấm những bông tuyết. Bộ đồng phục trong tiệm vào những ngày này bị che lấp bởi áo đơn áo kép khoác ngoài nên có mặc cũng như không. Không bao lâu sau Nghiêm Nghiễm bắt đầu run lên cầm cập, thân hình thon gầy mỏng mảnh khẽ lắc lư trong gió.

Nhìn cậu gượng gượng đứng đó không lên tiếng, Ngụ Trì mềm lòng, cởi áo khoác đưa cho cậu “Trời lạnh rồi, em phải chú ý mặc ấm một chút.”

Nghiêm Nghiễm cầm cái áo, môi cắn lại cho đỡ lạnh.

“Thật sự chỉ là chuyện làm ăn, ban đầu anh cho là không có gì, không ngờ lại có rắc rối xảy ra...Nhưng không sao cả, mấy ngày nữa là ổn rồi...” Ngụ Trì cố gắng sắp xếp lời nói giải thích sao cho Nghiêm Nghiễm không hiểu lầm nữa.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Nghiêm Nghiễm hỏi thẳng.

“Ồ, thì...”

Tiếng chuông điện thoại náo nhiệt vang lên, Ngụy Trì nhìn thoáng qua màn hình xem số gọi đến, hần bước lùi mấy bước rồi mới mở ra nghe.

Lúc trò chuyện, thỉnh thoảng Ngụy Trì lại nhìn Nghiêm Nghiễm một chút. Nghiêm Nghiễm cầm chiếc áo khoác đứng bên này nhìn qua, chỉ thấy sự lảng tránh trong ánh mắt của hắn.

“Có việc gấp, là chuyện làm ăn, anh phải đi ngay bây giờ.” Ngụy Trì vội vàng chạy tới, ánh mắt dao động, hành động khẩn trương “Thật đấy, Nghiêm Nghiễm.”

“Ừ.” Nghiêm Nghiễm gật đầu, lấy áo khoác trong tay trả lại cho hắn “Vậy anh đi đi, giải quyết tất cả mọi chuyện cần thiết đi rồi hãy tới tìm tôi. Bao gồm, cả chuyện...xem mặt của anh nữa.”

Ngụy Trì hé miệng muốn giải thích thêm nhưng Nghiêm Nghiễm đẩy cửa, bước nhanh vào bên trong.

Khi Nghiêm Nghiễm ra cửa lần sau thì đã không thấy bóng dáng Ngụy Trì đâu.

Đạo này khách hàng trong tiệm đều khen thái độ phục vụ của Nghiêm Nghiễm có sự cải thiện rõ rệt, hay cười hơn trước, tác phong nhanh nhẹn, khuôn mặt tuy vẫn nghiêm túc nhưng như vậy trông lại có vẻ kính trọng khách hàng. Không như mấy đứa mới lớn, cứ cộc nhĩ quá đâm ra lại thành cá mè một lứa với nhau.

Nhưng mà đồng thời với đó, mọi người đều cảm nhận được Nghiêm Nghiễm đang rất tức giận theo kiểu giận cá chém thớt, thậm chí là Jerry chuột, bạn của A Lục tới đây cũng bị vạ lây. Hắn bị Nghiêm Nghiễm nói móc nói xia vài câu chê đôi giày đánh bóng không kỹ, rồi chê luôn mái tóc xịt quá nhiều keo đến phát ngạt vì mùi thuốc khai rình nhức mũi. Ngay cả chú Khoan cũng thế, mọi người đều có cảm giác ánh mắt của Nghiêm

Nghiễm như một con dao găm, có thể làm cho bản thân mình thương tích đầy người.

25. Chương 25

Căn phòng của A Lục vừa chặt vừa lạnh như thế rồi nhưng chỉ sau vài hôm Nghiêm Nghiễm tới đó thì nó cũng phải đón thêm một vị khách không mời mà đến – Jerry chuột.

Nó bày trò, nói là không thích căn hộ mình đang thuê nữa nên dọn về đây tranh giành với A Lục một miếng đất có diện tích chút xíu dưới sàn nhà.

Người cực kỳ tốt tính như A Lục cũng không nén nổi giận, ôm gối một hồi lâu, cậu ta cũng phải mắng thét lên “Mày làm gì thế, sao không trở về căn hộ cao cấp gì đó của mày đi?”

Chuột thản nhiên ngồi lắc lư trên giường Nghiêm Nghiễm, hả hê thưởng thức nét mặt của A Lục “Hết hạn thuê rồi, tao không muốn thuê nữa.”

“Vậy mày tính sao?”

“Mua hẳn một căn nhà.” Lại thêm một kẻ nói khoác không biết ngượng miệng, Nghiêm Nghiễm lắc đầu nghĩ, thế là Ngụy Trì lại có thêm một tên đồng bọn rồi, hai người họ quả thật rất giống nhau, nếu không “nổ” được thì chắc chết mất.

“Vậy mau đi đi, dù sao mày cũng giàu mà.” A Lục vẫn chưa phát hiện ra hắn nói dối, chỉ nửa phần câu sau của cậu mới mang ý châm chọc.

Chuột nhếch hai chân lên, nở một nụ cười hòa ái dễ gần “Tao còn đang đi tìm, cần phải tính toán một chút. Mày nói coi, nên mua nhà mới xây xong rồi mình về trang trí lại hay là mua nhà đã có người ở rồi? Tao thấy mua nhà đã có người ở hay hơn, như vậy mình chỉ cần dọn vào là xong, không phải tu sửa gì nhiều.”

A Lục kích động “Chuyện này liên quan gì tới tao, nói làm gì?”

Chuột cười, ngồi xổm xuống, thoải mái tự nhiên kéo cái chăn của A Lục như chỗ không người đắp lên trên người mình “Tao định tới đây ở vài ngày, tuy chỗ của mày vừa nhỏ vừa lạnh lại không có nổi cái máy điều hòa nhưng ở tạm cũng được, tao cũng dễ tính mà, ai bảo chúng ta là đồng hương chứ?”

A Lục bực mình tới phát khóc.

Chuột không coi ai ra gì, tự nhiên nhắm mắt lại, mặc do A Lục có xô đẩy như thế nào thì hắn cũng không mở mắt ra. Nghiêm Nghiêm ngồi yên lặng quan sát, nhìn thấy chuột len lén nhếch miệng, một nụ cười vô sỉ, cực kỳ vô sỉ...cực kỳ giống Ngụy Trì.

Mấy ngày gần đây, không hiểu sao Nghiêm Nghiêm lại thường xuyên nhớ tới Ngụy Trì. Mỗi ngày, khi mới tỉnh dậy hoặc trước khi đi ngủ hay thậm chí khi cậu định mở miệng nói gì đó là hình ảnh của Ngụy Trì lại chiếm cứ hết bộ não của cậu.

.....

Ngụy Trì thoáng xuất hiện trước cửa hiệu cắt tóc, thập thò như con ma xó, nhìn đáng vẻ hắn vô cùng mệt mỏi.

Mấy người ngồi nói chuyện phiếm trong tiệm nhìn thấy Ngụy Trì thì chào hỏi nhiệt tình “Ai nha Tiểu Ngụy, sao mấy ngày qua không thấy mày đâu cả, làm bọn cô nhớ quá. Vào đây, mau vào đây, đứng ở ngoài đó làm gì? Gió lớn lắm, lạnh bây giờ. Cũng may, dì đang tính đi mua một cái điện thoại, mày xem có cái nào tốt thì giới thiệu cho dì.”

Người luôn luôn tự nhiên như ở nhà như Ngụy Trì mà hôm nay cũng câu nệ, khách sáo, mọi người nói sao hắn cũng không chịu bước vào “À, không có gì ạ. Cháu có chút chuyện làm ăn, đi ra ngoài mấy ngày, bây giờ thì tốt rồi, sợ bóng sợ gió, cuối cùng cũng giải quyết xong. Cháu còn phải trông cửa hàng, khi nào rồi các cô cứ sang cháu chơi.”

Chú Khoan và đám A Tam, A Tứ đồng loạt đưa mắt nhìn sang Nghiêm Nghiêm.

Nghiêm Nghiêm đang hết sức chú tâm cắt tóc cho khách, khẽ nghiêng đầu vừa kịp nhìn thấy bóng lưng của Ngụy Trì. Áo sơ mi trắng bên trong, áo da khoác ngoài, quần bò màu đen, giày thể thao khỏe mạnh, cộng với chiếc khăn màu trắng phất phơ trong gió...có lẽ thu hút được cả đồng nữ sinh nhòm ngó hắn trên đường...

Nghiêm Nghiêm cảm thấy rằng mình rất ngứa ngáy khó chịu.

.....

Mỗi lúc rảnh rỗi Ngụy Trì đều sang nói chuyện lung tung với mấy người chờ làm tóc trong tiệm. Nghiêm Nghiêm rất tò mò, không hiểu vì sao mỗi lần qua hắn cứ đứng ngoài hiên mà chõ miệng vào, nhất định không chịu bước qua cánh cửa thủy tinh kia. Cuối cùng thì A Tam cà lơ phất phơ đã cho cậu đáp án “Vào rồi chắc chắn sẽ bị đuổi ra. Tốt hơn hết là biết điều đứng luôn ngoài đó cho đỡ khổ.”

Nghiêm Nghiêm không nói gì, mặt đỏ tới tận mang tai, cúi đầu suy nghĩ, hóa ra ở trong lòng người khác, mình là một đứa đánh đá cá cầy như sư tử Hà Đông.

Mấy cô trong tiệm nói thêm ăn vặt, Ngụy Trì lập tức chạy về tiệm mang một hộp bánh chocolate sang. Mấy cô đó nói cắt tóc xong sẽ ra đầu phố uống trà sữa thì chỉ một lúc sau Ngụy Trì đã xuất hiện với mấy ly trà sữa trong tay, đem mời từng người một. Bà Trương thấy lạ nên hỏi “Ai nha, Tiểu Ngụy, mới trúng số hay sao mà hào phóng thế?”

Ngụy Trì vẫn đứng ngoài hiên, nụ cười du côn không đổi được “Cháu mời các cô ăn lấy thảo, tâm tình cháu tốt hơn ấy mà.”

Trà sữa với chocolate qua tay nhóm mấy cô cắt tóc tới chỗ chú Khoan, chú Khoan đưa kín đáo cho A Tam, A Tam nhanh nhẹn đẩy ngay sang cho A Lục, chỉ có A Lục là ngơ ngác nhất, mau chóng đem đi mời Nghiêm Nghiêm. Nghiêm Nghiêm im lặng, không nhận nhưng nhìn vào ly trà, cậu thấy có thêm một viên đường.

Công nhận Ngụy Trì có tài diễn kịch, xoay chuyển tình thế, thậm chí mặt rất dày, không biết ngại là gì, Nghiêm Nghiêm còn cảm thấy xấu hổ thay hắn. Tâm trạng rối bời khó nói của cậu được giải tỏa một chút, thậm chí còn cảm thấy buồn cười, miệng có cảm giác ngọt ngào.

Không muốn nhìn đáng người của hắn đứng trong gió nữa, Nghiêm Nghiêm lắt người trốn vào phòng nhỏ bên trong. Ngụy Trì tiếp tục chuyện trò với mấy bà cô nhàn rỗi.

“Tiểu Ngụy, có bạn gái chưa? Hôm nào chỉ cho cô để cô biết với nhé.”

“Cháu chưa có thì làm sao giới thiệu cho các cô đây?”

“Không có sao... Để dì làm mai cho mày một đứa vậy. Tuổi mày cũng không còn nhỏ, lo lấy vợ đi là vừa cho bà ngoại còn vui lúc xế chiều.”

Ngụy Trì gãi đầu “Cháu còn trẻ mà!”

Lòng nhiệt tình của mấy người phụ nữ trung niên hăng lên “Trẻ cái gì nữa, cứ lo trước đi là vừa, cưới vợ sinh con rồi cháu sẽ trưởng thành hơn, còn muốn cái gì nữa?” “Này, cô nói thật đấy, đừng có cười, đồng nghiệp của cô có một đứa con gái xinh đáo để, nó mới tốt nghiệp đại học đang chờ xin việc làm, cô gặp rồi, ăn nói lễ độ lắm, mỗi tội hơi thấp một tí thôi. Cháu cứ thử đi gặp mặt xem sao, vợ chồng nó là cái duyên cái số cả đấy cháu ạ.”

Làm mai mỗi hình như là sở thích chung của rất nhiều phụ nữ lứa tuổi này. Mọi người cứ thế mà ào ào rôm rả, Nghiêm Nghiễm vênh tai lên, mãi một lúc sau mới nghe được tiếng Ngụy Trì “Coi như cháu chịu thua các cô rồi đấy, chẳng còn biết nói sao nữa...”

Mọi người lại ồn ồn “Này, xấu hổ hả? Ai xấu hổ thì cô tin chứ mày mà xấu hổ thì... Ha ha, hồi nhỏ mày còn cởi truồng, hở mông chạy nhong nhong bị bà ngoại cầm chổi rượt từ lầu trên xuống lầu dưới, cô còn chưa quên đây này...”

Mấy đứa thợ phụ trong tiệm được một trận cười thoải mái. Ngụy Trì bất đắc dĩ “Cháu có người yêu rồi.”

Vị đường ngọt lịm chảy từ đầu lưỡi tới tận đáy lòng, Nghiêm Nghiễm dựa vào tường, tim cậu nhảy lên từng đợt.

“Xạo quá, mới hôm trước dì còn nghe mợ mày nói là đang giới thiệu cho mày một đứa nào đó. Thằng quỷ, từ nhỏ tới giờ không có lấy nửa câu nói thật.” Lời nói của Ngụy Trì bị một người vạch trần ngay lập tức.

Nghiêm Nghiễm không cần nhìn cũng có thể biết được vẻ mặt của Ngụy Trì trong lúc này. Cuộc sống trong khu này luôn bó hẹp như vậy đấy, chỉ cần làm một chuyện gì rất nhỏ thôi cũng đủ là đề tài bàn tán của mọi người rồi, huống hồ chi mọi người hầu như quen biết nhau nên tin tức truyền đi càng nhanh hơn nữa.

“Đó là do mợ ấy tự quyết định thay cháu đó chứ...” Ngụy Trì vội vàng giải thích “Cháu đã nói rồi, cháu không muốn...”

Mấy người rảnh rỗi vừa uống trà, vừa nhai hạt dưa, rồi cùng nhau tư vấn cho chàng nhân vật chính trong tác phẩm của Quỳnh Dao như cách mà họ từng thấy trong tiểu thuyết.

“Mợ ấy nói, đối tượng đó do thủ trưởng của mợ giới thiệu nên không thể từ chối.”

Gió thổi phàn phật, từng bông tuyết nhỏ li ti rơi xuống bầu trời xám xịt của một ngày cuối đông. Ngụy Trì vẫn đứng ngoài hiên, trông có vẻ rất tội nghiệp, vạt áo khoác ngoài của hắn bị gió thổi tung đưa liên tục. Dù rất lạnh như cái kiểu ăn mặc ấy có chết cũng không thừa, hắn chỉ mặc đúng một cái áo thun bên trong, ở ngoài khoác thêm một cái nữa là xong, đầu mũi dưới gọng kính đen đã đỏ hết cả lên.

Nghiêm Nghiễm xoay người, đi ra ngoài, đứng dựa vào chiếc ghế gần quầy tính tiền nhìn ra xa xa. Lúc này, người đàn ông luôn rạng rỡ như mặt trời kia lại tỏ vẻ rất khổ sở, hắn buồn bã nhìn Nghiêm Nghiễm, con người utor át, vẻ mặt ảm đạm, đầy vẻ cầu xin.

Ngụy Trì vẫn tiếp tục nói chuyện với mấy cô chờ cắt tóc nhưng ánh mắt chưa rời khỏi Nghiêm Nghiễm một khắc nào “Cháu đã nói với mợ ấy nhiều lần rồi nhưng đối phương cứ thúc giục mãi, không còn cách nào khác...”

Không còn cách nào khác. Nghiêm Nghiễm ngó xuống một mớ tóc vụn bay lung tung dưới chân mình, trong lòng chợt buốt lạnh. Không còn cách nào khác, những món nợ ân tình kiểu này, không ai có thể dứt bỏ được. Ngụy Trì từng nói với Nghiêm Nghiễm, mợ hắn là một người tốt, từ nhỏ tới lớn, ngoài bà ngoại ra thì mợ chính là người đối xử với Ngụy Trì tốt nhất. Sau khi mẹ hắn ra nước ngoài, trách nhiệm chăm sóc bà ngoại và Ngụy Trì đều do người mợ này gánh vác, vừa chăm sóc cho một người cao tuổi, vừa phải quản lý thằng quỷ nhỏ hề không gây chuyện là ngựa ngầy không yên. Cậu hắn thì mãi lo làm ăn, chỉ có ngày lễ, ngày nghỉ mới ở nhà, mọi chuyện trong gia đình đều do một tay mợ Ngụy Trì giải quyết ổn thỏa. Quần áo, giấy tất, em họ có cái gì thì Ngụy Trì cũng có cái đó, thậm chí nếu nó không có thì mợ cũng mua rồi lên đưa cho Ngụy Trì. Trời mưa, mợ hốt hải chạy tới trường đưa dù cho hắn. Hắn bị sốt, mợ bỏ việc nằm trong bệnh

viện trông hần. Đánh nhau với em họ, mợ bệnh Ngụy Trì chứ không bệnh con cái ruột của mình...Dẫu sao thì đó cũng chỉ là những chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới, nhưng cứ nhiều chuyện nhỏ như thế, rất nhiều ngày như thế gộp lại, ta sẽ có một món nợ ân nghĩa khổng lồ. Khi Ngụy Trì nhắc tới mợ, khuôn mặt hần chứa đầy cảm động, biết ơn. Đúng là không còn cách nào khác, đã khất nợ nhiều lần rồi, cũng tới lúc nên trả dần đi thôi, dẫu thế nào để cho mợ thêm khó xử hơn nữa. Huống hồ, đó còn là mối dây liên kết máu mủ mà Ngụy Trì không thể nào chối bỏ được.

Mấy người chờ cắt tóc đã đổi sang đề tài khác, mấy ly trà sữa trong tay cũng đã hết veo. Ngụy Trì vẫn chưa đi, hai người nhìn nhau qua tấm kính thủy tinh, không nói gì, cứ ngây ra đó nhưng đang đứng ở hai đầu thế giới.

“Có muốn vào gội đầu không, tóc tai của anh sắp dài tới đất rồi kìa.” Nghiêm Nghiêm mở miệng trước, cũng không thêm để ý hần có nghe thấy hay không, cậu đi vào bên trong, mở nước. Nguồn :

Nước chảy ào ào, ngoài tiếng gió, trong phòng còn có tiếng bước chân ngụy trì.

“Nghiêm Nghiêm ...” Ngụy Trì đứng ở phía sau gọi cậu, giọng nói vẫn hàm chứa sự ngạc nhiên.

Nghiêm Nghiêm không quay đầu lại, Ngụy Trì tận lực giải thích “Mợ anh nói, chỉ cần gặp một lần là được rồi, chỉ một lần thôi...”

“Vậy thì đi đi.” Dù sao thì chỉ gặp có một lần cũng chẳng mấy đi miếng thịt nào mà phải sợ.

“Nghiêm Nghiêm ...” Ngụy Trì nỉ non, hơi thở phà vào gương mặt Nghiêm Nghiêm, hần muốn nói lời xin lỗi “Về nhà đi em, không có em anh không ngủ được.”

Mấy người phụ nữ đang cười lớn ngoài kia chỉ cần khẽ liếc mắt vào trong này là có thể thấy được hai người đang ôm nhau. Ngoài phòng sáng ngời, hoàn toàn đối lập với không khí hơi tối tối trong này. Ngụy Trì ôm chặt lấy eo Nghiêm Nghiêm, siết chặt lấy, như muốn vùi người cậu vào hần trong ngực mình. Vai kề vai, tóc quện tóc, không cần nói những lời bay bướm, Ngụy Trì chỉ cần ghé vào tai gọi một tiếng “Nghiêm Nghiêm...” là có thể khiến cho người thợ cắt tóc tuần tú của chúng ta chân yếu tay mềm, cả người run rẩy.

Nghiêm Nghiêm dựa vào lồng ngực Ngụy Trì, hít thật sâu một hơi, hơi ấm quen thuộc đã lâu không được tận hưởng.

26. Chương 26

Thời khắc giao mùa sắp đến, có nhà đã bắt đầu treo chữ đỏ, đồ trang trí đỏ trên những ô cửa trắng đầy tuyết.

Mấy đứa học sinh được nghỉ Tết bị cha mẹ đưa tới cắt tóc. Như cậu nhỏ kia, ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế được dọn thêm một lớp, cái chân nhỏ dài đung đưa qua lại, đôi mắt láu liên ngó nghiêng ngó dọc. Thằng quỷ nhỏ Đậu Nha chạy xuyên qua một đám người đông đúc, giật giật vạt áo Nghiêm Nghiêm, làm mặt quỷ “Anh Nghiêm, lần này mẹ em làm đầu có lâu không? ...Hi hi, anh biết đấy, lâu rồi không đi ra ngoài, em muốn qua anh Ngụy một chút.”

“Đi đi, vừa uốn lại vừa nhuộm, có nhanh thì cũng phải tới xế chiều mẹ em mới xong được.”

Mới có hai, ba tháng gì đó mà thằng nhóc này lớn như thổi, cao lên trông thấy, nó mặc cả đồng đồ bông trên người, lượn qua lượn lại y như hạt đậu xanh khổng lồ.

Hàng năm, cứ trước Tết là tiệm cắt tóc lại đông khách, khách cũ khách mới tới chật kín cả cửa. Dù là ai thì khi bước lên trên mấy bậc thang cũng phải trầm trồ “Chú Khoan à, sao đông thế nhỉ? Chú tính mở cửa tới chừng nào, giao thừa có làm không chú?”

Chú Khoan loay hoay tới chóng cả mặt, không có lấy một phút nghỉ ngơi “Chừng nào còn khách thì còn làm. Giờ này còn ít đấy, chờ ăn tối xong rồi thì còn đông hơn cơ. A Tam này, mau đưa anh Triệu đi gội đầu. A Tứ, ngăn ra cái gì đó, mau đem máy sấy lại đây. A Lục, pha trà cho khách nhanh lên.”

Mấy cái ghế để cho khách ngồi chờ trong tiệm cũng hết sạch. Có một người khách quen ngồi say sưa nói chuyện năm trước “Năm ngoái cũng đông y như thế này này, sợ thật, tôi đi làm về, xếp hàng mãi, tới hơn tám giờ tối mới tới lượt.”

“Tám giờ? Thế là còn sớm đây, kêu ca cái gì nữa. Tôi là chín giờ hơn đây này. Đúng không, chú Khoan... chú có nhớ chú làm cho tôi không? Còn nếu chờ Nghiễm Nghiễm thì còn phải lâu hơn nữa... tôi chờ không nổi. Năm nay cũng may là xin phép được nghỉ sớm hơn mọi năm nên mới tới vào giờ này, xong người kia thôi là tới lượt tôi rồi phải không Nghiễm Nghiễm ?”

“Năm nay tao chuẩn bị sẵn rồi, mang theo mấy cái bánh ngọt. Nếu đói quá lấy ra gặm đỡ cũng được, như năm ngoái, chờ tới nửa đêm mới được ăn, đói tới muốn xỉu luôn.”

Mấy đứa thợ học việc chỉ được mang bao tay một bên, tay còn lại tiếp xúc với xà phòng nhiều nên rộp hết cả lên, thật tội nghiệp. Tiếng máy sấy ầm ầm át luôn cả tiếng ca nhạc. Một người khách đứng dậy thì ngay tức khắc có người khác lại ngồi vào. Nghiễm Nghiễm cúi người vớ đồ đạc trong ngăn kéo, không quên quay sang hai bên “A Tam, dạo dạo lần trước tôi bảo cậu cắt đầu rồi?”

“Hoàng Mao, tóc của cô Chu hấp lâu chưa, phải chú ý cẩn thận đấy.”

“A Lục, năm phút nữa thì thay cái lọ thuốc nhuộm đằng kia ra nhé.”

Một ngày như thế này có khi phải làm việc bằng một tuần những lúc bình thường. Giữa trưa, Jerry chuột, người tự nói rằng mình sẽ đi máy bay về quê chạy tới mang một hộp cơm cho A Lục, Nghiễm Nghiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Tối lần thứ hai cậu có thời gian rảnh nhìn lại thì bầu trời bên ngoài đã đen kịt. Đèn đường vàng mờ cho không khí ẩm ướt của những ngày đông thêm ấm áp được một chút. Trong cửa tiệm, mấy người khách tắt bật cả một ngày đang ngủ gà ngủ gật, phần còn lại thì vắn vẹo, uốn éo người cho qua cơn buồn ngủ, có người còn để nguyên cả mấy cái kẹp ép tóc về nhà ngủ rồi sáng mai mới tới gỡ ra sau.

Sắp Tết, nhiều người muốn thay đổi kiểu tóc đón mừng một năm mới, năm mới thì cái gì cũng phải mới, đó là quan điểm của phần đông người dân. Cũng có rất nhiều người khác còn muốn nhuộm lên tóc mình mấy màu tươi sáng như đỏ, cam, vàng... để mong có một năm mới được nhiều tài lộc...

Khách từ từ vắn vẹo, chú Khoan đứng xem sổ sách một hồi thì ngoáp một cái thật lớn, hôm nay, ông nhận được rất nhiều lời khen ngợi của mọi người, công việc lại thuận lợi khiến mặt ông hồng hào hơn ngày thường.

Nghiễm Nghiễm để cho mấy người học việc đi về nghỉ ngơi trước, ngày mai có thể còn đông khách hơn hôm nay. Nghe thế, A Lục tròn trịa miệng “Vầy ă? Không thể nào!”

“Về lo mà nghỉ ngơi đi.” Nghiễm Nghiễm vỗ vỗ bờ vai cậu nhỏ, cười đe dọa “Hôm nay thế này đã ăn thua gì, chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, ngày mai đảm bảo sẽ còn đông hơn rất nhiều. Nhớ lại khoảng thời gian này năm ngoái, tay anh muốn rụng cả ra, còn A Tam thì nhìn thấy xà phòng là mắc ói. Được rồi, về trước đi, để anh dọn dẹp cho.”

Quay đầu lại, Nghiễm Nghiễm nói với chú Khoan “Cậu, cậu về trước đi, mợ đang chờ ở nhà đấy.”

Chú Khoan ân cần dậm dò “Nghiễm Nghiễm, cháu cũng đừng ở lại muộn quá. Mấy thứ đồ kia dọn sơ sơ là được rồi, đằng nào thì ngày mai cũng làm mà, về sớm không mai lại mệt.”

Nghiễm Nghiễm gật đầu “Dạ, cháu biết rồi.”

Nghiễm Nghiễm không muốn về nhà, tối nay chính là tối Ngụy Trì đi gặp mặt cô gái kia, có lẽ hẳn đang ngồi chuyện phiếm với cô gái được miêu tả là xinh xắn, giỏi giang đó. Có lẽ hai bên gia đình cũng vội lắm rồi nên mới cho hai người gặp mặt vào những ngày giáp Tết thế này. Mà năm nay rất đặc biệt, ngày lễ tình nhân trùng đúng vào ngày mừng một Tết Nguyên đán. Bởi thế, những ngày này người ta vừa háo hức chờ năm mới, vừa trông mong tới dịp để bày tỏ tình cảm của mình, còn gì thuận lợi hơn cho sự phát triển của một mối quan hệ mới nào? Nghiễm Nghiễm tính nhẩm, tìm hiểu nửa năm, chuẩn bị đám cưới nửa năm, đến cái Tết sang năm là có thể uống rượu mừng được rồi... mà nếu như Ngụy Trì nhanh nhẹn một chút thì cuối năm đã có thể ôm được một đứa con trắng trẻo, mập mạp... Này giờ đều chỉ là những phỏng đoán nhảm chán của Nghiễm Nghiễm còn Ngụy Trì thì đã thề đi thề lại rằng sẽ chỉ đi xem mặt một lần này thôi, đúng duy nhất một lần này. Nhưng dù vậy, Nghiễm Nghiễm vẫn không muốn quay về đối diện với căn phòng trống rỗng đó, dễ dàng khiến cho cậu suy nghĩ lung tung lại xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Rốt cuộc thì người khách cuối cùng cũng đẩy cửa bước đi, mấy người thợ còn lại cũng mệt mỏi lê bước về nhà, chỉ còn lại một mình Nghiêm Nghiễm đứng dưới ánh đèn sáng trưng trong tiệm, cậu đang xếp gọn lại đồng kéo, lược, dụng cụ linh tinh.

Cái chuông gió bà chủ treo ngoài cửa lại kêu. Trẻ thế này rồi mà vẫn còn có khách tới sao

“Đóng cửa rồi, mời quý khách ngày mai lại tới.” Không ngừng đầu lên, Nghiêm Nghiễm đưa ra lời từ chối tế nhị.

“Em muốn...uốn tóc lên.”

Nghiêm Nghiễm thẳng người dậy, trước cửa chính là Tiểu Tiểu. Về mặt của cô hững hờ phảng phất như một cô búp bê, mặc chiếc áo lông màu vàng mà mẹ thích, tóc vừa đen vừa dài đủ chấm tới ngang vai. Mắt Tiểu Tiểu vẫn còn hồng, ngay cả mấy giọt nước mắt vẫn chưa được lau đi hết.

“Em vừa mới đi xem mặt về.” Cô nàng ngồi trước gương, mặt không đổi sắc “Vẫn là cái người lần trước đấy, bọn họ bắt em phải đi, anh ta và em không hợp, ngồi nửa ngày cũng không tìm được chuyện gì để nói. Chỉ đơn giản nhà anh ta có hai lần, học vị cũng được, em thì đã tới tuổi phải lấy chồng... cha mẹ hai bên đều chỉ biết có thể và cũng chỉ cần có vậy...”

Nghiêm Nghiễm đau lòng nhìn từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt già trước tuổi của Tiểu Tiểu.

“Em nói là em không thích anh ta, chúng em không hề có cảm tình với nhau một tẹo nào, em chán cái khuôn mặt của anh ta, nhìn thấy tin nhắn của anh ta là em chỉ muốn ném điện thoại đi. Cha mẹ em lại bảo em đọc tiểu thuyết quá nhiều rồi nên viễn vông, trên đời này không hề có tình yêu chân chính. Chuyện kết hôn không liên quan gì tới yêu đương cả. Nếu như hai năm nữa mà em chưa cưới thì nhất định mấy nhà hàng xóm kể bên sẽ bàn ra tán vào, rồi thì không ngóc đầu lên được trước họ hàng thân thích vì ai cũng biết con gái họ ế chồng. Cho nên, nhất định em phải làm đám cưới, càng nhanh càng tốt, chỉ cần là đàn ông thì đủ rồi. Em thì chỉ sợ cưới chưa được bao lâu lại đưa nhau ra tòa. Buồn cười thật...”

Nghiêm Nghiễm đứng phía sau, chia tóc của cô làm hai “Bởi thế nên em mới quyết tâm đổi kiểu tóc đúng không? Anh sẽ uốn cho em một ít dưới chân tóc sau khi cắt ngắn đi một chút, còn trên này vẫn để thẳng như cũ, trông vậy mặt em sẽ nhỏ hơn. Da em trắng, nếu nhuộm tóc sẽ rất đẹp, em có muốn nhuộm thử màu nâu hạt dẻ không?”

“Dạ” Khóe miệng cô nàng cong lên nhưng nước mắt vẫn tuôn trào không ngớt.

Nghiêm Nghiễm lấy một miếng khăn giấy đưa cho Tiểu Tiểu “Đừng khóc nữa, năm mới sắp đến rồi, em nên vui lên mới phải!”

Tiểu Tiểu gạt đầu “Em thích được như anh, sống tự lập ở bên ngoài, không ai thúc giục anh phải kết hôn cả.”

Nghiêm Nghiễm cười khổ lắc đầu, làm sao mà không có? Trên cõi đời này, quan niệm thế tục chỗ nào mà chả giống nhau. Không có cha mẹ thì vẫn có cậu là chú Khoan đấy thôi, mà chú Khoan nếu không nói thì cũng có tới một tiểu đội các cô, các dì nhiệt tình hay ngồi chuyện phiếm trong tiệm đấy thôi. Dù không phải thân thích gì, nhưng mấy cô, mấy bà ngồi đan len phơi nắng trước chung cư cứ mỗi lần thấy cậu đi qua đều phải thể hiện sự quan tâm của mình qua vài câu hỏi “Nghiêm Nghiễm à, có bạn gái chưa? Yêu đi là vừa...”

Ánh mắt đầy thiện ý như vậy ai nỡ đuôi co với họ. Cứ nhìn Ngụy Trì thì biết, một người không sợ trời không sợ đất, chả kiêng kỵ thứ gì như hẳn chẳng phải cũng bị bắt đi xem mắt rồi đấy sao. Sức mạnh của cái gọi là quan niệm thế tục đó lớn vô cùng.

Nói gì đi nữa, mình sống trong một cộng đồng chứ không phải là một mình trên hoang đảo. Nam nữ mà ôm nhau giữa thanh thiên bạch nhật chắc chắn còn được người ta ngợi khen, chúc phúc. Còn cậu và Ngụy Trì, chỉ sợ có lên nắm tay nhau trong bóng tối cũng bị người ta khinh khi, sỉ vả. Chính đạo, tà giáo không phải do thẩm phán hay luật pháp phán quyết mà suy cho cùng cũng chỉ là quan điểm của người đời. Hôn nhân, gia đình, hạnh phúc có liên quan tới tình yêu hay không... người ta cũng chỉ dựa vào cái gọi là thế tục để quyết định.

Nếu không tuân theo nó, chắc chắn sẽ bị quy cho là đại nghịch bất đạo, làm trái với luân thường đạo lý.

Gội đầu, sấy khô, bôi thuốc nhuộm, Tiểu Tiểu thao thao bất tuyệt nói về những suy nghĩ chôn sâu nơi đáy lòng của cô, khác hẳn với hình ảnh ít nói, khó gần của những lần trước. Xung quanh cô có rất nhiều áp lực, đối tượng không phù hợp, cha mẹ chỉ biết lấy hôn nhân ra mà bắt ép...

“Chỉ cần là nam, tốt nghiệp đại học, có nhà cửa có việc làm là đủ rồi, cha mẹ em sẽ vui vẻ mà tổng khứ em ra khỏi nhà, thậm chí cũng chẳng cần biết anh ta có bệnh nan y hay đã ly dị hay không? Ai, cho dù là đi mua bó rau ngoài chợ người ta cũng cần chọn lựa chứ đừng nói gì tới...”

Cuối cùng, cô nàng ngồi ở trước gương, lệ rơi đầy mặt: “Em làm liều, nói với cha mẹ rằng nếu còn ép nữa em sẽ chết cho họ coi. Ba em khóc, nói rằng em không thể lấy chồng được là lỗi của ông ấy, còn mẹ thì mắng em bất hiếu. Em không biết phải làm như thế nào nữa, chẳng lẽ phải chấp nhận lấy một người mà mình không yêu thì mới là hiếu thuận.”

Trời bên ngoài tối đen, những cửa hàng trong dãy này đều lần lượt đóng cửa, chỉ có tiệm cắt tóc của Nghiêm Nghiêm vẫn sáng ánh đèn. Nghiêm Nghiêm vẫn chú tâm uốn từng lọn tóc cho Tiểu Tiểu, còn cô thì vẫn thút thít khóc, tờ khăn giấy trắng tinh đã lấm lem phấn son trang điểm.

“Em có thích ai không?”

“Không có.”

“Vậy tại sao?” Nghiêm Nghiêm không giải thích được. Thông thường, như ở trong phim truyền hình nếu kịch liệt phản đối cha mẹ ép buộc hôn sự thì thường là do đã có người thương bên ngoài.

Tiểu Tiểu cầm ly nước, hai tay run run “Bởi vì đây là hạnh phúc cả đời của em.”

Câu trả lời của cô đầy quyết đoán, rành mạch.

Nghiêm Nghiêm dừng tay.

Lần đầu tiên trong con mắt của cô gái vẫn bị đối xử như một thiếu nữ mới lớn xuất hiện sự long lanh kiên định tới khó tin “Từ nhỏ em đã nghe theo lời cha mẹ, họ nói gì là em nghe đấy. Bọn họ thích em mặc đồ nào thì em sẽ mặc bộ đó. Bởi vì cho dù em có không đồng ý đi chẳng nữa thì cha mẹ cũng sẽ tìm cách bắt ép em cho bằng được, thay vì cứng đầu chống đối, thôi thì cứ nghe theo lời họ cho yên ổn. Cha mẹ vui vẻ em cũng có thể bình yên sống qua ngày. Nhưng lần này, nhất định em không chấp nhận như thế nữa, vì đây là hạnh phúc cả đời người của em. Em phải tự mình nắm trong tay, phải tự định đoạt lấy nó.”

Tiểu Tiểu cắn môi, cổ tình nhấn mạnh câu nói cuối. Từ bé cô đã quen với việc để cha mẹ sắp đặt cho mình quần áo, tóc tai, giày dép thậm chí cả sở thích, bạn bè,... “Anh ngạc nhiên lắm có phải không?”

Có chút lúng túng, Nghiêm Nghiêm chậm rãi gật đầu.

Khi chấp nhận cho Ngụy Trì đi coi mắt, Nghiêm Nghiêm đã đối lập trường, tự hỏi mình nếu như chú Khoan kiên quyết ép mình đi tìm hiểu một cô gái đồng hương thì liệu cậu có đồng ý hay không? Cậu biết rằng câu trả lời khó có thể nói là không hay có một cách dứt khoát. Nghiêm Nghiêm cũng quan tâm tới cảm nhận của chú Khoan, cũng có ràng buộc với rất nhiều người khác, đó là còn chưa kể tới mẹ cậu vẫn còn ở quê chờ mong ngày được nhìn thấy mặt cô con dâu do cậu dẫn về. Chúng ta thường mỗi mòn tìm kiếm hạnh phúc cho bản thân nhưng thực ra trong rất nhiều trường hợp, hạnh phúc lại chính là yếu tố cuối cùng mà ta xét tới.

Nụ cười hiện lên trên gương mặt nhợt nhạt nước mắt của Tiểu Tiểu “Mấy đứa bạn của em nghe xong cũng rất kinh ngạc.” Ai cũng cho rằng cô nàng sẽ nghe lời, phục tùng theo ý muốn của cha mẹ cả đời.

“Hạnh phúc của em, nếu như muốn kết hôn, nhất định em sẽ phải lấy người mình thích. Đây là chuyện trọng đại của đời em, không phải là một nghĩa vụ làm cho có lệ, cũng không cần phải báo cáo hay hỏi xin ý kiến ai hết. Thích ai, yêu ai, lấy ai, bản thân mình hoàn toàn có quyền định đoạt, chỉ nên xem lời nói của người khác như là một kênh tham khảo mà thôi. Cho dù ngày mai em chết đi, hôm nay em mới tìm được người mà mình yêu thương, hoặc cho dù em có phải sống cô quạnh suốt cả quãng đời còn lại đi chẳng nữa thì em cũng mãn nguyện, vì đó là sự lựa chọn của em. Em không hối hận.” Trước khi đi, Tiểu Tiểu đã nói như vậy.

Tóc đen dài suôn mượt đã được thay đổi thành tóc ngang vai uốn lọn thân dưới, xem ra cô nàng càng lúc càng trưởng thành.

Từ lúc đến cho tới lúc đi, Nghiêm Nghiêm đều nhìn thấy nụ cười của Tiểu Tiểu thật khác lạ, Nghiêm Nghiêm trầm mặc trong phòng, gió đêm thổi những sợi tóc mới cắt bay loạn xạ. Sợi tóc quay vòng vòng rồi lại rơi xuống đất. Nghiêm Nghiêm nhớ lại những lời nói lúc nãy, hy vọng nhờ nó mà tinh thần cậu có thể phần chần trở lại.

Chuông gió leng keng một lần nữa, có người đẩy cửa vào. Áo khoác ngoài màu xám tro, khăn quàng cổ thật dài, hai cái chấm nhỏ xíu trên mặt như hai con mắt.

“Biết ngay là em vẫn còn ở đây mà, sao còn chưa về, khách khứa đi hết rồi mà. Ai nha, còn quét cái gì? Có mấy viên gạch này mà em cũng không quét sạch được nữa... Nhìn này, trên quần áo em có tóc kìa, đây nữa, trên cổ cũng có luôn... Em thử nhìn lại mình trong gương coi, mau về nhà với anh đi, sợ rằng sáng mai em lại không dậy nổi nữa đó. Lại đây nào!”

Ngụy Trì cười, vươn tay về phía Nghiêm Nghiêm. Nghiêm Nghiêm cúi đầu, lòng dạ ngổn ngang “Xem mặt thế nào?”

“Mỹ nữ! Đẹp như hoa hậu luôn, đúng giờ không sai một phút!”

Tiếng cười khoa trương làm cho Nghiêm Nghiêm cũng phải ngẩng đầu lên thắc mắc “Ý anh là sao?”

Một giây sau, Ngụy Trì ôm lấy Nghiêm Nghiêm. Dưới ánh đèn sáng loáng, Nghiêm Nghiêm ôm đầu cậu đặt lên vai mình “Nghiêm Nghiêm à, sao em không biết đùa thế nhỉ?”

Nghiêm Nghiêm cảm hai mắt rất mỏi, gục đầu vào người hần rồi cậu mới thấy toàn thân mình đau ê ẩm.

Nghiêm Nghiêm cắn răng không lên tiếng. Ngụy Trì ôm lưng cậu, giọng nói của hần có vẻ vui mừng “Nếu như bình thường, nhất định em đã cầm kéo tới đâm cho anh vài nhát rồi. Nếu không thì cũng nắm cổ áo, tay cầm kéo, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống anh.”

Ngụy Trì tạo dáng giống y như thật làm cho Nghiêm Nghiêm phải bật cười “Ngụy trẻ, đây là lần cuối cùng, nếu còn có lần sau, đừng trách kéo trong tay tôi không có mắt.”

Nghiêm Nghiêm hung hăng nhéo một cái thật đau vào eo ngụy trì. Hần la to một tiếng “Ồi...” nhưng vẫn không buông tay, vẫn ôm Nghiêm Nghiêm thật chặt “Hôm nay anh không đi mà.”

“Thử nghĩ tới cảm nhận của em, anh không làm như thế được.” Nghiêm Nghiêm nói, có vẻ như hần đang rất vui, giọng nói bay bổng hơn thường ngày “Dù sao thì cũng chỉ bị mợ mắng mấy lời, bà nói mấy câu là xong, anh bị ăn mắng quen rồi nên chẳng sao hết.” BẠN ĐANG ?

Nói thì có vẻ đơn giản, nhưng nếu thật sự đơn giản như vậy thì ban đầu cũng có thể từ chối người ta được mà. Nghiêm Nghiêm biết hần mò tới đây chắc không phải chỉ để nói những lời này “Thật không?”

“Thật.”

Lần này thì Ngụy Trì hần nói thật.

“Ngụy trẻ.” Nghiêm Nghiêm đột ngột mở miệng.

“Ừ?”

“Dưới bàn máy vi tính trong nhà có một cuốn sổ tiết kiệm, mật mã là ngày sinh của anh.”

Đây là số tiền mà Nghiêm Nghiêm để dành suốt mấy năm qua.

“...”

“Thằng mập đã nói cho em biết rồi, anh có một lô hàng đang bị tạm giữ ở kho hải quan. Em biết vụ này tốn không ít tiền đâu?” Muốn lấy hàng ra phải đóng tiền, chậm giao hàng cho khách cũng phải đóng phạt chứ không phải chuyện đùa.

“Ồ, không sao...”

“Anh hỏi mượn nó bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều lắm.”

“Không nhiều lắm là bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm mà. Chỉ khoảng...”

“Mấy ngày hôm trước vì chuyện này nên anh mới bận như thế?”

Qua thật lâu, Ngụy Trì xấu hổ gật đầu: “Ừ...”

“Tại sao không nói cho em biết?”

Ngón tay nhéo ở ngang hông mạnh thêm chút nữa, Ngụy Trì la oai oái “Hí... Em nhẹ chút, ôi, ôi ơ... Thật ra là ...anh nói... anh nghĩ rằng...”

Nghiêm Nghiễm không nghe được câu nói kế tiếp.

Cậu ngẩng đầu, lông mày nhíu lên “Nghĩ gì?”

“Ôi, nhẹ thôi. Anh nói, anh nói mà. Anh nghĩ là... muốn làm ăn lớn một chút, kiếm nhiều tiền.”

Nghiêm Nghiễm buông tay.

Ngụy Trì lấy tay chỉnh lại quần áo : “Anh muốn kiếm nhiều tiền...”

“Để làm gì...”

“Nuôi em.”

Bảo vệ em, muốn đem em áp vào trong lồng ngực anh, quan tâm tới em, muốn cho em tất cả những gì mà em thích; anh yêu em, anh hy vọng có thể sống bên em mãi mãi.

Ngụy Trì không nói gì thêm, Nghiễm Nghiễm hôn lên môi hắn.

Màn đêm buông xuống thành thị, ánh đèn sắc sỡ nghệ hồng lập lòe từ đầu đường tới cuối xóm. Sao trời trên cao không sánh nổi với những hào quang của điện đèn bên dưới. Ở mặt tiền của một cửa hiệu nhỏ nhỏ, trong căn phòng sáng trưng đó...một người ngồi đầu, không kịp phản ứng, đầu lưỡi quần đầu lưỡi, môi liếm môi, trong tiệm có bao nhiêu cái gương là có bấy nhiêu hình ảnh của hai người đàn ông đang hôn nhau.

“Ngụy trẻ.”

“Ừ?”

Đầu ngón tay luồn từ phía ngực mập mờ xuống dưới khóa quần. Ven đường vẫn có vài người le que đi qua, nếu nhìn vào thì có thể thấy ngay khung cảnh này.

Hai người họ định đánh đã chiến? Trông có vẻ rất kích thích đó.

Ngụy Trì ngoan ngoãn dựa vào góc bàn trang điểm, lòng tràn đầy mong đợi, hắn phối hợp, đưa tay xoa xoa mặt Nghiễm Nghiễm “Có cần phải làm ở chỗ này không em? Tư thế này, anh sẽ vào rất sâu đó...”

“Em biết.” Nghiễm Nghiễm cười, mặt mày lóe lên, sắc môi đỏ thắm kích thích ham muốn của Ngụy Trì “Nhưng mà em còn muốn nói cho anh nghe một chuyện khác quan trọng hơn.”

“Chuyện gì?” Đầu ngón tay dừng lại ở chiếc khóa quần, Nghiễm Nghiễm cố tình vẽ một vòng xung quanh cục u giữa hai chân Ngụy Trì, hắn nhắm mắt lại hưởng thụ.

Hơi thở nhỏ nhẹ của Nghiễm Nghiễm bên tai “Lần sau nếu anh còn dám gạt em chuyện gì nữa thì...em sẽ không thêm nhéo vào eo anh nữa đâu. Đặc biệt là chuyện gặp mặt, xem mắt... nếu dám tái phạm, cho dù anh có chạy đằng trời thì em cũng sẽ cắt ngay cái chân thứ ba này...”

Mồ hôi lạnh chảy xuống từ thái dương, ông chủ Ngụy cảm thấy mình rất đau mà lại hạnh phúc, mà đau cũng chính là một loại hạnh phúc.

Cái gì là đúng, cái gì là sai, Nghiễm Nghiễm không biết. Cái gì là con đường nên đi hay lối rẽ sai trái cậu cũng không biết và không cần phải biết. Nghiễm Nghiễm chỉ biết đây là một người có thể chung sống với cậu suốt đời, là hạnh phúc của cậu. Chỉ như vậy thôi là đủ rồi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-he-bat-chinh>